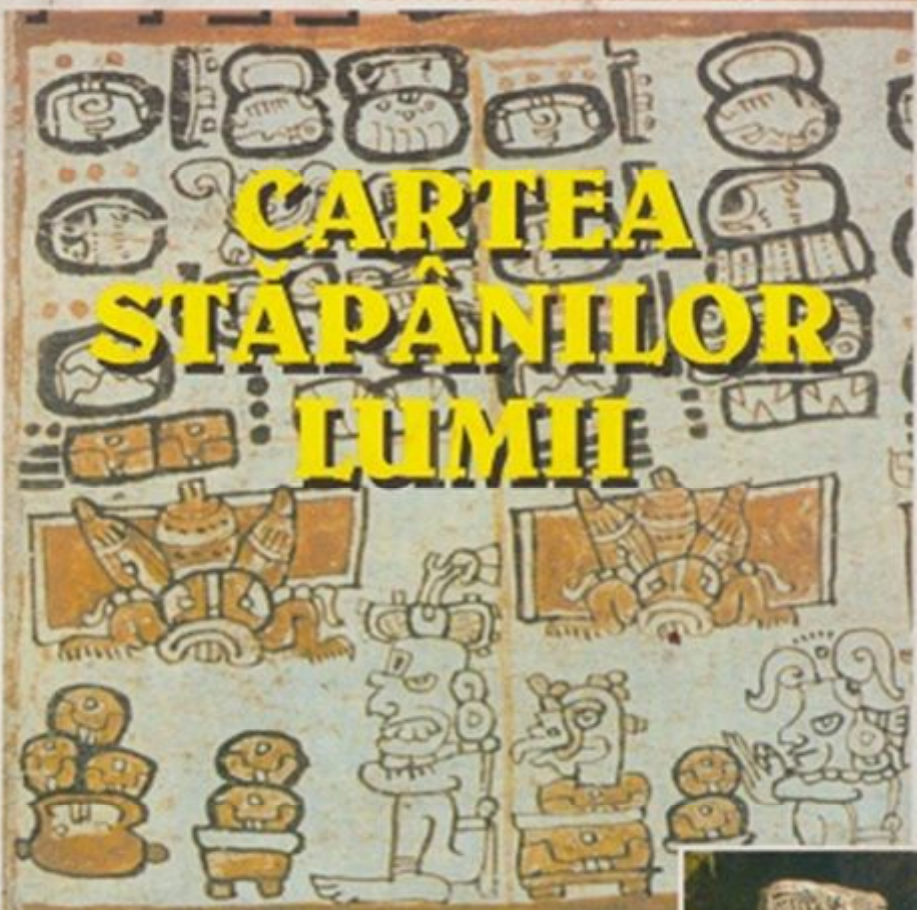


ROBERT CHARROUX



CARTEA STĂPÂNILOR LUMII



Robert Charroux
Cartea stăpânilor lumii

„Urechile noastre, obișnuite din primii ani de viață să audă poveștile lor mincinoase, și spiritul nostru îmbibat de aceste prejudecăți de secole păstrează ca o arhivă prețioasă aceste supoziții fabuloase... astfel încât să facă să apară adevărul ca o extravaganta și să confere unor povești falsificate aspectul adevărului.”

scris de Sanchoniathon
în urmă cu 4000 de ani.

Această carte este dedicată lui Sanchoniathon, pionier al adevărilor inițiale.

Stăpânii lumii

Oamenii se obișnuiesc greu cu fantasticul timpului lor și refuză să fie atenți la prelungirile care decurg în mod logic din el.

Tot așa, au o aversiune în a-și imagina trecutul altfel decât în imaginile stereotipe din vechile lor cărți de școală.

Totuși, colonizarea Lunii este destul de aproape, și acest prim pas va duce, în mod inevitabil, la cucerirea altor planete.

Acesta este adevărul de mâine.

Când oamenii de pe Pământ vor ajunge pe Venus, pe Marte sau și mai departe, este posibil să găsească o omenire pentru care ei vor fi adevărații stăpâni ai lumii.

Or, ceea ce va exista probabil mâine a fost cu siguranță trăit de strămoșii noștri, în urmă cu mii de ani.

Deținem mii de dovezi ale venirii, cândva, pe globul nostru a unor ființe extraterestre, care au fost numite zei, îngeri, inițiatori sau demoni.

Omul secolului XX nu poate să mai creadă în fantasme, în zei care se amestecă în viața socială, în îngeri care ne învață fuziunea metalelor, agricultura, care să aducă grâul, băutura de inițiere și... care seduc fetele frumoase.

Nu poate să mai creadă în nori, în care cerești locuite de creaturi eterice și nemuritoare.

Timpul său, experiențele, realizările tehnice și inteligența sa îi comandă să raționeze aceste imagini perimate, să dea o identitate umană acestor zei, acestor demoni, o consistență acestor viziuni.

O ființă care vine din spațiu este un astronaut.

Un obiect care se propulsează în atmosfera noastră este un avion.

„Revelarea” unui secret este o învățătură transmisă

de la om la om.

Acesta este adevărul secolului XX, acesta era în istoria timpurilor de demult, mai înainte ca faptele să fi fost închise în sedimentele legendelor sau deteriorate din motive politice sau religioase.

Evenimentele capătă deci sensul lor rațional: astronautii au venit de pe o altă planetă, *ei erau niște autentici Stăpâni ai Lumii*.

Sigur, prin lume înțelegem planeta noastră, dar puterile acestor stăpâni erau poate mai extinse decât credem.

În orice caz, au marcat cu amprenta lor, în aceleași epoci, civilizațiile de pe Pământ, deoarece găsim la originea tuturor limbilor o rădăcină universală, decelabilă în sanscrită.

Tot așa, peste tot pe glob au înflorit simbolurile: *șarpele înaripat* sau dragonul, semnul rachetei spațiale, *calul* pentru stăpânii lumii dinainte de potop și *taurul*, atribut al stăpânilor postdiluvieni și ai planetei lor de origine: Venus.

Primii stăpâni, cei care au fost identificați cu îngerii biblici, au venit în urmă cu douăsprezece mii de ani și au format două blocuri antagoniste, unul în Atlantida, celălalt pe continentul Mu. Ei erau acei *nephilium* citați de evrei, ceea ce înseamnă: giganți, strălucitori, făcători de minuni.

— Rivalitatea lor a degenerat în război atomic și a provocat distrugerea omenirii prin potopul universal.

Apoi, a urmat un nou ciclu, marcat din nou de venirea unor străini pe planeta noastră.

În urmă cu cinci mii de ani, pe cerul nostru s-a produs un mare fenomen meteorologic și „zeii” au domnit în țările civilizate.

Cei mai cunoscuți aveau numele de Virracocha în Peru, Quetzalcoatl în Mexic, Baal în Asia Mică, și toți erau identificați cu planeta Venus, toți veniseră pe un șarpe zburător, toți purtau semnul taurului.

În acea perioadă – ca în Egipt și India cu câteva milenii mai înainte, și prin același fenomen – au înflorit cinci civilizații: la fenicieni, la asirieni, la babilonieni, la incași și la mayași.

Este posibil să negăm evidența faptelor?

„Noii veniți”, cum îi vor numi mai târziu profeții, aveau atotputerea de a le dăruia cunoștințele lor științifice, avioanele și armele lor atomice, deoarece au nimicit Sodoma și Gomora precum și alte orașe.

Evreii, hindușii, grecii au vorbit de norii lor, de carele lor zburătoare, Ezechiel le-a descris și a văzut „șase oameni, fiecare purtând o armă a morții”, devenind stăpânii Ierusalimului care, totuși, probabil că număra mii de locuitori și de soldați înarmați!

Astfel, ei pedepseau, recompensau, învățau oamenii,

se deplasau după dorință în spațiu, comandau națiunilor.

În mod incontestabil, ei erau Stăpânii Lumii și nu au devenit zei sau demoni decât la mult timp după dispariția lor – plecare sau moarte –, după cum oamenii au dorit să-i onoreze în mod corect sau, dimpotrivă, să le șteargă urma în profitul altui stăpân, mai absolut: Dumnezeu.

Această istorie a Stăpânilor Lumii o vom prezenta prin istoria noastră ocultă, referindu-ne la documentele pe care le-au lăsat, la evenimentele pe care le-au provocat, la mărturiile lăsate despre venirea lor, la manuscrise, la tăblițe și la cărți.

Adevărul trecutului este la fel de fantastic pe cât va fi adevărul de mâine.

Capitolul I

Centrala neadevărului

Istoria autentică a civilizațiilor este interzisă. Conjurații puternice veghează stricta respectare a unei versiuni deformată, care numai ea are dreptul să fie exprimată.

Oamenii care se cred eliberați de orice prejudecată, pentru că sunt liber-cugetători, anarhiști sau francmasoni, sunt în realitate profund înfeudați unor

psihoze sau supuși unei puteri dictatoriale care le condiționează activitățile și comportamentul.

Istoria noastră socială și religioasă este falsificată de milenii... de când egiptenii, uitând sau vrând să uite adevărurile transmise strămoșilor lor, și-au conferit titlul de primi Inițiatori și de primi oameni ai planetei noastre.

Grecii, la rândul lor, au uitat să-și citeze sursele, să aducă un omagiu măștrilor lor celți și egipteni și au făcut din patria lor leagănul omenirii.

Apoi au venit evreii. Aceasta a fost lovitura de grație.

Acțiunea nu putea să reușească decât susținută de forța dogmelor imperative cu caracter religios. Astfel au fost lansate și impuse mituri noi și religii al căror rol a fost să hipnotizeze masele și să le deturneze de la adevărurile originare.

Două miliarde de ființe omenești, în zilele noastre, au o formație intelectuală și psihică mulată pe arhetipurile biblice. Pot să-și manifeste liberul arbitru în privința unei multitudini de subiecte – de exemplu: știință, comerț, industrie –, dar se leagă imediat la ochi când e vorba de geneză, preistorie, istorie și religie.

Ca să ajutăm la eliberarea, la trezirea acestor spirite hipnotizate, trebuie arătate, înfățișate dovezile:

1. Ale existenței conjurațiilor neadevărului.
2. Că istoria predată este *inversul* realității faptelor.

Asta vom încerca să facem.

Cuvintele pe care e interzis să le pronunțăm

Cuvântul „înger” este atât de periculos de pronunțat, încât rabinii îl exclud din rit și creștinii, la Conciliul de la Laodiceea, din anul 366, au interzis „numirea îngerilor pe numele lor”!

De două mii de ani, un alt cuvânt îi înspăimântă pe istoricii însărcinați să reînvie istoria feniciană și asiro-babiloniană, numele celei mai strălucitoare planete de pe cer: Venus.

Cei care au scris *Biblia* și exegeții evită cu aceeași tulburare să scrie sau să lase să se subînțeleagă numele detestat!

De ce? Pentru că acest cuvânt, intim legat de cel al „îngerilor”, este cheia genezei oamenilor, a adevăratei geneze, tocmai cea pe care conjurațiile au misiunea să o înăbușe.

Pe scurt, în urmă cu cinci mii de ani, zeii omenirii erau niște străini veniți din spațiu. Erau muritori; ei au fost civilizatorii strămoșilor noștri, după cum vom dovedi în această carte. Această revelație, evident, se opune istoriei în care vor să ne facă să credem.

Desemnarea planetei Venus ca patrie de origine a zeilor se explică cu ușurință pentru faptul că, în urmă

cu cinci mii de ani, această planetă de o strălucire deosebită s-a intercalat în sistemul nostru solar între Pământ și Mercur. Mai înainte, ea nu exista în universul nostru vizibil.

Istoria Asiei Mici este guvernată de Venus cu care se identifică principalii zei: Baal, Astarte, Ishtar, Marduk, Bêl, Ashur...

Civilizațiile din cele trei Americi – Câmpia de Nord, Peru, Mexic-Yucatan – sunt plasate sub același semn având ca zei reprezentativi: Steaua Dimineții sau „Steaua Mare”, Orejona, Viracocha, Quetzalcoatl, Kukulkan.

Putem deci să spunem că toate civilizațiile de pe glob, posterioare anului 3000 î.e.n., sunt tipic venusiene, cu inițiatori sau oameni zeificați, considerați pe drept sau nu ca fiind originari de pe Venus și ființe venite cu un aparat zburător.

A fost inoculat principiul mitului solar unei omeniri hipnotizate pentru ca să nu-și poată imagina că „îngerii” erau oameni, ceea ce înlătura ideea călătoriei siderale și a unor civilizații dispărute, adevăruri care ar fi demolat eșafodajul extravagant construit de conjurațiile egiptene, grecești, ebraice și creștine, doritoare să dovedească anterioritatea lor față de celelalte popoare.

Psihoza se menține și în zilele noastre: cărțile de

școală, mitologiile generale și dicționarele nu suflă un cuvânt despre adevăr și nu prezintă decât versiunea clasică și obligatorie.

Locuim în Asia

Este interesant să studiem cum și-a căpătat numele continentul Europa, în contradicție cu datele etimologice cele mai naturale.

Acest nume este derivat din ebraicul *oreb* sau *ereb* = seară, apus de soare, sau din grecescul *europê* – locul întunecat.

Nu ar fi deci corect decât pentru țările din Orient, dar fals în ceea ce privește America, care ne situează la răsărit de soare.

Moise numea Europa „insula națiunilor”, iar scriitorii sacri îi spuneau *Japetia*. Cuvântul este folosit prima dată într-un imn homeric adresat lui Apollo, unde Europa apusului de soare este prezentată în opoziție cu insulele grecești și cu Peloponezul.

Oricum, etimologia cuvântului Asia ne interesează cu mult mai mult, pentru că se situează în linia celor mai vechi tradiții ale noastre.

Asia ar veni de la fenicianul *asir*, care înseamnă central, derivat din scandinavul *ase* = zeu.

Această rădăcină este mai sigură, căci fenicienii se

trăgeau din pelasgi, „strămoși veniți dinspre mările nordului”, ai căror zei erau numiți ase.

Lucrul acesta este foarte probabil, căci popoarele feniciene, frigiene și asiro-babiloniene dădeau zeilor și zeițelor lor nume în care se regăsea rădăcina celto-scandinavă: Astarte, Astaroth, Asmodeu, Ascherah.

Când vorbesc de Osiris, egiptenii spun fonetic zeul Asar!

Acesta fiind și numele (Asari) marelui zeu al babilonienilor: Marduk.

Este bine să mai amintim și faptul că în *Cartea lui Enoh*, îngerul-astronaut care i-a inițiat pe oameni avea numele de Azazel.

Adevărul este că Europa, din Galia și până la Caucaz, s-a numit probabil Asia.

După Strabon și Ptolemeu, poporul asesilor locuia la poalele Munților Caucaz, în regiunea Mării de Azov și a Astrahanului, prima patrie a rasei albe când a coborât de pe platoul Iranului după potop.

Poporul asesilor n-are deci nicio legătură cu rasa galbenă.

În vechile poeme scandinave și în mitologia Occidentului, pământul sfânt unde locuiesc zeii este *Asgard* sau *Asaland*.

Vechii zei ai francezilor încă de la început, istoria a

pornit deci de pe baze greșite, albul devenind galben, binele căpătând reputația de rău și viceversa.

Din motive religioase și demne de laudă, având în vedere natura timpurilor, evreii, doritori să impună o divinitate unică, au fost nevoiți să-i satanizeze pe zeii ancestrali.

Or, deoarece rasa albă și-a întemeiat cea mai veche civilizație în rândul celților, zeii strămoșilor noștri au fost vizați în mod deosebit.

Acești zei sau Ases erau Cemunos, Esus, Teutates, Thor, dar în perioada în care a bătuit segregatia, dușmanul redutabil era Baal al fenicienilor, zeu al planetei Venus și totodată senior al Nordului, deoarece numele îi fusese dat ca un omagiu adus zeilor celți ancestrali Bêl, Befin, Belenus, Belinus, fără a o uita pe zeița Belisama „asemenea flăcării”¹.

Al doilea adversar era, bineînțeles, *Astarte* *(însăși planeta Venus), numită astfel ca un omagiu adus Asesilor, veniți din cer deoarece ei au fost nașii cuvântului astru: *aster*, *astrum* – stea, adică Venus.

În Antichitate, astrul nu era nicio stea, nici altceva decât Venus.

¹ Belisama, asemenea flăcării, este planeta Venus „cu păr de foc”, spun cei din vechime care au văzut-o venind sub formă de cometă. Belisama, zeiță celtică, este deci mult mai recentă decât Belinus, Esus sau Teutates, zeul unic (n. a.)

Vechii zei ai evreilor

În acele vremuri, evreii pe care voia să-i convertească Moise îl adora pe Baal, și Belenus, zeii strămoșilor lor arieni.

De altfel, asta deplânge și Osea în *Vechiul Testament*. Domnul le acuză pe soțiile evreilor de adulter.

„Ridicați-vă împotriva mamei voastre! Căci ea nu este nevasta. Mea, și Eu nu sunt bărbatul ei! Să-și depărteze curviile dinaintea ei și preacurviile de la țâțele ei!” (Osea II, 2).

„O voi pedepsi pentru zilele când tămâia Baalilor...” (Osea II, 13).

„În ziua aceea, zice Domnul, îmi va spune: Bărbatul meu! Și nu-mi va mai spune Baab!” (Osea II, 16)

Și, vorbind despre oameni, Dumnezeu adaugă:

„Aduc jertfe pe vârful muntelui... ca și² sub stejari, plop și terebinți...” (Osea IV, 13).

A aduce jertfe sub stejari... asta miroase rău de tot cu legătura de vreascuri celtică, druidică, și astfel se cuvine să o înțelegem.

Acum e ușor de înțeles de ce demonii noștri, diavolii noștri au nume care încep cu As, Az, Bal sau Bel.

Așa stau lucrurile în cazurile. Azazel, demon

² Aceste două cuvinte sunt subliniate în Biblie (n. a.).

misterios, căruia evreii i-au mandatat ȣapul ispășitor; Astarte, Astaroth, avizi de sacrificii umane; Asima, asemănătoare cu un măgar sau cu un ȣap, precum și Baal identificat cu Moloh; devorator de copii, Belial, demonul pederastiei, Belphegor, zeu falic, Belzebuth, prinȣul demonilor, Baaltis, demon al amorurilor licenȣioase și zeiȣă a prostituȣiei.

Cum să mai faci deci să se creadă că toȣi acești zei ponegriȣi au fost niște victime nevinovate? Cum să mai reformezi istoria?

Evreii sunt arieni puri

Nu e vorba de un paradox: evreii sunt arieni, adică albi proveniȣi de pe platourile Iranului, de unde e luată iar de la capăt rasa noastră după potop.

Leagănul ancestral s-a mutat apoi în vechea Celȣie – nevoia atavică a primilor oameni de a se reîntoarce la sursa atlantă – apoi, au roit în Europa și în Asia³.

Cea mai tânără dintre naȣiunile occidentale, deoarece datează doar din 1500 î.e.n., este cea a evreilor.

Înainte, acest popor era format din triburi de fenicieni, babilonieni, frigieni, caldeeni, asirieni și arabi.

³ Pitagora și-a primit iniȣierea de la druizi, moștenitorii celor mai savante tradiȣii (n. a.).

Judecând după obiceiurile lor, după scriere și religie, erau în majoritate de origine feniciană.

Fenicienii provin, spune tradiția, din „fiii vântului”, care erau probabil pelasgii, dar știm că venerau un zeu venusian cu nume celtic – Baal –, al cărui cult se celebra, în lipsa templelor, *într-o pădure de stejari*, după cum spune Osea.

Ei au conferit stelei lui Baal și Astarte opt rase, în memoria cifrei 8, sacră la druizi și la celți, unde a apărut prima cavalerie din lume.

Calul, simbolul Poseidonului atlant, era atât de mult onorat de gali, încât utilizarea lui nu era permisă decât pentru muncile nobile, în special la război.

Când Vercingetorix s-a predat lui Cezar, el și-a aruncat la picioarele învingătorului armele și scutul, dar nu și-a dat calul, pe care îl considera făcând corp comun cu el.

Mai târziu, Templierii, moștenitori ai bravurii și lealității celtice, au păstrat caracterul sacru al cifrei 8.

În ceea ce privește frigienii, aceștia erau pur și simplu pelasgi, deci scandinavi, franci.

Olivier de la Marche, cronicar din secolul al XV-lea, a scris în *Memoriile* sale că Francio, fiul lui Hector, exilat și alungat din Troia, după cucerirea orașului de greci, a venit pe pământul occidental numit azi Franța și s-a instalat în Luteția, pe care a botezat-o Paris, după

numele unchiului său Paris din Troia.

Această relatare este departe de a fi chiar atât de fantezistă pe cât am putea să credem.

După Claude Fouchet, autorul lucrării *Antichități galeze*, druizii spuneau că populația Galiei cuprinde parțial oamenii care fugiseră de greci după distrugerea Troiei.

În plus, e interesant de observat că irisul de mlaștină, floarea de crin emblemă a regalității franceze, după ce a fost cea a neamului franc din mlaștinile de la Yssel (Francs-Saliens), a fost și strămoșul bonetei frigiene, simbol al libertății, pe care au adoptat-o în mod misterios revoluționarii în 1789.

Istoricul Laurence Talbot, care amintește aceste tradiții, adaugă faptul că frigienii, venind să se instaleze în nordul și vestul Europei, nu făceau decât să se reîntoarcă la pământurile lor ancestrale.

În ceea ce privește cuvântul Israel, rădăcina acestuia îl leagă de zeii Asesi, as și is permutate după dorință, ceea ce explică numele orașelor Ys, Yssel, din Isère etc., până la zeița Isis, sora și soția lui Asar (Osiris).

Aceste date vor permite să înțelegem de ce Stanislas din Gaita îi scria lui Peladan:

„Pretind că sfântul Yves din Alvèdre a stabilit în mod imposibil de negat originea comună și proceltică a

semiților, arienilor și celților din Europa.

Semiții sunt arieni originari... De altfel, savantul filolog Eugène Burnouf i-a clasat pe semiți printre indo-europeni”.

Specialiștii în preistorie se străduiesc zadarnic să ne găsească un strămoș maimuță, din care s-ar fi tras toate rasele. E ca și cum ai vrea să faci o discriminare, deci, o segregare în cadrul rasei albe, ceea ce duce în mod automat la înspăimântătoarele excese pe care le cunoaștem.

Cine este de vină că istoria a fost astfel falsificată de la zei și până la rase?

Evreii? Nu! Ci o conjurație de inițiați, din care făceau parte Moise și faraonul Akhenaton, care, din dorința de a evita ce era mai rău, a lansat operațiunea „Dumnezeul Unic”.

Nu putem să știm dacă a fost evitat ce era mai rău, dar poate că putem pune sub acuzare această divinitate, răspunzătoare, la urma urmelor, de multe nenorociri și a cărei poveste care ne-a fost transmisă este foarte îndoielnică.

La început, Dumnezeu a creat lumea

Primul rând din *Biblie* (I, 1) constituie probabil

Versetul cel mai cunoscut din lume și dogma absolută:

La început, Dumnezeu a făcut Cerul și Pământul.

Aceasta este fapta primordială; Dumnezeu este creatorul unui univers care a avut un început, ceea ce pare rațional.

Totuși, se pare că există o confuzie supărătoare încă din prima frază a cărții sfinte, sau poate o greșeală de traducere și de interpretare.

Specialistul în ebraică J.M. Vaschalde impută această greșeală „complexului divin” care, până azi, îi afectează pe traducătorii *Bibliei*, și susține o versiune pe care o vom supune exegeților.

הָאָרֶץ: וְאֵת הַשָּׁמַיִם אֵת אֱלֹהִים בָּרָא בְּרֵאשִׁית

În general, această primă frază din *Biblie* este tradusă prin: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și Pământul”.

Or, „la început” este un cuvânt compus care poate să aibă două sensuri (așa cum se obișnuiește în cazul primului cuvânt din numeroase texte inițiatice sau ermetice). Descompunându-l, obținem particula și substantivul, acesta din urmă însemnând „început”.

Dar particula poate să însemne „în” sau „cu”, ceea ce

ar vrea să spună fie „în timpurile începutului” (traducere uzuală), fie „cu ceea ce rămăsese de altădată” (traducere mai apropiată de un adevăr istoric).

Cuvântul al treilea, „Elohim”, este tradus prin „Dumnezeu”.

Este ciudat că pentru un popor monoteist, numele ELOHIM este la plural, în timp ce toate celelalte nume ale lui Dumnezeu sunt la singular. Deci, nu e vorba de Dumnezeu, ci de ceea ce am putea numi „ființe divine”.

Să mai notăm și faptul că acești Elohim sunt făuritori de universuri, zei lucrători, creatori, în timp ce divinitatea mânioasă și răzbunătoare poartă totdeauna numele de IHWH, pe care evreii nu-l pronunță niciodată și pe care în majoritatea așa-numitelor „thoroth” îl găsim scris nu în arameică, ci în feniciană, atât de mare era teroarea în jurul numelui său sacru.

Restabilind acum primul verset din *Biblie*, în cea de a doua traducere gramaticală posibilă, obținem:

„Folosind ceea ce rămăsese (după cataclism?), ființe venite din Cer au (re) creat cerurile și Pământul”.

Dar asta schimbă totul!

Geneza (1, 1) relatează doar o fază recentă – veche

doar de câteva mii de ani –, de la recrearea lumii de către ființe celeste sau venite din ceruri, (Elohim), care nu trebuie confundate cu Dumnezeu (IHWI).

Recrearea survenind, după toate probabilitățile, după un cataclism, deoarece se face cu „ceea ce rămăsese dinainte”, adică cu rămășițele unei lumi anterioare care fusese distrusă.

Elohim pe aparate zburătoare

J.M. Vaschalde, continuându-și traducerea, notează că, două versete mai jos, se face aluzie „la suflul reactoarelor navelor intergalactice folosite de Elohim”.

În mod obișnuit, acest verset este tradus: „Și Duhul Domnului se mișca pe deasupra apelor”. Dar asta nu înseamnă deloc ceva foarte inteligibil, în schimb aceleași cuvinte înseamnă și: *Și suflul ființelor divine agita suprafața apelor*. Adică o versiune mai puțin uimitoare pentru fizicieni și pentru astronauți.

Nu se intenționează acreditarea fenomenului cunoscut în zilele noastre sub numele deseori abuziv de „farfurii zburătoare”, dar toate mitologiile și textele sacre ne vor duce în mod ineluctabil la studierea misterului acestor aparate care au servit drept „nori”, „care”, „discuri înaripate”, într-un cuvânt, de vehicule zburătoare, îngerilor și zeilor, adică Stăpânilor Lumii.

Se ascunde și faptul că Pământul era rotund?

În prima mie de ani a erei creștine, scribii se străduiau să facă să dispară orice lucrare de istorie autentică.

În această perioadă, vechii zei binevoitori au dobândit reputații diabolice, crude și pornografice.

Masele neluminate la minte nu aveau nici mijloacele intelectuale și nici dreptul să reacționeze, dar fenomenul cel mai uimitor a fost tăcerea incalificabilă a castelor cultivate: savanți, grămăticii, scriitori, preoți.

Manualele de istorie, înfeudate cazurilor conjurațiilor, i-au făcut pe oameni să creadă că Pământul este plat.

Chiar și în zilele noastre, niște „istorici” spun că, contrar credințelor epocii, Cristofor Columb, în 1492, știa că Pământul era rotund!

Tot așa, toți suntem cuprinși de milă față de nefericitul Galilei, obligat să proclame, conform conținutului *Bibliei*, că pământul nu se învârtăște!

Adevărul istoric este foarte diferit. În secolul al XV-lea, *întreaga lume cultivată, de pe tot globul, știa că planeta Pământ era rotundă, atât Cristofor Columb precum și regina și curtea Spaniei!*

Așa cum în timpul lui Galilei se știa că Pământul se

rotește în jurul Soarelui. Se știa asta chiar de două-trei mii de ani, dar informația era trecută sub tăcere, din ordin, din teamă, din lașitate.

Istoricul grec Museeu, care trăit, se pare, pe la 1400 î.e.n., a fost autorul unui tratat – care nu a ajuns până la noi – intitulat: *Sfera*.

Museeu, care a fost un mare preot al Misterelor din Eleusis, era un mare inițiat și ne este greu să înțelegem cum a scris o teză despre sferă fără să fi știut că Pământul era rotund.

Cu trei secole înainte de era noastră, poetul grec Aratus, autorul unui tratat de astronomie intitulat *Fenomenele*, a descris sferele cu destulă precizie ca să nu existe nicio îndoială asupra rotunjimii Pământului și a gravitației universale.

Aratus nu era un necunoscut, dimpotrivă, era un personaj celebru. A trăit în preajma lui Ptolemeu Filadelful, regele Egiptului, care a pus să se traducă în greacă *Biblia* ebraică (versiunea septantelor).

Aratus a fost comentat și tradus de Eratostene, Hipparh, Cicero, Cezar, Ovidiu etc.

Cu câteva secole înainte, hindușii⁴, mexicanii, ca și

⁴ Matematicianul și astronomul hindus Aryabhatta, care a trăit la începutul erei noastre, cunoștea cauzele adevărate ale eclipselor, mișcarea diurnă a Pământului în jurul axei sale, lungimea anului și susținea că lumina stelară și lunară era luată de la Soare. Dar Vedele, cu două mii de ani înainte de Aryabhatta, enunțaseră

incașii, dovediseră că aveau excelente noțiuni de cosmografie și, cu două sute de ani înainte de Aratus, filosofii Pitagora și Platon vorbiseră de sfericitatea și de rotația Pământului⁵.

Scriitorul arab Macudi, în secolul al X-lea, scria în cartea sa *Câmpiile de aur*:

„Sfera își execută rotirea în jurul a doi pivoți sau doi poli, care pot fi comparați cu cepul dulgherului sau a celui care fabrică bile, blide și alte obiecte din lemn...”

În anul 1000, papa cel mai savant pe care l-a avut creștinătatea, Silvestru al II-lea (născut Gerbert, la Cahors, Lot), demonstra *în mod experimental, cu ajutorul a trei sfere inventate de el, că Pământul era rotund și că se rotea în jurul Soarelui*.

Copernic, pe la 1500, Tycho Brahe și Kepler, în

aceste date, ca și cărțile sacre ale majorității vechilor civilizații. Druzii transmiteau o cosmologie foarte precisă și spuneau că universul fusese format de o undă vibratoare primordială (reprezentată de șarpele care plutea pe ape. După Strabon, „ei (druzii) pretindeau că sondează misterele naturii și că prezic revoluțiile pe care trebuie să le mai sufere Universul”.

Numai populațiile negre din Africa ignorau gravitația universală și sfericitatea Pământului. Știm că rabinii inițiați dețineau toate cunoștințele lui Aryabhata și Copernic, dar nu suflau o vorbă despre ele (n.a.).

⁵ Până în anul 450 î.e.n., Pitagora a aflat de la înțelepții din Egipt că Pământul se rotește în jurul lui însuși și în jurul Soarelui, ceea ce este relatat de Ovidiu în ultimul capitol din *Metamorfoze* (n. a).

secolul al XVI-lea, publicaseră lucrări și stabiliseră legi care, sigur, stârniseră scandal, dar despre care se știa că erau bazate pe adevăruri științifice.

Cum puteau să ignore toate astea prelații care i-au judecat pe Cristofor Columb și pe Galilei?

În mod incontestabil, casta cultivată cunoștea aceste date elementare de cosmografie, dar timp de secole întreaga lume a stat cu gura cusută, totul petrecându-se ca și cum nimeni nu ar fi știut, ca și cum toată lumea era de bună credință!

Ce putere prodigioasă aveau conjurațiile ca să impună această hipnoză?

Moise nu a scris Geneza

Conform tradiției, *Geneza* a fost revelată de Dumnezeu și scrisă de patriarhii evrei; se spune că și de Moise.

Această explicație nu rezistă unei critici raționale și probabil cartea I a *Bibliei* a fost inspirată de *Istoria feniciană* scrisă de Sanchoniathon cu mult timp înainte ca evreii să fie cunoscuți și să fi scris *Vechiul Testament*.

Ar fi, evident, foarte avantajos pentru unii să nege foarte marea vechime a acestei cărți atât de prețioasă pentru istoria omenirii, chiar dacă năruie aserțiuni considerate sacre.

Dacă *Geneza* este un fals, o copie, *Biblia* nu are nicio valoare, evreii nu sunt decât niște povestitori de glume și Dumnezeu este o fantasmă, fiind zadarnic să îl evoci, să-i adresezi rugăciuni și să te temi de el.

Înțelegem prin aceasta interesul esențial pe care l-au avut credincioșii de a pretinde că scrierea lui Sanchoniathon era fie o pură invenție literară, fie o lucrare mai recentă decât *Biblia*.

Deoarece e periculos să provoci o dezbatere publică asupra acestei enigme, politica cea mai bună e să se cufunde cartea în uitare. Ceea ce s-a și făcut.

Ați auzit vreodată de Sanchoniathon?

Ordinul de păstrare a secretului a fost bine executat!

Ateii, deseori puțin versați în cunoașterea istorică, l-au neglijat pe autorul fenician, iar istoricii cultivați, care ar fi putut vorbi de el, s-au ferit să înfrunte fulgerele justiției creștine.

Istoria feniciană nu a ajuns până la noi. Ea a fost tradusă în secolul I de Filon din Byblos, a cărui traducere a dispărut în mod misterios, așa cum au dispărut în mod misterios, în cursul primelor secole ale erei noastre, toate cărțile de istorie autentică care ar fi putut să dăuneze istoriei conform *Vechiului* și *Noului Testament*.

Prin urmare, nu ar, fi rămas nimic din opera lui Sanchoniathon dacă, în secolul al III-lea, o controversă

răsunătoare nu i-ar fi avut protagoniști pe savantul filosof grec Porfiriu (de origine siriană) și pe Eusebiu, episcop de Cezareea.

Unul, Porfiriu, bazându-se pe traducerea lui Filon (care încă mai exista), pretindea că Moise copiase din *Istoria feniciană* esențialul a ceea ce scrisese în *Geneză*.

Celălalt, Eusebiu, respingea spusele lui Porfiriu, reproducând principalele pasaje ale cărții⁶.

Pe cine să credem, pe cel care îl acuza în mod categoric pe Moise de plagiat sau pe cel care afirma că *Geneza* era rodul unei revelații divine făcute marelui patriarh?

Eusebiu, ca să distrugă argumentele lui Porfiriu, a publicat mai întâi texte din *Istoria feniciană*, apoi a spus că Sanchoniathon nu a existat niciodată, cartea sa fiind scrisă de Filon, ca să combată creștinismul. În consecință, cearta lua o altă înfățișare: episcopul Cezareei, în mod implicit, recunoștea deci că un fragment din textul fenician era identic cu *Geneza* din *Biblie*, dar pretindea că falsificatorul era Filon.

Era o tactică stângace, căci despre istoricul fenician vorbiseră mai mulți autori din vechime și, referindu-se la citarea lor, specialistul în gramatică Suidas a putut chiar să dea titlurile lucrărilor sale, o parte din ele

⁶ Vom reproduce aceste pasaje în capitolul II al cărții (n. a.).

apărând în *Fragmenta historicorum graecorum* de C. Müller.

Eusebiu nu și-a menținut deci acuzația și s-a mulțumit să încurce lucrările ca să semene îndoiala.

„Pe de altă parte – și îl cităm pe istoricul Ernest Renan –, Porfiriu nu era un falsificator, ci un bibliofil erudit.

Caracterul său, după cât putem judeca după scrierile sale, a fost cel al unui poligraf conștiincios... tonul său de bună credință frapează din prima clipă... El expune cu simplitate dorința pe care o avea de a cunoaște adevărul, cât de mult se chinuise în acest scop, mulțimea de cărți pe care a citit-o, îndoielile pe care i le-au provocat nepotrivirea unor mărturii...”

Trebuie să alegem între onestul Porfiriu și piosul Eusebiu!

Ca informație suplimentară, trebuie să semnalăm că Eusebiu, chiar dacă este valorosul scriitor al *Istoriei eclesiastice*, are o reputație extrem de îndoielnică în ceea ce privește faptele pe care le relatează.

Istoricul englez Edouard Gibbon îi reproșează că a fost doar curteanul împăratului păgân Constantin și că a fost deseori lipsit de bună-credință în expunerea evenimentelor pe care le istorisește.

După Gibbon, Eusebiu zăbovește cu complezență asupra oricărui lucru care poate să susțină onoarea creștinismului și suprimă în mod sistematic tot ce e de natură să-l compromită.

Parțialitatea lui Eusebiu față de Constantin este într-adevăr notorie.⁷

Pe de altă parte, un capitol din lucrarea sa *Demonstrație evanghelică* poartă un titlu cel puțin ciudat: *Până unde este permis să folosești minciuna ca remediu pentru uzul celor pe care această metodă îi poate converti!*

Nu vrem să facem procesul unei fraude pioase, dar devine astfel ușor să alegi între onestul Filon și episcopul de Cezareea.

Totuși, să încercăm să fim drepecți. Eusebiu era un om cumsecade, orbit de credința lui, fie, dar căruia îi datorăm o mare recunoștință, deoarece prin el ne-a fost transmis singurul fragment de istorie autentică a civilizației noastre.

Îndrăznim să credem că cititorul reticent, dar de bună credință, după această expunere, va fi cât de cât tulburat în ceea ce privește existența pozitivă a unei

⁷ Contrar legendei, împăratul Constantin (secolul al III-lea și secolul al IV-lea) era păgân. Nu a protejat creștinii și nu a recunoscut creștinismul decât din rațiuni de stat. S-a convertit abia în ajunul morții. În momentul luptei împotriva rivalului său Maxențiu, ar fi văzut pe cer o cruce luminoasă pe care era scris: *In hoc signo vinces* (Vei învinge sub acest semn) (n. a.).

centrale a neadevărului!

Capitolul II

Cel mai vechi manuscris al lumii occidentale

Istoria feniciană este cea mai veche documentație, scrisă în limbaj clar, din arhivele noastre istorice.

În plus, ea este deosebit de prețioasă prin faptul că autorul ei a fost un om liber care nu s-a jenat să denunțe miturile.

Iată ce spun enciclopediștii despre Sanchoniathon: „După fragmentele *Istoriei feniciene*, el ar fi fost contemporan cu Semiramida, cu douăzeci de secole înaintea erei noastre, și cartea lui datează deci dintr-o antichitate fabuloasă...

Se admite că Sanchoniathon, precum Vgâsa în India, a fost compilatorul unor documente teogonice și istorice extrem de vechi, transmise până la el fie prin tradiție, fie chiar prin scris...”

Regretăm că textul integral nu a ajuns până la noi, căci este sigur faptul că Eusebiu a reprodus doar părțile plagiate, iar esențialul, adică începutul timpurilor istorice, lipsește complet.

În ceea ce privește *Geneza*, fie că este sau nu copiată, aceasta nu face excepție de la „regulile” obișnuite, deoarece avem mii de dovezi că *Istoria* însăși, din toate

timpurile, a fost falsificată!

Pentru erudiți și cititori curioși

Istoria feniciană fiind un document esențial al culturii umane, de negăsit în librării, cu greu accesibil în marile biblioteci, ne-am gândit că cititorii noștri erudiți și curioși să afle adevărul ne vor fi recunoscători să le oferim relatarea aproape in extenso.

Este singura lor șansă să citească și să dețină acest fragment inestimabil, care riscă să fie „pierdut” a treia oară!

Îl reproducem deci așa cum l-am luat din opera lui Eusebiu, unde este intercalat între comentarii lungi și în mai multe capitole, ceea ce explică o anumită lipsă de coerență.

Pregătirea evanghelică

de EUSEBIU, episcop de Cezareea

Tradusă în limba franceză de Séguier de Saint-Brisson

Membru al Institutului. Academia de Inscripții, Paris.

Librăriile Frații Gaumes, 1846

Notă: Subtitlurile, trimiterile, notele dintre paranteze și comentariile aparțin autorului lucrării de față.

Eusebiu se plânge că a fost calomniat

Autorul scrierii calomnioase îndreptate împotriva noastră, Porfiriu, în cartea a patra a acestei lucrări, menționează aceste lucruri, reproducând cuvânt cu cuvânt următoarea mărturie a lui Sanchoniathon: „Sanchoniathon din Beryt, zice el, povestește cât se poate de adevărat tot ce are legătură cu evreii, pentru că nu denaturează nici locurile, nici numele, având în mână memoriile scrise de Jerombal, preotul zeului Jeuo...

Acest Jerombal, dedicându-și istoria lui Abibal, regele Berytului, aceasta a fost primită de el și de cei pe care îi înșărcinase să o examineze din punct de vedere al veridicității.

Epoca acestor oameni este anterioară războiului din Troia și se apropie mult de timpul în care a trăit Moise, după cum demonstrează succesiunea regilor Feniciei.

În ceea ce îl privește pe Sanchoniathon, care înseamnă Filalet sau prieten al adevărului în limba fenicienilor, acesta, culegând toată istoria veche a monumentelor care erau în fiecare oraș, ca să formeze o lucrare, a trăit pe timpul Semiramidei, regina asirienilor, situându-l în anii care au precedat sau cel puțin au coincis cu evenimentele din Ilion, în sfârșit, Filon din Byblos a interpretat în limba greacă scrierile

lui Sanchoniathon”.

Același, continuând, nu ne vorbește de Divinitatea Supremă, nici măcar de zei celești, ci de *bărbați și femei muritori*, și nici măcar de cei pe care o remarcabilă urbanitate a moravurilor îi fac demni să fie admirați pentru virtuțile lor sau de luat ca model datorită spiritului lor filosofic, ci ființe care și-au încărcat cugetul cu tot ce are mai pervers și mai rușinos depravarea. Se consideră însă că aceștia sunt cei care, de atunci și chiar și acum, au fost considerati zei de către toți oamenii, în funcție de orașe și locuri...

Filon, care a reprodus în nouă cărți întreaga colecție a lui Sanchoniathon, explică asta în acești termeni, în prefața primei cărți:

Taautos era Thot

„Așa stând lucrurile, Sanchoniathon, personaj foarte studios și foarte activ, dorind mai presus de orice să știe care sunt principiile lucrurilor și din ce s-a format tot ce există, a căutat cu cea mai perseverentă râvnă scrierile lui Taautos; aflând că, dintre toți oamenii care au apărut sub soare, Taautos este primul care a conceput inventarea literelor și care a deschis cariera monumentelor scrise. A făcut deci din asta baza întregului său discurs.

El este cel pe care egiptenii l-au numit TOYT, cei din Alexandria THOT, ceea ce grecii au tradus prin HERMES (Mercur).”

După ce a spus aceste lucruri, Filon se ridică împotriva noilor veniți care, ulterior acestor scrieri, au introdus, în mod violent și împotriva oricărui adevăr, alegorii, expuneri fizice și teorii în poveștile referitoare la zei.

Filon adaugă: „dar cei mai recentți dintre hierologi au distrus orice vestigiu al evenimentelor petrecute de la originea lucrurilor, inventând alegorii în povești, combinându-le astfel încât să le însoțească cu mișcările universului.

Astfel au instituit misterele și au învăluit toate lucrurile într-un întuneric atât de mare, încât nu mai era ușor să desprinzi ceea ce se întâmplase cu adevărat. Dar acesta (Sanchoniathon), descoperind, în sanctuarele în care se aliau depozitate, scrierile secrete ale *ammoneenilor*, de care puțini au auzit, s-a datat studierii a tot (ce conțineau) și ducând la bun sfârșit această acțiune, și-a împlinit planul, dând la o parte fabulațiile bazate pe elemente și alegorii până când a ajuns la timpurile posterioare preoților care au dorit să ascundă adevărul și să pună la loc de cinste fabulația, originea misterului care încă nu ajunsese la greci”.

(După noi observații, Filon a adăugat în prefața sa:)

„Este necesar să declarăm mai întâi, pentru o cât mai mare claritate și pentru cunoașterea parțială a tot ceea ce urmează, că cei mai vechi barbari și în special fenicienii și egiptenii au servit drept ghizi tuturor celorlalți oameni, priviți ca cei mai mari zei, cei care au făcut descoperiri ca să vină în ajutorul existenței noastre, sau care au răspândit binefaceri de o anumită natură în rândul populațiilor; numindu-i binefăcători (Evergeți) pentru numeroasele lucruri bune ce le datorau lor: îi adorau ca pe niște zei și, în acest scop, le-au consacrat prin translație templele deja existente, le-au ridicat coloane și altele, adorând aceste obiecte cu cea mai mare devoțiune.⁸

Fenicienii le-au consacrat cele mai mari sărbători și în special au dat constelațiilor numele regilor lor, dintre care unii erau deja considerați zei.

Căci nu recunoșteau ca zei naturali decât soarele, luna, planetele, astrele și tot ce intră în această ordine de idei: astfel încât aveau zei muritori și zei nemuritori”.

Teologia fenicienilor

⁸ Se spune cât se poate de clar că zeii sunt niște invenții omenești. În cosmogeneza insulei Hawaii se spune că oamenii s-au născut înaintea zeilor (n. a.).

„Se spune că un aer întunecos și bătut de vânturi, sau un suflu de aer întunecos și un haos mocirlos și infernal erau infinite în timp și ca, întindere, când acest vânt s-a îndrăgostit de propriile principii, de unde a rezultat o conjuncție, și această apropiere a fost numită dorință.

Acesta a fost principiul creării fiecărui lucru.

Acest vânt nu avea cunoștință de ceea ce produsese.

Din această coabitare a vântului a provenit MOT. (Alții traduc acest termen prin reziduu; alții îl interpretează ca fiind putrefacția unei mixțiuni apoase.)

Acesta a fost unicul germen al creației și al originii tuturor lucrurilor.

Au apărut animale, dar lipsite de sensibilitate; acestea au dat naștere unor animale cu rațiune, numite *zofasemin*, adică observatori ai cerului.

Mot avea forma unui ou când a fost format: a devenit luminos și a produs soarele, luna, stelele și marile constelații”.

Aceasta este cosmogonia fenicienilor (scrie Eusebiu), care introduce în mod deschis ateismul.

(Apoi urmează generarea animalelor: masculul și femela au fost pe pământ și în apă.)

„Acele lucruri, scrie Filon, au fost găsite scrise în

cosmogonia lui Taautos și după Memoriile sale, bazate pe conjecturi și convingeri, pe care, prin spiritul său pătrunzător, Sanchoniathon le întrevăzuse și le-a făcut cunoscute.”

(Filon adaugă, după ce vorbește de vânturile Notus și Boreu, care au fost zeificate:)

„Acestea erau invențiile cultului religios, conforme atunci cu slăbiciunea și teama autorilor lor...”

Nașterea oamenilor muritori de rasă divină

„Din vântul Kolpia și din soția sa Baau, pe care o interpretează prin cuvântul Noapte, s-au născut oamenii muritori Aeon și Protogona.

Aeon a descoperit hrana pe care o furnizau copacii. Aceștia au fost părinții lui Genos și Genea care au locuit în Fenicia.

Au urmat secete mari și au întins mâinile către cer și către soare.”

El spune că l-a privit pe acesta ca pe zeul suprem al cerului și l-a numit Beelsamen, ceea ce, la fenicieni, înseamnă stăpânul cerului.

Este Zeus (Jupiter) al grecilor. După care Filon vorbește de eroarea grecilor:

„Nu fără fundament aducem la cunoștință această deosebire, ci pentru a stabili adevărata accepție –

asupra căreia ne-am înșelat – a acestor nume aplicate obiectelor; ceea ce grecii nu cunosc, au aflat într-o altă valoare, rătăciți de incertitudinea traducerii”.

„Din Genos, fiul lui Aeon și Protogona, s-au născut noi copii muritori, care s-au numit Phos, Pyr și Phlox (lumină, foc și flacăra). Ei au inventat focul, frecând bucăți de lemn una de alta și i-au învățat și pe ceilalți cum să-l folosească; ei au avut copii de o înălțime și o superioritate deosebite, care au dat numele lor munților cărora le erau suverani.”

De la ei și-au luat numele Casius, Libanul, Antilibanul, Brathy. Ei i-au dat naștere lui Samemrumos, același ca Hepsurianos (înălțimea celestă).

„El (Sanchoniathon) observă că oamenii erau numiți după mamă, femeile cedau atunci lipsite de pudoare primului venit...”

Apoi zice: „că Hysurianos a locuit în orașul Tyr și a inventat colibe din stuf și din papyrus.

S-a certat cu fratele său Ousous, primul care a imaginat adunarea pieilor de animale pe care reușea să le prindă ca să facă din ele un acoperământ pentru corpul său.

Deoarece ploi mari și vânturi puternice au devastat Tyrul, au rupt copacii, focul a cuprins pădurea; Ousous a luat un copac, l-a curățat de crengi și a fost primul

care a îndrăznit să se aventureze pe mare; el a consacrat două stele focului și vântului, și le-a adorat, răspândind pe ele sângele animalelor prinse la vânătoare...”

„Au trecut multe secole din timpul lui Hypsurianos când s-au născut Agreus și Alieus, inventatorii pescuitului și vânătorii. Ei au inventat uneltele acestor arte. Din ei s-au născut doi frați inventatori ai fierului și toate folosirile lui; unul dintre ei, Chrysor, s-a dedat compunerii de discursuri, de vrăji și predicții.”

E același ca Hefaistos (Vulcan), care a descoperit momeala și cârligul, undița pescarului și pluta.

El a fost primul dintre toți oamenii care a navigat, de aceea, după moarte, a primit cultul divinității. A fost numit Zeus Michius.

Nașterea oamenilor de rasă terestră

„Apoi, el zice că din acest neam au provenit doi tineri dintre care unul a fost numit Technites, artizan, iar celălalt, terestru, Autochton.⁹

Aceștia au imaginat amestecarea argilei umede cu fan, uscarea ei la soare, și formarea de cărămizi; au descoperit astfel construirea acoperișurilor...”

⁹ Lucru plin de semnificații. Technites era dintr-o rasă extraterestră, deoarece numai Autochton era terestru! Se pune deci problema imixtiunii ființelor venite de pe o altă planetă (n. a.).

După ei au venit și alții, printre care au fost Agros, astfel numit, apoi Agrueros sau Agrotos, ale cărui statuie și templu sunt foarte venerate în Fenicia.

Locuitorii din Byblos îl consideră cel mai mare dintre zei.

Ei au conceput ideea de a pune curți în partea din față a caselor, de a forma incinte și grote. Din ei se trag vânătorii cu câini. Sunt numiți triburi rătăcitoare și Titani.

Din ei s-au născut Amunon și Magon, care au conceput târgușoarele și stânele, din ei născându-se Misor și Sydyc: adică degajat și drept; ei au descoperit folosirea sării.

Din Misor s-a născut Tautos, care a descoperit scrisul și a fost primul care a format literele.

Egiptenii l-au numit Thoor, cei din Alexandria, Touth, iar grecii, Hermes¹⁰.

Din Sydyc s-au născut Dioscurii sau Cabirii sau Coribanții sau Samothracii. Ei au fost primii care au inventat ambarcațiunea.

Din aceștia s-au născut alți oameni care au descoperit leacurile ca să vindece mușcături otrăvite și au inventat cuvintele magice.

În timpul lor s-a născut un anume Elioum Hypsistos

¹⁰ Este, evident, vorba de Thot (n. a.).

și soția lui numită Berouth, care s-au stabilit în ținutul Byblos.

Din ei s-a născut Epigeios sau Autochton, care de atunci a fost numit Uranus (Cerul)...

Uranus s-a căsătorit cu sora sa Gaea, de la care a avut patru copii, Ilus zis Cronus (*tradus în latină prin Saturn, este numit Bel sau Baal de orientali*¹¹). Betyl și Dagon care sunt numiți Siton (pește) și Atlas...

Cronus era un muritor

Cronus a avut drept fiice pe Proserpina și Minerva. Prima a murit virgină și la sfaturile Minervei și ale lui

¹¹ Saturn a devorat piatra mitologica așa cum Venus în flăcări și-a devorat scoarța. Saturn este Belinus, Baal, Bel. Hil sau Hel este numele lui Saturn în feniciană, spune Séguier de Saint-Brisson. El adaugă ceva care are o importanță considerabilă: „Hil, Hel sau Saturn nu au nici o legătură cu soarele. Trebuie să credem că orașul Heliopolis este o „fabricație” greacă de la zeul Saturn Hilo sau Heliopolis, la fel ca Elgabal din Emessa = muntele Saturn, zeu-munte, zeu Saturn! ”. Elgabal din Emessa era o piatră neagră a cărei analogie cu Saturn este misterioasă dar evidentă. De ce, dacă nu în scopul înșelăciunii, a fost falsificat acest nume prin schimbarea lui în Helioganale (de la *helios* = soare)? Același procedeu a fost experimentat cu succes în Peru și în Mexic pentru transformarea cultelor venusiene în culte solare. Cerul inițial, spun documentele consultate de Sanchoniathon, avea patru copii: Saturn, Jupiter, Marte și Mercur. Al cincilea copil, Astarté = Venus, s-a născut mai târziu. Asta constituie o nouă dovadă că planeta Venus nu exista în urmă cu cinci mii de ani în sistemul solar (n. a.)

11 Evreii au fost inițiați de egipteni și fenicieni, de la care au împrumutat miturile travestindu-le. Creatorii lumii, Eloimii sau Zeii ar fi eroii fenicieni de care vorbește Sanchoniathon (n. a.).

Hermes, Cronus a fabricat din fier o seceră și o lance...

În această perioadă, descendenții Dioscurilor, după ce au combinat toate părțile plutelor și ambarcațiunilor, au început să navigheze. Și fiind ei împinși spre muntele Casius, au ridicat acolo un templu. Aliații lui Hel (Cronus) au fost numiți Eloimi, adică Cronieni.

Au fost cei numiți așa după Cronus¹²...

(Aflăm din relatarea lui Filon că Uranus se trage din Hypsistos și Berouth, soția lui (regiunea Byblos), că s-a luptat cu Cronus și a fost exilat. Unde? Nu se spune.)

„Mai târziu, Uranus a trimis-o din locul exilului său pe fiica lui Astarte, cu două dintre surorile ei, Rhea și Dione, ca să-l omoare pe Cronus.

Zeul Uranus a inventat și a format betilii sau pietre însuflețite (*abadir* în feniciană).

Dagon, după ce a descoperit grâul și plugul, a fost numit Jupiter Plugarul.

Iată deci faptele acestui Cronus și venerabilele elemente ale vieții sub Saturn, atât de celebrat de greci, despre care spune că a fost prima epocă, epoca de aur a oamenilor dotați cu organul vocii și epoca acelei fericiri a celor din vechime atât de elogiată.”

¹² Evreii au fost inițiați de egipteni și fenicieni, de la care au împrumutat miturile travestindu-le. Creatorii lumii, Eloimii sau Zeii ar fi eroii fenicieni de care vorbește Sanchoniathon (n. a.).

Venirea lui Astarte

Astarte cea Mare, Jupiter Demaroun și Adad, regele zeilor, au domnit pe pământ cu consimțământul lui Cronus¹³.

Astarte își va așeza pe cap, ca semn al regalității, un cap de taur.

Înainte de a străbate universul, a găsit un astru care despică aerul și, luându-l, l-a consacrat în sfânta insulă Tyr.

(Este vorba de un aerolit. Templul din Tyr, ca majoritatea templelor feniciene, deține o piatră neagră. Sau verde, uneori cu o formă conică, reprezentând un astru (Venus). Astaroth, zeița siriană (Astarte), a avut la început forma unei pietre conice. Se poate face apropierea cu semnul lui Tanit. Algabal, sau piatra sacră de la Emmesa, din Fenicia, era piatra lui Venus, în mod fraudulos deturnată spre cultul soarelui sub numele travestit de Heliogabal)

¹³ Ar fi putut deci să domnească în altă parte? Această relatare evocă problema imixtiunii unor ființe venite de pe o altă planetă, cum au făcut autorii Bibliei. Oare din acest motiv purta Astarté un cap de taur? Astarté, adică Venus, precizează Sanchoniathon. Venus planeta și regina care va parcurge universul cu un aparat spațial, a cărui descriere o vom aminti mai târziu. Nu trebuie să uităm, și Sanchoniathon o spune foarte clar, că Astarté nu era o zeiță, ci o creatură muritoare. Are deci nevoie de o navă spațială ca să se ducă să exploreze cerul (n. a.).

Cea pe care fenicienii o numesc Astarte este pentru noi Venus.

Cronus, străbătând universul, a dăruit Atena fiicei sale Minerva, precum și regatul Atticei.

(Notă: Minerva feniciană, introdusă în Grecia de Cadmus, se numea sau Ogga sau Ogha (Ops?). Această Minerva a constituit faimoasa statuie de lemn a zeiței Pallas luată din Troia de Ulise.

În această privință, Pausanias remarcă faptul că Cadmus era fenician, nu egiptean.)

Deoarece a apărut ciurma și a urmat o mortalitate ridicată, Cronus îl sacrifică prin holocaust, tatălui său Uranus, pe singurul său fiu (Jeoud). Se circumcide și îi obligă pe toți aliații săi să facă la fel. La puțin timp după aceea, îl consacră, mort fiind, pe fiul avut de la Rhea și Pluton, numit Mouth; astfel numesc fenicienii moartea și pe Pluton.

După care, Cronus a redat zeiței Baaltis, aceea ca Dione, posesiunea Byblosului; și Beryt lui Poseidon (Neptun) și Cabirilor agricultori și pescari. Ei sunt cei care au consacrat relicvele lui Pontus în orașul Beryt.

Înainte de aceste lucruri, Taautos, imitându-l pe Uranus, a trasat în relief expresiile feței zeilor Cronus,

Dagon și alții care sunt caracterele sacre ale literelor.

El a imaginat, în favoarea lui Cronus, emblema regalității: patru ochi distribuiți în părțile anterioare și posterioare ale corpului, doi se închid lent; apoi pe umeri, patru aripi din care două sunt desfăcute și două strânse.

Sensul acestui simbol este că Cronus vedea dormind și dormea în stare de veghe; la fel și în cazul aripilor: zbura odihnindu-se și se odihnea zburând.

În ceea ce privește ceilalți zei, acestora le-a lăsat două aripi pe umeri, ca să indice că îl însoțeau pe Cronus în zborul său. El i-a mai atribuit și două aripi pe cap, una ca să marcheze inteligența care comandă, cealaltă fiind un indiciu al senzației¹⁴. Deplasându-se în regiunile din sud, Cronus a dăruit întreg Egiptul zeului Taautos, ca să-și facă din el propriul imperiu.

Cei șapte Cabiri, fiii lui Sydyc, sunt primii dintre toți oamenii care au consemnat aceste fapte ca să le păstreze amintirea, precum și cel de al optulea lor frate Asclepius, după cum le prescrisese zeul Taautos.

¹⁴ Sanchoniathon este foarte explicit: două aripi sunt simboluri și explică de ce. În ceea ce privește celelalte aripi, ele servesc la zburat, căci, să nu uităm, acești „zei” sunt niște creaturi muritoare, după cum s-a spus de mai multe ori. Ele au fost zeificate după moarte în virtutea dăruirii unor invenții utile omenirii. Asta ne-a spus la început Sanchoniathon. Deci, Cronus zbura... Astarté străbătea cerul (n. a.).

Istoria este deteriorată

Apoi, fiul lui Thabion este primul hierofant dintre toți care au existat vreodată în Fenicia, care, traducându-le în mod alegoric în ansamblu și amestecându-le cu mișcările fizice ale universului, le-a transmis conducătorilor orgiilor și profeților misterelor.

Aceștia, vrând să sporească obscuritatea tuturor acestor traduceri, le-au adăugat noi invenții, pe care le-au transmis succesorilor lor și celor pe care i-au inițiat.

Printre aceștia s-a numărat Isiris, inventatorul a trei litere, fratele lui Chna, primul care și-a schimbat numele în cel de Fenician.

„Grecii, care excelează între toate popoarele prin imaginația lor strălucită, la început și-au însușit majoritatea acestor lucruri, pe care le-au încărcat cu ornamente diverse, ca să le dea o formă dramatică și, propunându-și să seducă prin farmecul povestirilor, le-au metamorfozat complet.

De aici, Hesiod și poeții ciclici atât de lăudați au fabricat teogonii, gigantomahii, proprii lor, și eliminări, pe care le-au dus din loc în loc ucigând adevărul.

Urechile noastre, obișnuite din primii ani de viață să audă relatările lor mincinoase, precum și spiritul

nostru îmbibat de aceste prejudecăți de secole păstrează ca o arhivă prețioasă aceste supoziții fabuloase, după cum am spus la început.

Timpul a făcut această uzurpare aproape imperturbabilă, astfel încât face să apară adevărul ca o extravaganta și conferă poveștilor falsificate aspectul adevărului.

Să limităm aici citarea din lucrarea lui Sanchoniathon interpretată de Filon din Byblos și recunoscută ca fiind adevărată, după examinare, de mărturia filosofului Porfiriu.

(Puțin mai departe, citim:)

Filon, în relatarea sa despre poporul evreu, spune următoarele despre Cronus:

„Taautos, pe care egiptenii îl numesc THOTH, depășindu-i prin geniul său pe toți fenicienii, a rezolvat primul la ei cultul religios, făcând din lipsa de experiență vulgară o experiență luminată”.

Șarpele misterios

(Volumul I, pagina 42)

Același Filon, vorbind de literele feniciene și

traducându-i pe Sanchoniathon, spune:

„Vedeți deci reptilele și animalele care aruncă venin, care nu le aduc oamenilor nicio utilitate binefăcătoare, ci provoacă moartea și lipsirea de membre acelorora cărora le-au inoculat funesta și teribila lor otravă”.

(Notă: Reiese din această expunere că pentru Sanchoniathon și pentru fenicieni, șerpii, dragonii și alte reptile sunt ceva detestabil și răufăcător. De unde provine atunci venerația universală consacrată șerpilor în lumea antică?)

Ne va explica Sanchoniathon: nu e vorba de șarpele veninos, de viperă sau de năpârcă, ci de un anumit fel de „șarpe” luminos, plutind printre nori, vâjâind și iute ca fulgerul.)

„Taautos și, după el, fenicienii și egiptenii au divinizat specia de dragoni și de șerpi, ca fiind, dintre toate animalele târâtoare, cea a cărei respirație este cea mai puternică.

El declară că aparține materiei produsă de foc, prin faptul că are în el o viteză pe care nimic nu o poate depăși din cauza suflului său¹⁵.

¹⁵ Filon nu a înțeles sensul pe care Sanchoniathon îl dădea „șarpelui”, suflului (vâjâit) puternic care îl propulsa în aer „cu o viteză pe care nimic nu o putea depăși din cauza suflului său” (reacția) (n. a.).

Fără picioare, într-adevăr, fără mâini și fără niciunul dintre mijloacele exterioare cu care sunt înzestrate celelalte animale, el face toate mișcările și ia formele cele mai variate.

Dă celeritatea pe care o dorește elicelor¹⁶ pe care le descrie în mersul lui. Asta face ca acest animal să fie ca o parte esențială în temple și în mistere.”

Acest animal nu moare de moarte naturală... fenicienii îl numeau Agathodemon¹⁷, geniul cel bun, iar egiptenii îl numesc Kneph; ei îi adaugă un cap de erete din cauza *energiei acestei păsări.*”

Epeis, cel care, astfel numit la ei, este primul dintre hierofanați și cel care a fost tradus în limba greacă de

¹⁶ Exact așa scrie textual Eusebiu, la pagina 42, ultimul rând. Șarpele în mitologia feniciană, ca de altfel în toate mitologiile, este de cele mai multe ori un șarpe zburător, uneori cu cap de berbec. Îl găsim și pe un număr mare de stele, de basoreliefuri și capiteluri în Fenicia, Asiro-Babilonia, Frigia, Egipt, Grecia, Peru, Mexic, Guatemala, Columbia și Statele Unite. Peste tot este reprezentat ca un simbol major, dar cu o semnificație pe care arheologii refuză să o admită. Când nu este zburător, șarpele vorbește. Este inițiator, devenit la egipteni, prin deteriorarea sensului inițial: grotă de inițiere în formă de șarpe încolăcit. El este cel care îi dă sfaturi bune Evei în Paradisul Terestru. El este Satana, îngerul bun prieten al oamenilor, Inițiatul venit pe Pământ călare pe un șarpe zburător cu elice sau cu reacție (sau cu ambele), ceea ce seamănă cu reprezentarea foarte exactă a unui avion turbo-reactor! (n.a.).

¹⁷ Agathodemon = divinitate binefăcătoare la greci (*agatos* = bun, *daimon* = geniu). Este și numele grec al zeului egiptean Kneph, geniu al fecundității și a binefacerii, simbol al Nilului. Kneph este reprezentat în vechiul Egipt sub forma unui șarpe al cărui cap este încoronat cu un fel de diademă, iar coada se termină în formă de floare de lotus sau în mănunchi de scoici (n.a.).

Areius din Heracleopolis, făcând aluzie la asta, zice cuvânt cu cuvânt:

„Prima și cea mai eminentă divinitate este șarpele cu cap de erete (foarte plin de grație) care, când deschide ochii, umple de lumină întreaga întindere de pământ protogonă sau apărută prima dată; dacă îi închide, se face întuneric”.

Epeis a folosit această limbă emfatică ca să facă să se înțeleagă, *fiind strălucitor, are totul luminat*.

Căci caracteristica luminii este să lumineze¹⁸.

Ferecide, care a luat toate aceste noțiuni primare de la fenicieni, i-a celebrat în teologia sa pe zeul Ofioneus și pe Ofionizii despre care vom vorbi mai târziu.

Egiptenii, trasând universul după aceeași concepție, gravează un cerc circonferic, aeriform și cuprins de flăcări; în mijloc ei înscriu un șarpe întins cu un cap de erete, întreaga figură semănând cu 0, teta.

Ei au interpretat lumea printr-un cerc, iar șarpele care îi ocupă centrul, printr-un geniu bun (Agathodemon).

¹⁸ Cum ar putea să fie vorba de un șarpe adevărat? Șarpele este strălucitor, luminos, capabil să lumineze prin simpla sa prezență? Sau e vorba de acea „navă mai strălucitoare decât soarele”, despre care vorbește Garcilaso de La Vega referitor la nava extraterestră care a adus-o în Peru pe Orejona, prima femeie terestră? (n. a.).

(Notă: Celții plasau și ei șarpele în mijlocul unui cerc sau pe cercuri concentrice, ceea ce însemna crearea universului sau a unui univers staționar, de către o undă vibratoare.

Agathodemonul este o undă? Electricitatea? S-ar părea că agathodemonul-șarpe e ceva analog cu energia-materie primordială.)

Magul Zoroastru, în ritualul sfânt al practicilor persanilor, zice cu propriile sale cuvinte:

„Zeul cu cap de erete este primul, eternul, indivizibilul, fără pereche, îndrumătorul spre tot ce-i frumos, care nu se lasă câștigat de daruri... etc.”

Ostanes spune aceleași lucruri despre el în lucrarea intitulată *Cele Opt Rugăciuni*.

Fixându-și aici punctul de pornire, fiziologii și-au construit sistemul după cum s-a amintit: au reprezentat în sanctuarele templelor primele astre (?) sub formă de șarpe.

Au adus sacrificii acestor reptile, consacându-le serbări și mistere, crezându-le cei mai mari zei și moderatorii tuturor lucrurilor.

Acestea sunt tradițiile lui Sanchoniathon despre șerpi.”

(Volumul I, pagina 162)

(De la Filon:).

În împrejurări de pericole grave, cei din vechime aveau obiceiul ca, în schimbul distrugerii universale, conducătorii orașului sau ai națiunii să-și ofere cei mai dragi copii, pentru a fi sacrificați ca răscumpărare în numele zeilor răzbunători: erau uciși în secret.

Cronus deci, pe care fenicienii îl numesc *II (Hel, Bel)*, domnind în această țară, chiar cea care, la mult timp după moartea lui, a primit consacrarea prin astrul care îi poartă numele, având un singur fiu... Jeoud... l-a împodobit pe acest fiu cu atributele regalității și l-a sacrificat pe altarul ridicat în acest scop...

(Volumul II, cartea X, capitolul IX)

(De la Eusebiu)

„Dacă Sanchoniathon s-a născut în timpul lui Semiramis și dacă aceasta, după cum toți sunt de acord, este o dată cu mult anterioară Troiei, Sanchoniathon ar fi și mai vechi decât acele timpuri; dar s-a spus că acesta a avut acces la memorii scrise de autori mai vechi decât el, iar acești oameni mai vechi decât el se spune că sunt cam dintr-o perioadă care îi apropie de Moise. Or, Porfiriu, în cartea a patra a diatribei sale împotriva noastră, scrie exact următoarele:

„Sanchoniathon din Beryt povestește cu cea mai mare veridicitate tot ce are legătură cu evreii, fiind de acord cu ei atât în privința locurilor cât și a numelor. A

avut acces la memoriile scrise de Hierombal, preot al zeului Jeuo care, dedicându-și lucrarea lui Abibal, regele din Beryt, a primit, atât din partea sa cât și a criticilor, pe care acest principe îi pusese să o examineze, mărturia unei veridicități depline.

Timpurile în care au trăit acești oameni le-au precedat pe cele ale Troiei și se apropie cu aproximație de cele ale lui Moise, după cum demonstrează tabelul succesiunii regilor fenicieni.

Sanchoniathon, al cărui nume în feniciană înseamnă *prietenul adevărului* și care a cules și compus întreaga istorie veche, pe baza documentelor luate din arhivele orașelor și a analelor păstrate în temple, s-a născut în timpul domniei reginei asirienilor Semiramis.”

Sfârșitul fragmentului lui Sanchoniathon

Comentarii

Șarpele cu elice

Partea cea mai importantă a fragmentului din *Istoria feniciană* este, după părerea noastră, cea în care este descris șarpele cu elice:

„Respirația sa este cea mai puternică și are o viteză pe care nimeni nu o poate depăși din cauza suflului

său... el dă viteza pe care o dorește *eliceilor* pe care le descrie în mersul lui... energia lui este excepțională. Este reprezentat cu un cap de erete... fiind strălucitor, are totul luminat...”

În mod incontestabil, și Sanchoniathon precizează asta, nu este vorba de un șarpe-animal, ci de un șarpe-aparat zburător, deoarece este ultra-rapid și este reprezentat cu un cap de erete.

Această navă zburătoare imprimă viteza dorită *eliceilor* pe care le descrie.

Fraza este enigmatică, totuși, din descrierea generală reiese că șarpele se propulsează în spațiu cu un suflu în partea din spate, care este imaginea însăși a reacției, și printr-un sistem elicoidal în partea din față.

Cuvântul elice vine din grecescul *helix*, de la *helissein* – a înfășura... care dă *ilinx* – vârtej.

Acest „vârtej” ne frappează cel mai mult imaginația. Se află în partea din față a șarpelui, dar șarpele însuși nu constituie un vârtej, căci, dacă ar fi așa, nu ar exista suflu propulsor în partea din spate.

Ansamblul ar putea să fie un fel de șurub al lui Arhimede, dar paralela cu aeronautica din secolul XX identifică șarpele-zburător care este descris: un avion turbo-reactor, propulsat cu reacție, având o elice în

partea din față¹⁹.

Să mai notăm aparența strălucitoare a avionului a cărui sursă de energie este excepțională, se precizează, și aparține materiei arse... probabil redată vizual prin focul emanat de duza de reacție, al cărei vâjâit (suflu) l-a impresionat mult pe Sanchoniathon.

Acest „șarpe” era cunoscut de fenicieni, de egipteni și corespunde foarte bine definiției care i-a fost dată în cele din urmă: mașină zburătoare extraterestră pilotată de Inițiatori.

Căci este navă și în același timp astronauti. De altfel, este reprezentată foarte des cu un cap de berbec, adică ghid.

„Când deschide ochii, umple de lumină tot pământul protogon sau care a apărut primul; dacă îi închide, se face întuneric...”

Această frază și soiul de cosmogeneză care urmează, unde universul este figurat printr-un cer aeriform conținând un șarpe, este bogată în învățăminte, în ciuda confuziei pe care o aduce Filon, introducând în circuit gândirea lui Zoroastru.

Noi vedem în asta revelarea genezei noastre: pământul protogon este format, poate că este chiar

¹⁹ Sanchoniathon zice „șarpe cu elice și cu propulsie”; egiptenii spuneau „viperă-flacăra” (n. a.).

populat de oameni autohtoni, dar acești oameni nu devin conștienți și luminați la minte decât după ce Inițiatorii din spațiu le aduc cunoașterea.

Când aceștia nu-i mai ajută, civilizațiile se stâng și pier.

Nu e vorba de Dumnezeu – întreaga descriere a șarpelui se referă în mod evident la un obiect material – , ci poate de zei, și știm că Sanchoniathon îi numea astfel pe civilizatori, pe inventatori.

Șarpele în mijlocul cercului, care este descris apoi, se înrudește îndeaproape cu unda electrică primordială cunoscută de celți, pe care o identificăm la Agathodemon: electricitatea.

Istoria feniciană a lui Sanchoniathon ne aruncă deci într-o aventură extraplanetară și, fenomen extraordinar, la fel se întâmplă de la începutul *Bibliei* (îngerii-inițiatori), la fel cu *Cartea lui Enoh*, cu manuscrisele mayașe sau tibetane, cu *Vedele*.

Nu știm dacă în zilele noastre trebuie să credem în misterioasele OZN-uri care ar veni să ne viziteze. Oricum, nu se poate spune că acești extraplanetari aduc civilizației noastre ceva cât de mărunț, în pofida cunoștințelor pe care presupun că le au.

În schimb, putem spune cu siguranță că civilizațiile apărute în urmă cu cinci mii de ani purtau pecetea imixtiunii extraplanetare.

Mai întâi pentru că zeii erau reprezentanții unei planete, apoi, pentru faptul că invenții extraordinare pentru acea epocă au fost dezvăluite omenirii și nu au durat decât preț de câteva generații, cam cât au fost prezenți inițiatorii.

În urmă cu cinci mii de ani zeii zburau

Acum cinci milioane de ani, în Asia Mică și America au existat civilizații prestigioase, cele ale asiro-babilonienilor, fenicienilor, mayașilor și incașilor.

În același timp, civilizațiile perșilor, hindușilor și egiptenilor, mai vechi, au marcat o relansare, astfel că întreaga lume a ajuns la noul stadiu, cel al zeilor străini veniți din cer.

Acești zei sunt reprezentați printr-un simbol misterios, același peste tot: șarpele zburător sau dragonul.

În Egipt, Isis, Horus, Hator, Thot, Khonsu-Ptah sunt plasați sub semnul discului înaripat flancat de doi *uroeus*.

În Persia, marele zeu Ahura-Mazda este figurat într-o luntre zburătoare în formă de elicopter; în Asiria și în Babilon, Ashur, soțul lui Ishtar, are același simbol ca Mazda.

În Fenicia, cei doi mari zei populari sunt Baal sau

Baal Tsaphon, seniorul Nordului, al cărui simbol era taurul genitor.

În Cartagina, colonie feniciană, marea zeiță, asociată lui Baal, este *Tanit* (fața lui Baal). Ea este desenată pe stele printr-un simbol enigmatic numit „Semnul lui Tanit”, asupra căruia istoricii nu îndrăznesc să se pronunțe.

Acest „semn al lui Tanit”, în versiunea lui cea mai epurată, *este un disc survolând un trunchi de con sau piramidă.*

Uneori, sub disc este trasată un fel de nacelă semănând cu două brațe ridicate pe o perpendiculară.

Zeița albă zburătoare

Mitul se schimbă în Honduras, dar își păstrează caracterele principale: rasă extraterestră, zei cu pielea albă, navă zburătoare.

Legende spun că, pe vremuri, în această țară a venit pe calea aerului o femeie cu pielea albă de o frumusețe nemaivăzută.

Ea a aterizat în orașul Cealcoquin, unde a pus să fie construit un palat împodobit cu figuri ciudate de oameni și animale.

În templu a fost depusă o piatră verde, care, pe trei fațete ale suprafeței, prezenta desene la fel de

misterioase ca cele gravate pe zidurile palatului.

Era o piatră magică și un adevărat talisman care conferea regatului zeiței albe puterea de a-și învinge toți dușmanii.

Într-o zi, simțind că frumusețea ei trece, zeița albă a împărțit statul fiilor ei și a pus să i se ducă patul zburător pe cea mai înaltă terasă a palatului.

În curând, ea a dispărut în cer, sub forma unei păsări frumoase.

În Peru, în Bolivia, în Columbia, în vechiul regat al – incașilor, regăsim urma evidentă a unor mașini spațiale, îndeosebi pe friza de pe Puerta del Sol de la Tiahuanaco.

Zei foloseau și acolo mașini zburătoare: Viracocha este intim legat de cele de pe Puerta del Sol. Orejona, prima mamă a omenirii, a venit de pe Venus într-o „navă zburătoare mai strălucitoare ca soarele”, a scris Garcilaso de La Vega.

Astronauți pe tot globul

În 1965, arheologii sovietici scoteau la lumină în Siberia Orientală, pe un zid de pietre, gravuri care reprezentau personaje cu corp de om și cap de pasăre.

Profesorul Alexandr Lipski a observat că aceste reprezentări aveau o mare analogie cu Toth și Horus, ai

egiptenilor. Aceste descoperiri sunt datate din anul 3000 î.e.n.; ele sunt deci din epoca în care, pe toate continentele globului, psihoza zeilor și navelor zburătoare condiționa religiile.

Descoperire și mai importantă, la Pergana, Uzbekistan, unde profesorul G.V Șatzki, de la Institutul din Samarkand, a relevat, în apropierea unei grote, un desen reprezentând un fel de astronaut preistoric, având pe cap o cască ermetică prevăzută cu antene, și purtând pe spate un aparat semănând cu cele cu care se intenționează dotarea viitorilor „pietoni ai spațiului”.

În India, zeii se deplasau în *vimane*, aparate zburătoare puse în mișcare de *rasa* (mercur), iar *Ramayana* povestește că eroul Kubera călătorea în mod obișnuit cu un car zburător.

În sfârșit, tradițiile celtice relatează că pe timpul lui Belisama (aidoma flăcării), în care recunoaștem cu ușurință Venus-cometa intrând în atmosfera noastră, regele Bran, navigator în regiuni misterioase, plutea spre Occident la bordul unui car înaripat care nu atingea apa.

La toate latitudinile globului în aceeași epocă s-a produs deci un fenomen care a determinat venirea la putere a unor zei noi, reputați extraterestri, ceea ce ne permite să nu ne îndoim de autenticitatea faptelor.

Capitolul III

Culorile cerului

Tatonând, selectând adevărurile probabile, eliminând falsurile dovedite, putem stabili ordinea marilor evenimente care oferă o față trecutului.

Dar istoria este și o problemă de date și nu avem repere cronologice care să situeze cu exactitate aceste evenimente în timp.

Delimităm marile perioade preistorice într-un mod empiric cât se poate de grosolan, într-un secol în care distanțele sunt măsurate în miimi de micron și timpul în milionimi de secundă.

O dată: Venus în 3000 î.e.n.

Baza care este nașterea lui Iisus Hristos nu are nicio rigoare științifică, deoarece este imposibil să știm, chiar cu o eroare de câțiva ani, când s-a produs evenimentul.

Niciun document, nicio relatare nu atestă de altfel că Iisus ar fi existat.

Mai departe în timp, îl situăm cu aproximație pe Pitagora, Buddha, dar o dată cu Homer și cu războiul Troiei, pătrundem în ceața epocilor zise „a fierului și a bronzului”, care sunt niște farse drăguțe imaginate de cei care se ocupă de preistorie.

În mod incontestabil, o civilizație atât de științifică și de rațională ca a noastră ar trebui să stabilească un calendar astronomic, ceea ce într-o zi se va face în mod obligatoriu.

Totuși, două epoci ar putea să fie datate cu o anumită precizie: cele ale evenimentelor care au motivat micul și marele potop.

Micul potop, despre care deținem multe relatări, a avut loc din greșeala planetei Venus care, venind în atmosfera noastră, ca o cometă, a intrat în capcana sistemului solar și s-a stabilizat aici ca planetă.

Date astronomice serioase – tabelul hindus de Tirvalur, tabelele astronomice caldeene, mărturia tradițiilor de pe glob, venirea la putere simultan a numeroși zei venusieni – nu ne permit să ne îndoim de autenticitatea fenomenului.

Data, care ar putea să fie calculată cu precizie, se situează cam la o depărtare de cinci mii de ani de secolul nostru, adică pe la anul 3000 î.e.n.

Al doilea eveniment care ne interesează, marele potop universal, este fixat în timp, dar, fără să fie negat de majoritatea savanților, îi contrariază atât de mult pe specialiștii în preistorie și pe astronomi, încât ar fi nepotrivit să-i punem în banca acuzaților.

Or, de mai mulți ani, geologia, glaciologia, mai ales, au făcut progrese uimitoare și au adus nu numai

dovezi ale potopului universal, ci și elementele care permit datarea lui.

Specialiștii în preistorie nu au deloc dorința să facă clasic acest cataclism, care a fost un adevărat sfârșit al lumii, căci le dă peste cap teoriile construite pe descinderea obscură a omului din maimuță, și pe niște ființe zise din paleolitic și din neolitic, a căror abuzivă interpretare am demonstrat-o matematic.

Astronomii au decretat că ordinea planetară nu a suferit nicio tulburare notabilă de multe milenii; apariția lui Venus pe cerul nostru le tulbură deci profund liniștea.

Pe de altă parte, istoricii, înfeudați unei mitologii religioase fără bază științifică, ci dogmatică prin esență, nu pot deloc – altfel ar fi considerați eretici – să admită niște relații care nu se aliniază după cele ale *Bibliei*. Totuși, istoria oamenilor nepărând falsificată de la potop până la era creștină, am vrea, în mod cinstit, să facem câteva rectificări și să prezentăm teze noi, în acord cu faptele așa cum probabil s-au petrecut.

Punctul de plecare al acestor teze este potopul care a modelat o nouă configurație a globului și a fost adevăratul an 1 al omenirii actuale.

Lumină asupra grotelor din Lascaux

Lumea civilizată cunoaște această minune nr. 1 a globului: grotile de la Lascaux, din Dordogne, unde se găsesc cu nemiluita picturi rupestre admirabile, datând din Magdalenian.

Desenul este sobru, clar, precis și denotă o știință a observației și a mișcării pe care nu o aveau pictorii din Renaștere.

Coama animalelor este pictată „cu pistolul” sau, mai exact, prin pulverizarea culorilor printr-un tub.

Or, troglodiții din Magdalenian, acele „nulițăți” au creat această expoziție de pictură, singura preocupare fiind să-și dovedească știința și talentul artistic.

Aceste fresce au douăzeci și cinci-treizeci de mii de ani, după spusele specialiștilor reproduse în pliantele publicitare care laudă grotile de la Lascaux.

Apoi, picturile din Magdalenian s-au apropiat de epoca noastră: cincisprezece-douăzeci de mii de ani... iar acum numai douăsprezece mii de ani!

Dumnezeule, greșeala este ceva omenesc și suntem dispuși să iertăm din toată inima această libertate de date! Dar, rămâne inadmisibil că a fost escamotată învățătura descoperirii.

Un fapt sare în ochii oricărui om onest: acești magdalenieni capabili să deseneze și să picteze cu atâta artă nu erau niște primitivi, niște brute! În etnologie există o constatare bine stabilită, și anume că noțiunea

de artă, și mai ales de pictură fără scop utilitar (frescele de la Lascaux nu au niciun caracter magic decelabil), dovedește că o civilizație a ajuns în punctul crucial în care vor apărea marile invenții: mașini agricole, organizarea orașelor, industria de armament etc.

În mod incontestabil, oamenii din Lascaux, autorii unor fresce prodigioase, știau *cel puțin* să construiască un zid de piatră, o casă dotată cu o vatră!

În mod incontestabil, într-un secol-două, aveau să ajungă la topirea metalelor, la practicarea agriculturii, la creșterea vitelor, la edificarea unor orașe clădite din piatră.

În o mie de ani, ar fi trebuit să ajungă la praful de pușcă, la tipar... în două mii, în trei mii de ani, ar fi trebuit să dobândească cunoștințele noastre: să organizeze curse de mașini, meciuri sportive, să lanseze rachete spațiale...

Or, în timp ce totul anunța înflorirea apropiată a unei civilizații și venirea unei ere de mari invenții, *nu s-a întâmplat nimic!*

Și nu numai că oamenii de la Lascaux nu au inventat praful de pușcă și bicicleta, dar au și *dispărut*.

Oare acest fenomen uimitor nu ar fi trebuit să atragă atenția doctilor noștri specialiști în preistorie? Ba da. Dar ar fi trebuit să recunoască adevărul, să admită autenticitatea unui eveniment primordial care trebuia

negat cu orice preț: *potopul universal*²⁰.

Căci un singur motiv explică oprirea bruscă și totală a civilizației magdaleniene a acelor oameni care purtau pălărie, haină, pantaloni, încălțări și ale cărei „nulități” pictau în grote: un cataclism gigantic care i-a nimicit!

Nu este cât se poate de evident?

Martori irecuzabili

Tradițiile a cinci părți din lume, atât în Occidentul european – la scandinavi, celți și greci –, cât și la evrei, caldeeni, hinduși, irochezi, siucși, mayași, incași, la negrii din Africa și la metișii din Oceania pomenesc de un mare potop. O astfel de unanimitate face foarte improbabil faptul ca oamenii izolați pe insule sau de pe continente atât de depărtate unele de altele să fi putut inventa o legendă ale cărei detalii să fie analoage dacă nu identice.

A nega că globul nostru a fost, în timpuri preistorice, perturbat – și de multe ori – de cataclisme interne sau cosmice ar echivala cu a susține că răcirea planetei s-a făcut prin magie, munții ridicându-se cu o lentoare plină de cumințenie, iar abisurile formându-se astfel

²⁰ Evident, numim potop *universal* un potop planetar. Considerăm totuși că este bine, pentru o bună înțelegere, să păstrăm pentru cataclismul nostru terestru numele consacrat de „potop universal”. (n. a.).

încât să nu tulbure somnul stirpei amfibii. Și ar mai trebui să admitem că cometele nu pot să întâlnească planete, că navele nu ar putea să facă explozie... Pe scurt, că universul este un ceas bine reglat, unde nu s-ar putea produce niciun fel de fenomen exploziv.

Niciun savant nu s-ar aventura să susțină o astfel de teză²¹.

Prin urmare, au avut loc bulversări pe care le dezvăluie, de altfel, studiul diferitelor fenomene cosmice, meteorologice și geologice.

Quasarii și potopul

Quasarri sunt niște corpuri cerești relativ mici, a căror importanță ca volum se situează în general între stea și galaxie, dar care emit o energie colosală, mult mai intensă decât Calea Lactee.

Variațiile de luminozitate ale quasarului 3 C 273 par să dovedească faptul că quasarii se dilată sau se contractă periodic, ca pentru a compensa pierderile sau creșterile universului nostru, jucând astfel rolul unor

²¹ Începând din era primară, s-au produs numeroase potopuri, și totul ne face să credem că sunt supuse unor cicluri universale care alternează de la un pol la altul. Din anul 1248, emisfera noastră boreală a început să se răcească, în timp ce emisfera australă a început să se încălzească. Periodicitatea, acestui ciclu fiind de 21.000 de ani, putem crede că un nou potop se va produce în anul 11.748 (n. a.).

regulatori cosmici.

Acest fenomen l-a făcut pe astrofizicianul Fred Hoyle să formuleze o teză fantastică, totuși în deplin acord cu tradiția, pe care scriitorul André Schubnel o explică astfel:

„De mai bine de zece miliarde de ani, universul ar fi atins progresiv nivele crescătoare de organizare: galaxie, stea, planetă, viață. Dar, într-o zi, toată această materie va redeveni pulbere de atomi și totul va reîncepe fără noi... Unui timp al arhitecturii îi va urma un timp al autodinamitării, și așa mai departe...”

În această teorie, masa oricărui corp ar depinde de conținutul global al universului, care ar fi supus la fluctuații (expansiune, explozie, reorganizare).

Ne-am putea mira, în acest caz, că micul nostru glob terestru cunoaște potopuri și bulversări *periodice*, în acord cu fluctuațiile cosmice?

„Studiul fenomenelor geologice arată existența ciclurilor”, a scris specialistul în preistorie Furon, iar glaciologul Milankovici a atribuit fenomenului glaciațiunilor o cauză extraterestră: ciclurile radiațiilor solare.

Meteorii și potopul

Pe globul nostru cad anual mii de meteoriți, a căror masă variază de la câteva grame și până la câteva tone.

Statisticile indică faptul că un meteorit de câteva mii de tone ar trebui să tulbure liniștea terestră la fiecare șapte-opt mii de ani.

Cauzele potopului sunt deci numeroase!

S-a calculat că un meteorit cu un diametru de cincizeci de kilometri, căzând în largul Capului-Verde ar provoca un val capabil să acopere construcțiile portuare ale Oceanului Atlantic.

Căzând pe Pământ, el ar determina un cataclism pe tot globul și ar putea să provoace alunecarea polilor, care nu sunt – mai ales Polul Sud – într-un echilibru foarte stabil, în vârful pereii terestre!

La un diametru de peste o sută de kilometri... ar însemna în mod automat potop universal.

Pe de altă parte, trebuie să ținem cont și de șansele întâlnirii cu planeta noastră a unei comete sau a unui asteroid.

Faptul nu este chiar atât de rar pe cât se crede, deoarece, în 1966, câțiva astrofizicieni, printre care și S.T. Butler, profesor la Universitatea din Sydney, exprimau unele îngrijorări în privința unei posibile coliziuni a Pământului cu asteroidul botezat „Icar”.

Evenimentul, destul de improbabil trebuie să recunoaștem, nu trebuie ignorat. Icar nu este prea mare, traiectoria sa trece la aproximativ șapte milioane de kilometri de Pământ, dar puterea sa explozivă este egală cu cea a o mie de bombe atomice H.

Incontestabil că au existat mulți Icarîi în viața sistemului nostru solar, nu toți ne-au nimerit, dar unii probabil că au provocat coliziuni teribile.

În sfârșit, trebuie să mai amintim că în jurul Pământului gravitează asteroizi proveniți după toate probabilitățile de la o planetă care a făcut explozie:

Hermes = diametru de 1200 m.

Adonis = stâncă rătăcitoare în formă de caltaboș; lung de 400 m.

Amor = stâncă rătăcitoare de câteva sute de metri.

Eros = în formă de halteră, lung de 40 km.

Cometa Halley care va trece prin apropierea Pământului.

Se poate oare admite că nici un alt asteroid, deosebit de percutant, nu a lovit Pământul în epoca cataclismului?

Pietre misterioase și meteoriți

Este greu de identificat cei mai mari meteoriți de pe glob, fie că se află pe fundul mărilor, fie că au format coline sau grămezi stâncoase greu de recunoscut, fie că zac sub pământ în fundul craterelor pe care le-au provocat.

Marile cratere sunt:

Chubb din Ungava (Labrador): 3350 m

Meteor Crater (SUA): 1300 m

Wolfe Crater (Australia): 853 m

Aouelloul (Mauritania): 250 m

Henbury (Australia): 220 m.

Cei mai mari meteoriți au fost găsiți la:

Cap York (Groenlanda): 36.000 kg

Bacubirito (Mexic): 27.000 kg

Otumpa, lângă Tucuman (Argentina), masă de 15.000 kg, despre care se credea că este aflorimentul unui zăcământ metalic.

Villamette (SUA): 14.000 kg

Bemdego (Brazilia): 9000 kg

Krasnoiarsk (URSS): 375 kg

Paragould (SUA): 338 kg

Molina (Spania): 116 kg.

Pietrele misterioase, căzute pe Pământ, erau nuntite de cei din vechime *ceraunia, pietre de fulger, betili* sau *pietre însuflețite*.

Li se atribuia proprietatea de a „înota în apă, în sunet de trompetă” sau aceea, și mai miraculoasă, de a intra în pământ imediat ce erau pronunțate nume spurcate.

Se spunea că în ele se aflau zei și, din această cauză, erau păstrate în temple sau se aduceau acolo unde se aflau onoruri divine.

Iată cei mai celebri aeroliți din lume:

Pietrele negre din *Templul Soarelui* din insula de pe lacul Titicaca, în Bolivia-Peru.

Aceste pietre ar fi fost aduse de Orejona, mama oamenilor, venită de pe planeta Venus.

Cele trei pietre negre din *Kabba* de la Mecca, aduse din cer de îngerii.

Piatra lui Apollo, neagră, tare, grea, care se crede a fi un aerolit.

Helenius, fiul lui Priam și celebru ghicitor grec, deținea, se spune, cunoașterea adevărului prin magia unei pietre dăruită de Apollo. Conform legendei, Helenius, ca să obțină oracolul zeilor, agita piatra deasupra capului, recitând invocații. Atunci piatra vorbea cu un glas ciudat, înăbușit, plătând, anunțând viitorul.

Piatra Cybelei de pe Muntele Ida (Frigia, la est de vechea Troie). Masă de fier care se crede a fi un aerolit.

„*Mama Zeilor*” de la Pessinonta (Frigia), dar și în Creta și la Teba cu șapte porți. Cultul lui Cybele-Astarté.

Piatra Dianei de la Efes.

Conform tradiției, statuia zeiței și pietrele din templu ar fi căzut din cer. Se celebrează cultul Dianei-Artemis, adică, al stelei Venus și nu al Lunei, așa cum s-a pretins.

Diana (*diano* = steaua dimineții) era sora lui Apollo, care el însuși era Gwyon și Bel-Heol al celților, Hermes al egiptenilor.

Ancyle al romanilor, masă de fier meteorică căzută din cer în timpul domniei lui Numa Pompilius (pe la 700 î.e.n.). După o profeție a Cărților Sibiline, pierderea sa avea să anunțe căderea Romei.

Piatra din Argos, căzută în 465 î.e.n., în provincia Tracia, l-a făcut să creadă pe filosoful Anaxagora că bolta cerească era constituită ca un zid de piatră, care pierdea uneori o parte din el.

Elagabal din Emessa, Siria. Era o piatră neagră și conică, numită Elagabal, pe care o adorau fenicienii. Varius Avitus Bassanus și-a împrumutat de la ea numele de împărat, Heliogabal, în amintirea templului unde, se spune, era venerat Soarele.

Și aici a avut loc, în mod voit, o falsă identificare.

Piatra din Emessa nu era legată de cultul Soarelui (Elah Gabala), ci de un cult necunoscut, probabil cel consacrat *Asimei*, divinitate a orașului Hamath aflat în apropiere.

Pe lângă acești aeroliți celebri – sau poate în legătură directă cu ei – se cuvine să amintim munții magnetici, al căror fier puțin oxidat, de un negru strălucitor, compact, are doi poli și joacă exact rolul unui magnet natural.

Cei mai renumiți sunt cei de la Dannemora (Suedia), la nord de lacul Watter, de la Taberg, în sudul aceluiași lac, și de la Utoe (Finlanda).

Glaciologii: potop în urmă cu douăsprezece mii de ani

Până de curând se presupunea că ultima glaciațiune terestră – glaciațiunea Würms – se eşalonase, cu topire foarte lentă, pe o durată de 100-150. 000 de ani.

Bazându-ne pe lucrările cele mai recente ale marilor glaciologi precum S. Jelgersma, V. Romanovsky și André Cailleux, putem preciza în zilele noastre unele puncte fundamentale care pun evenimentele la locul lor.

1. Ultima topire a ghețurilor (ultimul maxim glaciar) a avut loc în urmă cu douăsprezece mii de ani (cu o aproximație de două mii de ani).

2. Ea a fost extrem de brutală și, după toate aparențele, cauzată de un șoc suportat de planeta noastră, sau de un fenomen de ordin cosmic cu efecte asemănătoare (de exemplu, trecerea unei comete).

3. Cataclismul a avut un caracter universal, toți ghețarii de la poli topindu-se în același timp. Globul terestru a fost măturat de un val gigantic.

În același timp, geologii au căpătat certitudinea, bazată pe dovezi științifice²², că pe la anul 10.000 î.e.n. (în urmă cu douăsprezece mii de ani), viteza de sedimentare pe fundul mărilor a scăzut în mod considerabil, în timp ce o schimbare bruscă a climei afecta tot globul.

Teza unui potop universal, provocat de topirea bruscă și deraparea masivului polar, este deci un fapt bine stabilit și bine datat în timp.

Cu această cheie de aur a istoriei, preistoriei și geologiei, putem acum să întredeschidem poarta interzisă a trecutului și să punem capăt rătăcirilor unor pontifi care, cu toată forța, vor să ne inventeze geneza.

Ironia sorții, bunul abate Breuil, somitate mondială în

²² Studiarea fundurilor marine și examinarea la microscop a grosimii micilor animale care formează planctonul. Se știe că această grosime este în funcție directă de temperatura apei de mare de la suprafață. S-au studiat și variațiile izotopice ale oxigenului în organisme și depozitele sedimentare cu alternanțe sezoniere, care sunt în număr de douăsprezece mii, după geologul suedez De Geer, de la topirea ghețarului european (n. a.).

materie de preistorie, a construit numeroase teorii fără valoare pentru că nu a dat crezare *Bibliei* și poveștii lui Noé: nu a înțeles lecția de la Lascaux și a căutat toată viața verigi darwiniene.

În groapa marină de la Cariaco (Venezuela), la trei sute cincizeci de kilometri est de Caracas, sondajele au permis să se constate că sedimentele de pe fund văzuseră lumina zilei – aer și soare – în urmă cu douăsprezece mii de ani.

Ar fi dovada că valuri înalte de o mie cinci sute de metri s-ar fi rostogolit pe glob în acel loc, valuri a căror înălțime a escaladat probabil munții până la o altitudine de aproape două mii de metri.

Or, un astfel de val are o intensitate destul de mare ca să distrugă omenirea din majoritatea regiunilor globului, cu excepția unor grupuri împrăștiate pe platourile înalte, care n-au fost afectate de creșterea nivelului apelor.

Capitolul IV

Cele cinci ostroave ale globului

Potopul nu mai este deci o simplă ipoteză, el a devenit o certitudine istorică.

Am fi putut să-l numim diluviu (potop în latină), dacă geologii, ca să-și marcheze bine ostilitatea față de

realitatea cataclismului, nu ar fi legat termenul de aluviunile cuaternare ale fluviilor noastre.

Imaginați-vă anul 10.000 î.e.n.

Pe la anul 10.000 î.e.n.²³, ghețarul calotelor, de dimensiuni mai mici decât în zilele noastre, marginea Green Land sau Hyperborea unde, conform tradiției transmise, a înflorit o civilizație excesiv de avansată.

Excesiv, deoarece, limitele au fost depășite și oamenii, savanți, insolenți și periculoși, vor redeveni argila stării lor de origine.

Conform tradiției, cataclismul a început cu un gigantic incendiu al planetei. Oamenii au fost arși de vii sau înecați, unii fiind transformați în animale²⁴.

²³ Subliniem din nou: 10.000 î.e.n. reprezintă o durată de 12.000 ani, adăugând cei două mii de ani ai erei creștine (n. a.).

²⁴ Oamenii au devenit maimuțe, spune *Popol Vuh*. Trebuie să ne referim și la metamorfozele din mitologia greacă și la ființele fabuloase, jumătate-oameni, jumătate animale, care abundă în toate celelalte mitologii (și în *Biblie*), cu o insistență deosebită. Aceste mutații sugerează ideea de iradiere. În *Cartea secretelor trădate*, capitolele II și III, am expus teza războiului atomic Mu contra Atlantidei, atestat de *Vede* și susținut de *Popol Vuh*, cartea sacră a vechilor mexicani. Oricum, chiar dacă nu a existat nici un război atomic prediluvian, trebuie să admitem ca probabilă existența unui fenomen analog trecerii unei comete, ceea ce ar fi fost mai mult decât suficient ca să provoace grave perturbații atmosferice și să afecteze centurile Van Allen. S-ar fi produs deci un bombardament intens cu particule (iradiere) și mutații accelerate la oameni, animale și plante. Astfel de fenomene s-au petrecut de mii de ori, cel puțin, în

Această ploaie de foc, care a precedat invazia apelor, poate să aibă cel puțin patru cauze:

1. Trecerea unei comete, coliziune ușoară, atingere ușoară, ploaie de meteoriți sau explozia asteroizilor.

2. Eruptii vulcanice.

3. Explozii nucleare sau război atomic provocat de locuitorii Pământului.

4. Semnal extraterestru. Manifestare (prea) brutală a unor civilizații din cosmos, ca să trezească atenția pământenilor. Șocul unei rachete spațiale imense, care s-a prăbușit în SUA sau în Mongolia. În fond, explozia din taigaua rusă, care a avut loc în anul 1908, înmulțită cu o mie sau cu o sută de mii.

Ghețarul și-a rupt pripoanele de gheață, a violentat munții Scandinaviei, a modificat fața continentelor, s-a revărsat în oceane.

Celtica a fost împărțită de Marea Mânecii, la nord rămânând Anglia, insula Man, Irlanda; iar la sud, Galia.

O mare parte din Bretania și din Aquitania a fost înecată de ape. Restul planetei este la fel de răvășit: din

cursul miliardelor de ani de existență a planetei noastre. S-a speculat prea mult asupra evoluției lente a speciilor. Evoluția nu are loc totdeauna așa cum își imaginează antropologii clasici, cu durate de timp imense, ci uneori în urma unor fenomene imprevizibile și a unor transformări bruște (n. a.).

abisuri se ivesc continente întregi, altele dispar, înghițite de matricea terestră și roase de munții aflați în derivă. O vedere generală: globul era doar un amestec învăluit în fum imposibil de deslușit, un vârtej în care, prin haos, se modela geografia timpurilor viitoare.

Nu vrem să facem pe vizionarii, dar oare nu așa au descris cataclismul cei din vechime?

Totuși, din acest glob pământesc, unde invazia apelor își desăvârșea opera de acoperire, au ieșit la suprafață câteva insule, aproape cruțate de foc și valurile uriașe, de distrugeri și resac.

Iar aceste insule sunt cele cinci mari platouri ale globului, a căror altitudine medie și piscuri ating între două mii și patru mii de metri.

Valurile urcă la două mii de metri

Fixăm între două mii și patru mii de metri – în funcție de altitudini – înălțimea revărsării de ape în timpul potopului.

Mai multe elemente de apreciere susțin această evaluare:

1. Având în vedere că omenirea a fost aproape în întregime distrusă, dar că au existat totuși câțiva supraviețuitori, trebuie să presupunem că apele au

crușat platourile înalte unde locuiau câțiva amărâți: vânători, ciobani, tăietori de lemne. În fond, „nulitățile” civilizației antediluvienne.

2. Au scăpat numai cei care au putut să urce pe munții înalți, așa spune tradiția. Or, este greu de conceput ca oamenii din văi să fi avut timp să facă o ascensiune, care cerea, în general, câteva ore, dacă nu câteva zile, de mers anevoios, și știm că umflarea apelor a fost rapidă.

3. *Biblia* pomenește de muntele Ararat unde s-ar fi salvat Noé; Xisuthrus, în Caldeea, își pune arca pe muntele Korkoura; Manu al hindușilor urcă pe platoul Himalaya; Bochica, în America de Sud, se refugiază pe platoul Anzilor, iar Coxcox, un Noé mexican, face la fel în Munții Sierra Madre. Indienii din America de Nord vorbesc de Munții Stâncoși iar triburile din Africa pomenesc de platoul etiopian ca punct de adunare a supraviețuitorilor lor.

Toți acești munți au piscuri care depășesc altitudinea de patru mii de metri.

4. Un anumit număr de elefanți, surprinși de creșterea bruscă a apelor, au fost găsiți înghețați la altitudinea de patru mii de metri în Asia Centrală. Trebuie deci să admitem că acest cataclism diluvian a provocat încrețiri gigantice ale scoarței terestre. Elefanții au murit din această cauză, iar apoi au fost

prinși în ghețurile postdiluviene.

Apar cinci insule

Dacă considerăm un glob terestru și ni-l imaginăm inundat și bântuit de valuri uriașe care escaladează și răvășesc munții până la altitudinea de patru mii de metri, ce vom vedea ivindu-se în afara razei de acțiune a cataclismului?

Ei bine, vom zări cinci platouri înalte:

- Platoul mexican.
- Altiplano din Peru;
- Platoul din Abisinia;
- Platoul din Iran;
- Platoul din Himalaya.

Poate că au mai fost și alte insule sau piscuri care au servit drept refugiu câtorva oameni – și ne gândim la Groenlanda, unde valul seismic a fost mai redus, deoarece a pornit de la Polul Nord²⁵, dar, practic,

²⁵ Înălțimile Groenlandei depășesc trei mii de metri, și deoarece potopul a pornit din nord și s-a revărsat spre ecuator, mărindu-și permanent amplitudinea, putem crede că munții relativ puțin înalți, dar situați spre pol, au putut să beneficieze de o scăpare excepțională. Valul a urcat probabil până la patru mii de metri în America, numai până la trei mii de metri în Caucaz și e cât se poate de logic să credem că, la pornire, munții de două mii de metri nu au fost acoperiți. Această considerație, în acord cu legile fizicii, acreditează tradiția care situează

numai cele cinci platouri înalte ale globului au fost cruțate de potop.

Or, de unde spun geologii și arheologii că au provenit rasele omenești?

— Din Peru și din Mexic, în ceea ce privește rasa roșie²⁶.

— Din Abisinia, în ceea ce privește rasa neagră.

— Din Iran, în ceea ce privește rasa albă.

— Din Himalaya, în ceea ce privește rasa galbenă.

De aici și de nicăieri din altă parte!

Și niciodată nu e vorba de văi unde, totuși, conform unei logici sănătoase, trebuie să fi fost locul ideal pentru nașterea omenirii. Nu-i un lucru tulburător?

Dacă oamenii nu și-au stabilit leagănul în câmpiile bogate de la Eyzies, din Touraine, din Ucraina sau din Florida, înseamnă că a existat un motiv puternic.

Hyperborea și Thule „într-o oază temperată, în mijlocul unor munți de gheață cu aspect feeric”, ceea ce s-ar justifica prin exemplul Islandei cu gheizerul său, adevărate calorifere cu apă caldă, și prin faptul că, înainte de înclinarea globului pe planul elipticii, nu existau anotimpuri. Un grup de hiperboreeni ar fi putut deci să supraviețuiască potopului și să transmită cunoștințe inițiatice scandinavilor și celților, de sorginte iraniana (n. a.).

²⁶ Ceea ce este parțial o eroare. Vechii indieni sau mexicani din America de Nord nu sunt originari de pe platoul mexican (altitudine de numai două mii de metri), ci din Munții Stâncoși, ceea ce este foarte bine stabilit de tradiție, Codexuri și etnologie. Mexicanii au emigrat, adică au părăsit actualul teritoriu al SUA după un mare cataclism. Conduși de preoții lor, au întemeiat Mexico într-un loc marcat de semne profetice (n. a.).

Înseamnă că nu au putut să înceapă existența decât de pe munții înalți și nefertili.

Numai un potop universal poate să confere o explicație plauzibilă fenomenului, și această constatare este dovada evidentă a unui cataclism care nu a lăsat în viață decât foarte puțini indivizi, după cum ne spun și diferitele tradiții.

Foarte puțini supraviețuitori

Un potop universal care corespunde potopului lui Ogige²⁷ a făcut să dispară aproape totalitatea genului uman, deoarece tradițiile amintesc de:

- Opt supraviețuitori, conform *Bibliei*;
- Doi, în urma potopului lui Deucalion din mitologia greacă;
- Două mii nouă sute unu, în mitologia persană;
- Doi până la șase supraviețuitori, în potopul asiro-babilonian (atribuit lui Venus);
- Zece până la o sută, în potopul caldeean al lui Xisuthrus;
- Unu în potopul lui Manu (cel mai vechi), din Catapatha-Brâhmana;

²⁷ Potopul lui Ogige este cel mai vechi din mitologia greacă. Potopul lui Deucalion, fiind legat de Prometeu-Venus, ar coincide deci cu venirea lui Venus pe cerul nostru (n. a.).

— Patru sau cinci, într-o versiune greacă unde potopul lui Ogige este mai vechi decât cel al lui Deucalion;

— Opt, în potopul lui Manu (*Mahabharata*);

— Opt, în potopul lui Satyavrata;

— Doi, în potopul lituanienilor;

— Doi după tradițiile din Canare;

— Cincizeci până la o sută, în potopul lui Bochica (Columbia);

— Cincizeci până la o sută, în potopul chichimecilor din prima epocă zisă atanotiuli (soarele apelor). Este precizat: *potop universal*;

— Doi, în potopul mexican al lui Coxcox;

— Patru, în tradițiile din Brazilia;

— Câțiva supraviețuitori, în potopul din Noua Californie, al incașilor etc.

Fără să ne limităm numai la tradiție, cifrele pe care le menționează, de la un pol la celălalt, și de la est la vest, dovedesc totuși că supraviețuitorii au fost extrem de puțini.

Cele mai multe specii de animale au scăpat, și e probabil că au prevăzut pericolul.

Această previziune nu este explicabilă rațional, ea scapă controlului, analizei științifice, dar este un fenomen dovedit.

Legenda arcei lui Noé, chiar dacă nu e lipsită de orice fundament, nu poate să explice supraviețuirea animalelor.

Este sigur că această arcă, dacă ar fi existat, ar fi trebuit să fie la fel de științific amenajată precum cele mai moderne nave-meteo sau vase-laborator.

Ca să salvezi o mulțime de specii sensibile la frig sau la căldură mare, la umiditate sau la secetă, ca să separi oile de lupi, să asiguri fiecăruia o temperatură ideală și o hrană potrivită, ar fi fost nevoie să se facă apel la resursele electricității dacă nu ale electronicii.

Cazul egiptean

O altă enigmă, dar referitoare la oameni, ne solicită curiozitatea: e vorba de „cazul egiptean”.

Până în anul 4000 î.e.n., nicio civilizație importantă nu s-a dezvoltat în lume, cu excepția Egiptului.

Mai departe în timp, pare imposibil să regăsești urme de arhitectură – cu excepția peșterilor –, deoarece potopul răsese o parte a Pământului, și în primul rând văile unde se aflau orașele și dovezile activității omenești.

Cataclismul, citat din abundență de hinduși, babilonieni, caldeeni, evrei, nordici și amerindieni, este aproape trecut sub tăcere de egipteni, ceea ce poate că

i-a îndemnat pe specialiștii în preistorie să-i tăgăduiască existența.

*Totul pare să se fi petrecut ca și cum populația Nilului nu ar fi cunoscut niciodată potopul*²⁸. Și, într-adevăr, ea nu a cunoscut potopul, căci valea Nilului are doar douăsprezece mii de ani; înainte, fluviul nu se vărsa în Marea Mediterană!

Deci, într-un ținut nou-nouț s-a născut, în urmă cu opt mii de ani, cea mai veche dintre civilizațiile noastre istorice, ceea ce permite să se afirme că, la puțină vreme după potop, hiperboreeni²⁹ sau atlanți s-au stabilit în văile înalte ale Nilului.

Au venit din cer, precum „îngerii” din *Biblie*? Nu găsim nici o altă mențiune a unei astfel de intruziuni în mitologia egipteană, totuși, trebuie notat că simbolicul disc înaripat, ca și la asiro-babilonieni, este semnul misterios pe care îl găsim pe majoritatea templelor³⁰.

²⁸ În realitate, tradiția potopului s-a perpetuat în Egipt, dar, peregrinându-se pe o durată de milenii (primele, cele de la 10.000 la 6000 î.e.n.), ea s-a topit în mitul religios. Nenorocirile lui Osiris - serie de cataclisme. înfrângerile lui Typhon – retragerea mării. Victoria lui Horus și Isis căutând membrele lui Osiris – porțiuni de pământ egiptean recucerite de la ape (n. a.).

²⁹ Numim hyerboreeni nucleul de rasă albă stabilit înainte de potop între Groenlanda și Florida. Prin atlanți, înțelegem populațiile de rasă roșie stabilite într-o parte a Americii de Sud și în continentul scufundat Atlantida, care se situa în plin Ocean Atlantic (n. a.).

³⁰ Semnul ar data de numai cinci mii de ani, adică din epoca în care zeii, deplasându-se pe un șarpe zburător, au aterizat în Fenicia și în Asiria (n. a.).

Inițiatorii nu au putut să vină decât de pe platoul etiopian din apropiere, locuit de negri, dar este de neconceput ca acești supraviețuitori, care erau păstori, tăietori de lemne și vânători, să aibă resursele intelectuale necesare ca să reinventeze civilizația dispărută.

Înseamnă că printre ei se aflau savanți, ceea ce nu se poate explica decât prin existența, în Etiopia, a unei baze strategice sau științifice, analoagă cu laboratoarele pe care marile națiuni din secolul XX le-au construit în câteva locuri înalte de pe glob: pe muntele Wilson, pe muntele Palomar, pe piscul din Midi etc.

Această bază era probabil echipată și aprovizionată cu alimente, astfel încât să poată rezista cel puțin câteva luni.

După ce globul și-a recăpătat calmul, supraviețuitorii au coborât în zone mai puțin ostile și s-au stabilit în mod cât se poate de natural în văile înalte ale Nilului.

Sigur, au fost nevoiți să facă față unor probleme redutabile, începând, probabil, cu cea a iradierii și, cu siguranță, cu epidemii și cu lipsa de alimente proaspete ³¹, dar este evident că au existat

³¹ Cele mai de temut flageluri din timpul unei inundații și după aceea sunt: întâi lipsa de apă potabilă, și apoi epidemiile: tifos, ciumă, holeră, febră tifoidă. etc. Dacă trei-patru miliarde de oameni s-ar îneca în anul 2000, cei rămași în viață ar

supraviețuitori ai potopului și cei din Etiopia se aflau până la urmă într-o situație privilegiată.

„Miracolul egiptean” în artă și știință nu se poate justifica decât printr-o explicație de acest fel.

După cinci sau șase mii de ani de viață socială, în timpul cărora Civilizația a înflorit în valea Nilului, de la Teba și până la Sais, egiptenii au uitat aproape complet nenorocirile potopului, ceea ce e cu atât mai logic, cu cât, pentru ei, inundațiile sunt o adevărată binecuvântare a cerului.

O femeie pentru reînceperea lumii

Supraviețuitorii de pe platoul etiopian făceau parte, în ipoteza noastră, din două clase sociale: cea a savanților și cea a autohtonilor negri, puțin evoluți.

Dacă totuși cataclismul a fost prevăzut, savanții atlanti au fost probabil toți bărbați și, ca să-și asigure perenitatea rasei, au fost nevoiți să se împerecheze cu o negresă.

Deoarece tradițiile potopului nu menționează decât bărbați, credem că femeile au fost extrem de rare printre supraviețuitori. Poate că nu a fost decât una

avea puține șanse de supraviețuire. Pe osuarul pestilențial, care ar fi Pământul după retragerea apelor, viața omului ar deveni aproape imposibilă (n. a.).

singură pentru fiecare continent; de aici prețul inestimabil pe care primii bărbați postdiluvieni îl acordau femeii, acelei Mater care avea să refacă omenirea³².

Acest sfârșit al lumii face să coincidă în mod fantastic deteriorarea morală a oamenilor, menționată de texte, focul din cer și invazia apelor.

Dar aceste coincidențe fantastice se înscriu în normele universale de care este legată aventura noastră umană.

Când timpurile cataclismelor cosmice se apropie, civilizațiile sunt prea avansate, prea periculoase (sau invers), și atunci se produce explozia ineluctabilă.

Asemenea fructului și păstăii la începutul cataclismului iernii, omul putrezește și face explozie când se apropie un nou ciclu cosmic.

Această teză este în acord cu legile evoluției, deoarece însăși natura subscrie la ea.

Pentru rațiunea noastră ar fi stupid ca revoluția să se producă atunci când civilizațiile nu sunt maturizate. Ar

³² Dacă Mater a fost o femeie neagră (autohtonă terestră), atunci avem o explicație naturală a cultului Fecioarelor negre care, la egipteni, a devenit cultul lui Isis. Teză cu atât mai verosimilă, cu cât istoricii tradiționaliști, și mai ales scriitorul Marcel Moreau, spun că în sanctuarele subterane – Chartres, Le Puy, Paris etc. –, statuile lui Isis-Fecioară neagră au precedat totdeauna statuile de Fecioare albe (n. a.).

fi ceva illogic, dezordonat, or, este rațional să credem că totul este orchestrat – inclusiv neprevăzutul – de legi deseori obscure, dar totdeauna științifice și universale.

Evoluția umană de la potop și până în zilele noastre

(tabel sinoptic și rezumat)

1. Înainte de anul 10 000 î.e.n., planeta Pământ se afla sub dominația a două blocuri antagoniste: Atlantida și Mu.

Pe la anul 10. 000 î.e.n.: ploaie de foc și Potopul Universal.

Oamenii sunt iradiați. Aproape toți au pierit înecați.

Câțiva supraviețuitori se mențin în viață pe cele cinci platouri ale globului. Dispar continente, acoperite de ape, și altele apar din abisuri.

Omenirea antediluviană era formată din: atlanți și locuitorii din continentul Mu, descendenții inițiatorilor nr. 1 („îngerii” din *Biblie* sau hiperboreenii, din care o mică colonie trăia poate în Groenlanda).

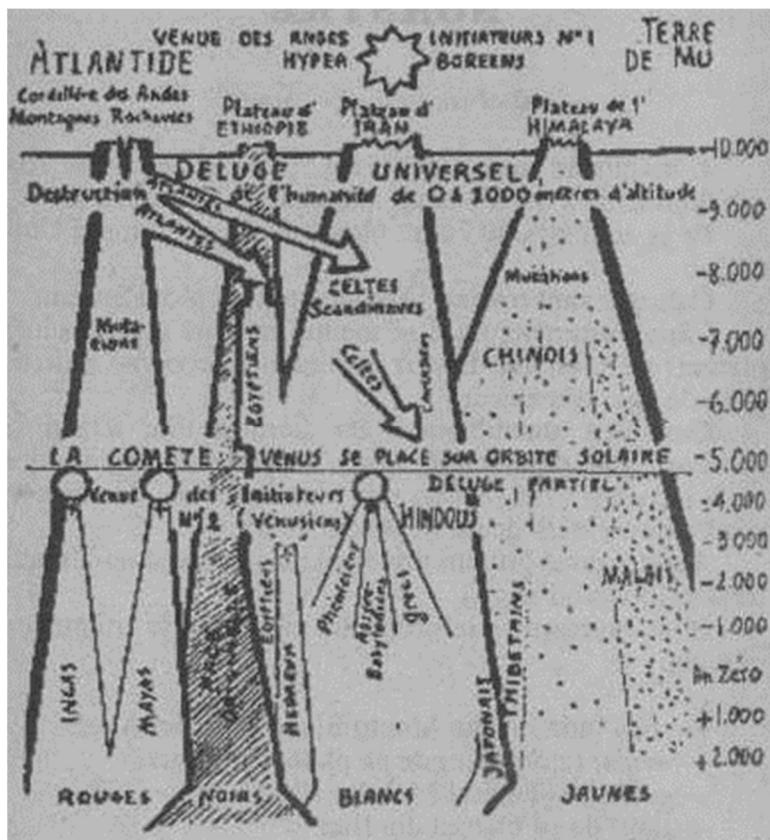
Acestor două grupuri principale li se adaugă autohtonii terestri (probabil negri).

Noua omenire va reîncepe din cinci puncte cruțate ale globului:

- *Roșii* (atlanți) din Munții Stâncoși și din Anzi;
- *Negrii* (autohtoni) de pe platoul Etiopiei;
- *Galbenii* (Ținutul Mu) din Himalaya;
- *Albii* de pe platoul din Iran.

2. În anul 3000 î.e.n., o cometă s-a plasat pe orbita solară și a devenit planeta Venus.

Inițiatorii nr. 2 – Viracocha, Quetzalcoatl, Kukulkan, Baal, – au venit pe Pământ. Poate că erau transfugi de pe planeta Venus, abandonată de ei înainte de a ieși de pe orbita originală. Sau poate că au venit de pe planeta neidentificată care, făcând explozie, a format inelul de asteroizi.



Totul este ipotetic în această privință, dar un fapt este stabilit: o cometă s-a prins în sistemul solar și a devenit planeta Venus. Coincizând cu acest eveniment cosmic considerabil, dar poate legat de el, Inițiatorii s-au manifestat în Fenicia, în Asiria, în Babilon, în Peru și în Mexic.

Capitolul V

Fecioarele negre

Biblia și tradițiile spun că, după potopul universal, împerecheri monstruoase au dus la nașterea unor ființe hibride – jumătate om și jumătate animal – care au fost gata să ducă la dispariția rasei noastre.

Această hibridare să fi fost conformă cu legile secrete universale? Trebuie să ai curaj – expunându-te riscului de a fi catalogat rasist – să ai în vedere o astfel de ipoteză³³.

Sigur, negrii și galbenii sunt frații albilor, dar de ce nu și maimuța, vaca, tapirul, leul, stejarul și varza?

Antirasism cosmic

Oare nu suntem în pragul repetării dramei pe care au trăit-o oamenii postdiluvieni, învingători ai monștrilor cărora le dăduseră chiar ei naștere?

Se intenționează ca rachetele noastre spațiale să ducă bărbați și femei pe Lună și apoi pe Marte.

³³ Rasismul este legea dominantă a civilizațiilor și a tuturor marilor evenimente istorice. Cei mai exaltați de pe acest drum sunt pseudo „antirasiști”. Căsătoriile consanguine între frate și soră sau între mamă și fiu sunt interzise de legile din toate țările, căci ele favorizează apariția unor tare genetice prezente în cadrul familiilor. Se urmărește astfel să se împiedice deteriorarea rasei. Omul cinstit știe cât este de rasist, fie că e alb, negru sau galben. Totuși, pare posibil ca antirasistul să aibă câștig de cauză într-un viitor în care specia umană ar putea să se hibrideze, nu numai cu animalele, ci și cu regnul vegetal, în scopul creării unei super-rase. sau a altei rase, care, bineînțeles, ar practica apoi rasismul exagerat. (n. a.).

Nu avem nicio șansă să găsim o omenire pe planetele vizitate, și nu se știe dacă astronauții se vor putea aclimatiza și procrea în afara bunei noastre atmosfere terestre.

Bazându-se pe această ipoteză, serviciile speciale americane și rusești au pregătit un program de hibridare, care constă în a face să încolțească într-un mediu heterogen – vulvă animală sau receptacul vegetal extraplanetar – o sămânță sau un fetus uman adus direct de pe Pământ.

Nu este imposibil ca sămânța astfel depusă să se dezvolte până la formarea unei creaturi viabile, ținând cont că se furnizează mediului de incubație elementele chimice presupuse indispensabile.

Bineînțeles, se va face și operațiunea inversă: anihilarea în mediul de incubație a secrețiilor naturale susceptibile să fie dăunătoare dezvoltării seminței.

Pentru biolog nu există nicio diferență fundamentală între materie și energie, între mineral și materia vie organizată superior. Pygmalion iubea o statuie de marmură. Prietenii animalelor își iubesc din toată inima câinii sau pisicile sau maimuțica!

Eva, Isis și fiicele lui Lot

Pe vremuri nu exista problema rasială, atunci când

pământencele au rămas gravide cu „îngerii”, iar Dumnezeu, ca și cei care au scris *Biblia*, nu au văzut în asta nimic imoral.

Fecioara Maria a avut un copil de la „Duhul-Sfânt”; în Egipt, zeița Nut s-a unit cu fratele ei, imitată de Isis, care a avut chiar un copil (Horus) de pe urma legăturii cu cadavrul soțului ei; Zeus al grecilor a născut-o pe virtuoasa Atena... Deci, în istorie, în legendă și în mitologie găsim nenumărate exemple de împerecheri bizare, mergând de la incest și până la căsătoria cu extraplanetari.

Dar atunci când este în joc soarta rasei umane, toate scrupulele dispar ca să cedeze în fața legii superioare a reproducerii indispensabile. Eva a avut numai băieți; ea și-a asigurat descendența având relații sexuale cu fiii ei.

Fiicele patriarhului Lot, după distrugerea atomică a Sodomei și Gomorei, au crezut că a dispărut întreaga lume (*Geneza XIX*, 31-32). Atunci cea mai mare i-a spus celei mai mici: „Tatăl nostru e bătrân... dar să-i dăm să bea și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru”.

Mai târziu, în istoria ebraică, Dumnezeu se va arăta mai moralist, mai scrupulos cu principiile, va da chiar o misiune rasistă „Poporului Ales” de el!

Vom înțelege mai bine, după această expunere,

problema cu care s-au confruntat oamenii după potop și cum a fost ea rezolvată.

Unii s-au crezut singurii supraviețuitori de pe glob și s-au împreunat cu animalele până când s-au născut ființe aproximativ umane. S-a făcut atunci o experiență biologică pe scară mare, infinit mai probantă decât cele câteva inseminări artificiale încercate ilegal și pervers de biologii din secolul XX³⁴.

Aceste experiențe au fost încununate de succes și s-au născut monștrii împotriva cărora oamenii de rasă pură au fost nevoiți să pornească un război de exterminare.

Doamna neagră din peșteri

Cultul Fecioarei a fost contemporan cu primii oameni postdiluvieni, dacă printre supraviețuitori nu s-a aflat nici măcar o singură femeie albă pentru reconstruirea omenirii.

Această ipoteză, după cum am spus, nu trebuie înlăturată de tot în ceea ce privește etnia de pe platoul

³⁴ Dacă ar fi să dăm crezare tradițiilor, hibridarea ar fi reușit cu tapirul, vaca și iapa. Moise, în Ha'azinu, vorbește de evreii redeveniți idolatri: „Au adus sacrificii lui Sheidim, care nu vine dc sus”. Putem lega de asta și povestea lui Esau, cu pielea urât mirositoare și plină de păr, precum și spusele categorice al Domnului care îi acuză pe evrei că „s-au spurcat cu vitele”. (*Levitic*, XVIII, 23-24.) (n a).

etiopian care s-a instalat în Egipt.

Or, în Egipt a luat naștere cultul Fecioarelor negre, a căror răspândire pe tot globul pare totuși să indice o cauză cu caracter universal.

Mama este atât de intim legată de viață și de afectivitatea oamenilor, încât cultul ei a fost primul cult celebrat de omenirea devenită conștientă.

Pentru ocultiști, Mama neagră a devenit divinitatea universului ascuns și a activității subtile, care se elaborează clandestin. În acest sens, ea este Fecioara neagră și, paradoxal, se deosebește de *Mater*, și ea tot neagră, din peșterile și sanctuarele subterane, prin copilul pe care îl poartă în brațe.

Culturile Mamei, albă sau neagră, și ale Fecioarelor negre au sfârșit prin a se identifica o dată cu trecerea timpului, după „epurarea” severă făcută de creștini în primele secole ale erei noastre.

Amanți insoliți

Mama omenirii la celți se numea *Dana*, Danu sau Ana și era asociată berbecului zburător venit din cer până în Armenia: fecioară neagră pământească + astronaut = mutant.

Ea era *Mama Quilla* din Peru, *Mă* în Asia Mică, dar și *Maia* la greci, cea care l-a născut pe Hermes în

„bârlogul întunecos”. În Misterele de la Eleusis, simbolurile Mamei, șarpelui și al grotei erau asociate în mod fundamental cu cultul zeiței Demeter, iar Dionysos (Inițiatorul) era, în mitologia greacă, înviat sub formă de șarpe cu cap de berbec.

Esoteric, adică cu semnificație profundă, mitul este legat direct de problema genezei noastre și a hibridării.

Profesorul André Bouguenec spune că, la majoritatea speciilor vegetale – unde evoluția este cu mult mai rapidă – fecundarea cere venirea unui Străin³⁵, agent extern care transportă polenul: vânt, insectă, om etc., de cele mai multe ori pe calea aerului.

Acest agent *străin* se află oare în analogie cu „amanții extraterestri” insoliți care au venit și care vor veni probabil din nou să fecundeze Pământul, fetele și inteligențele noastre? Credem că da.

Încrucișările, grefele, amestecurile, nu sunt oare indispensabile evoluției speciilor?

³⁵ În mitologie, termenul *străin* (Oannes, Viracocha, Quetzalcoatl etc.) implică o venire extraterestră. Este permis să legăm acest fenomen de cel al automatismului celular. În 1953, profesorii Watson și Crick au descoperit unul dintre secretele vieții: structura acidului dezoxiribonucleic sau ADN, format esențial din cromozomi purtători de „informații genetice”. Dar nu se știa cum aceste „informații” localizate în nucleul celulei puteau să treacă în citoplasma aceleiași celule unde se efectuează sinteza proteinelor. În 1959, F. Jacob și J. Monod au dat soluția acestei enigme imaginând un MESAGER cu viață scurtă (ARN-ul), care dispărea imediat după îndeplinirea misiunii. În 1960, ei au izolat acest mesager teoretic, căruia îi dovedeau astfel existența (n. a.).

Legat de această teză și de cea a schimburilor obligatorii între planete, geneticianul francez J. Korke a făcut experiențe de-a dreptul fascinante.

Supraomul geneticianului J. Korke

Nu știm mare lucru despre originea raselor umane și cu atât mai puțin despre cea a plantelor.

De unde vine grâul?

Cum a reușit anticul măr din Armenia să dobândească calitățile deosebite pe care i le-au recunoscut atâția cronicari? Mister!

Geneza plantelor nu este cunoscută, putem deci formula ipoteza unei însămânțări făcute de colonizatori care nu erau pământeni.

Tot așa, unele rase de animale ar putea foarte bine să nu fie aborigene.

Cum este foarte posibil ca într-o zi să colonizăm planete, nu putem respinge din capul locului fenomenul invers.

Pregătirea planului terestru cuprinde exportul de semințe vegetale și animale destinate unor încercări de plantare, de creștere a vitelor și, bineînțeles, de hibridare.

Experiențele geneticianului J. Korke, în cadrul reproducerii animale, sunt pline de învățăminte atât

despre istoria trecută cât și despre evoluția oamenilor.

În prealabil, este bine să amintim câteva cunoștințe referitoare la transmiterea vieții și, în special, ce sunt soma și germenetele.

Soma este ansamblul celulelor care formează un organism, având capacitatea de a se adapta la condițiile exterioare individului.

Germene este ansamblul de elemente ereditare, transmise de o ființă descendenței sale.

Pornind de la aceste date, devine teoretic posibil să construiești un om superior, cu un genitor și o mamă selecționați, ca să se provoace un caz favorabil de hibridare.

J. Korke a realizat această experiență cu succes, pornind de la animale de crescătorie: taurul și vaca. A rezultat un vițel excepțional, dar care nu păstra ca genitor calitățile adiționale ale tatălui și mamei sale.

În plan uman, experiența va trebui să se facă cu indivizi deosebiți: descendenta lui Gingis Han și descendentul lui Hugo Capet de exemplu, dacă considerăm că Gingis Han și Capet au fost niște genii.

Oricare ar fi fost deteriorarea fizică a descendenților lor, aceștia păstrează în sânge caracterele geniului ancestral, având posibilitatea de apariție cu atât mai mare cu cât „mariajul” ar fi contractat între indivizi foarte diferiți, cât se poate de depărtați, dar, firește, din

aceeași specie.

În fond, pentru a aduce pe lume copii superiori, ar trebui să se caute consanguinitate la ființe omenești de tipuri diferite: între un breton deosebit și o chinezoaică deosebită, ca să dăm alt exemplu.

Asta se întâmplă din când în când și în mod natural. Un geniu se naște pentru că strămoșii săi au fost niște oameni superiori și și-au păstrat genotipul calităților lor.

Dar acest geniu nu poate să dea naștere unui copil genial, fenomenul petrecându-se doar la nivelul tatălui și mamei, în condițiile pe care le-am precizat.

O altă posibilitate de naștere a unui geniu, analoagă dar nu identică, poate să apară datorită cazului recesiv al legii lui Mendel, așa cum i s-a întâmplat probabil lui Albert Einstein, care probabil că a avut părinți evrei de sânge pur.

Metișii vor schimba fața lumii

La popoarele unde căsătoriile sunt fatalmente consanguine din cauza izolării, a lipsei de contact cu alte grupuri de oameni, nu există nicio șansă de sublimare, mai ales pe plan intelectual.

Un exemplu caracteristic este cel al unor triburi aborigene din Australia, America de Sud și Africa,

unde evoluția s-a oprit de milenii, și nu poate să se reia în pofida eforturilor întreprinse de civilizatori.

Cea mai bună metodă pentru salvarea acestor triburi de la decădere, pentru a le ridica la rangul de oameni, ar fi cu siguranță metisarea lor cu albi³⁶. Ceea ce s-a produs în Africa, unde mulatrii, ca și în America, tind să înlocuiască tipul original.

Accesul brusc al Africii negre în clanul națiunilor civilizate pune probleme sociale, care nu vor fi rezolvate decât după ce hibridarea își va face pe deplin efectul³⁷.

Ei pun la cale revoluțiile.

Acest caracter de revoluționar este inherent caracterului de mulatru, iar rasa umană terestră, albă sau galbenă, ajunsă să se hibrideze cu tipul african, va

³⁶ O altă mare problemă rasială! Este incontestabil că o căsătorie între un bărbat alb și o negresă sau între o femeie albă și un negru duce la un produs care se numește metis... Negrii ar putea să progreseze în cadrul evoluției împerechindu-se din ce în ce mai mult posibil cu albi. Dar atunci nu ar scădea în mod periculos nivelul mediu al omenirii? Căsătoria între un negru cultivat și o femeie albă duce la nașterea unui copil dotat normal pe plan intelectual, dar asta nu ar fi valabil în cazul unui negru oarecare. Acest motiv constituie argumentul major al rasiștilor albi care, pe de altă parte, sunt înspăimântați de mania de proliferare proprie negrilor (n. a.).

³⁷ Rasismul este atât de mare în rândul negrilor (e vorba de negri, nu de metiși), încât face ravagii chiar și în interiorul rasei biologice, sub forma unor rivalități tribale imposibil de înlăturat. Acest rasism nu se bazează pe culoarea pielii, pe națiune, provincie sau canton, ci pe familie. Cine nu face parte din familia unui negru, atunci face parte dintr-o etnie, o *rasă rivală și inamică* (n. a.).

intra într-o zi într-o eră de conflicte și de războaie neîncetate care ar putea să ducă la autodistrugere³⁸.

Conform teoriei lui J. Korke, supraomul terestru ar trebui să provină dintr-un individ de la sfârșitul rasei negre.

Extratereștrii pentru femeii negre

Pe de altă parte, Africa și popoarele negre au nevoie de un Mesia sau de Marele lor Inițiator, ca să ajungă la nivelul celorlalte continente și celorlalte rase.

Acest inițiator ar putea să vină din spațiu. Dacă OZN-urile nu sunt o halucinație sau o aberație, extratereștrii care călătoresc cu ele ar trebui în mod logic să caute contactul cu negrii, dacă vor să aibă copii pe Pământ.

Numai cu o femeie neagră (autohtonă) acuplarea are cele mai multe șanse de reușită³⁹.

³⁸ Mulatrii, fără tradiție valabilă, fără strămoși ai rasei lor, nu vor avea scrupule ca să facă *tabula rasa* din trecut. Mileniile de istorie vor fi fatalmente măsurate de ei, și atunci se va naște o nouă Conjurație a Neadevărului. În China, gărzile roșii, din fanatism și ură rasială, au distrus statuile lui Buddha și operele de artă provenite din Occident. Vandalismul este totdeauna legat de un complex de natură rasială (n. a.).

³⁹ Dacă Pământul, după cum spun unii teoreticieni, este terenul de experiențe, grădina zoologică a unei omeniri extraterestre superioare, ar fi normal ca încercările de aclimatizare să fie încercate de preferință cu negrii (fiind mai mari șansele de reușită) (n. a.).

Din această hibridare posibilă ar putea să se nască mutanți sau supraoameni, un Apollo sau un super-Einstein, dar, din păcate, și specii monstruoase, deosebit de inteligente, foarte capabile să-și dispute cu rasa umană supremația asupra Pământului.

Tot de domeniul „fantasticului posibil” este și venirea, într-o zi, a unor ființe monstruoase de pe o altă planetă, ca să invadeze și să colonizeze Pământul.

Diavolii păroși, Sheidanii evreilor, demonii, poate că nu sunt nimic altceva decât extraplanetari foarte deosebiți de omul terestru.

Ca să ne întoarcem la hibridarea cu caracter cosmic, trebuie să spunem că ocupanții OZN-urilor nu s-au înghesuit să le violeze pe frumoasele pământence!

Legile evoluției duc la hibridare, dar rațiunea umană va susține totdeauna protejarea rasei, și e probabil că această grijă a motivat în Orient crearea castelor.

Trebuie să spunem că spiritul de castă s-a dezvoltat doar în țara unde metisajul a făcut ravagii. Popoarele albe din Occident au scăpat de această necesitate (cu excepția evreilor) și abia după invazia arabilor în Spania și suprapopularea cu negri a Statelor Unite casta a intrat în ordinea socială a albilor.

Viitoarele războaie de exterminare nu vor fi, într-un fel, decât continuarea, unui conflict din vremurile primistorice, între rasa atlantă și cea de pe continentul

Mu.

Eva și Adam erau negri

În mod paradoxal, albi care, în general, au un sentiment de respingere în fața unirii cu negrii, au acceptat, cu onoare se pare, să se hibrideze cu „îngerii” veniți din cer. Probabil că au avut de câștigat!

Dar un motiv natural ar putea să explice acest comportament ciudat. Oamenii originari, autohtonii terieni, erau probabil de rasă neagră; Adam și Eva erau negri⁴⁰ și, la fel ca africanii, au doar un singur ideal, doar o idee fixă: să se căsătorească cu albi. Frumosele pământene din primele epoci au cedat cu entuziasm extratereștrilor albi care veneau să le viziteze (Isis cea neagră care umbla după sex).

Este doar o ipoteză, dar care se inserează cu o ușurință uimitoare în faptele cunoscute și presupuse autentice.

Tot așa s-ar explica și cultul ancestral al Fecioarei negre originare, care s-a transformat în Fecioara albă sau *Mater* după milenii de evoluție, în special după

⁴⁰ *Biblia* nu contrazice această ipoteză. Mitologia greacă spune „că Angelo, fiul lui Jupiter și al Junonei, a furat un servitor de la mama sa și i l-a dat Europei, ceea ce explică faptul că europenii au de atunci tenul foarte deschis”. Adică nu-l aveau așa și înainte? (n. a.).

potop.

Tot așa, frații noștri negri din Africa, după timpuri de evoluție și după sfârșitul următor al lumii, vor suferi o evoluție identică spre culoarea albă.

Dumnezeu e alb

După Paracelsus, negrul este rădăcina și originea celorlalte culori, definiție considerată o adevărată blasfemie pentru fizicieni (și pe care Paracelsus a folosit-o înțelegând-o doar ca alchimist), dar care se înscrie în teza noastră dacă negrii reprezintă rasa umană terestră autohtonă.

Biblia relatează în *Geneză* despre două creații care au rezultat poate din încrucișarea între vizitatorii veniți din spațiu și femeile de pe Pământ. Prima a fost ratată, dar a doua a dus la rasa adamică care a asigurat asceza omenirii.

De unde acești giganți (*Geneza* VI, 3-4) faimoși în antichitatea mitologică.

Și asceza, nu se manifestă ea prin instabilitatea speciei, spiritualizarea ei, inițierea ei crescută, purificarea ei simbolizată și caracterizată prin culoarea albă?

Dumnezeu nu este nici negru, nici galben, nici roșu, ci alb, în toate miturile, în toate religiile.

În acest sens, oamenii proveniți dintr-o Evă neagră și amanți insoliti ar fi putut să-și piardă treptat pigmentarea neagră a epidermei în profitul unei albiri progresive⁴¹.

Oamenii, deveniți albi (inițiați), ar fi deci oameni superiori care au beneficiat de asceză, în timp ce negrii (adepți, cercetători) nu au ajuns încă la inițiere și nu vor ajunge decât dacă, *din nou*, un agent străin venit din Cer sau o încrucișare cu albi de origine extraterestră vor aduce fecioarelor lor negre sămânța aproape divină a oamenilor proveniți de pe o altă planetă.

Pornind de la acest amestec de idei, este mai ușor să percepem misterul Fecioarelor negre, ale căror statui, galii le puneau în criptele templelor lor.

Prost depersonalizate și prost creștinizate, ele mai pot încă fi văzute la Puy, la Chartres (Notre-Dame-du-Pilier, în nava colaterală stângă și Notre-Dame-de-Dessous-Terre în criptă), la Marsilia, la Rocamadour, la Vichy, la Quimper, în insula Levant, la Malaucène, unde una dintre ele a fost adusă de

41 Grefa de piele neagră (originală) este totdeauna mai puternică decât cea de piele albă. Tendința organică este să revină la caracterele inițiale. Fenomenul este deosebit de evident în încrucișarea râselor. Totuși, legea evoluției necesare este atât de puternică, încât are prioritate față de tendințele organice: numărul negrilor este în regres în lume față de metiși, care se albesc din ce în ce mai mult. Peste câteva sute de ani, e posibil să nu mai existe deloc negri, ceea ce pare că va pune capăt dramaticei probleme a segregăției (n. a.).

templieri.

Creștinii înșiși, fără să vrea, dintr-un atavism obscur legat de niște sentimente nu mai puțin obscure, au onorat-o mai mult pe Fecioară decât pe Dumnezeu sau pe Fiul lui Dumnezeu.

În Franța, cele mai multe dintre catedrale se numesc „Notre-Dame”; în Italia, Madona o ia înaintea Mântuitorului; Franța și Polonia sunt țările declarate ale Fecioarei Maria⁴².

Pelerinajele cele mai sfinte în aceste două țări au loc la Lourdes, unde a apărut Fecioara, și la Czenstochowa, unde este venerată o Fecioară neagră celebră.

Notre-Dame-de-Dessoubs-Terre

Fecioara neagră de la Chartres, numită și „Fecioara druizilor”, este expusă în cripta catedralei din timpuri imemorabile, cu mult anterioare construirii monumentului, care a fost ridicat pe un dolmen și o biserică subterană.

Fecioara druizilor a fost arsă în 1792 de vandalii

⁴² Templierii, continuatori ai creștinismului esoteric (Înalta Biserică) și sfântul Bernard, Marele Maestru ocult, și-au consacrat eforturile ca să pună în valoare cultul față de „Notre-Dame”, fecioară albă deja purificată, mamă a celei de a doua omeniri, dar care păstrează de la originalul ei, Isis, veșmântul albastru și semiluna deseori așezate sub picioare (n. a.).

republicani, care au crezut că dau astfel o lovitură Bisericii catolice, deși, în realitate, au debarasat-o de o relicvă păgână stânjenitoare.

„Fecioara neagră de la Chartres este extrem de veche, a fost lucrată grosolan și se potrivește foarte bine cu ceea ce putem să ne așteptăm de la niște oameni care locuiau doar în păduri, ca druzii, spune un vechi inventar din 1682.

Se remarcă totuși la ea o anumită maiestruozitate care inspiră respect și venerație tuturor.

Azi, fața este umplută cu mastic în mai multe locuri, și mai ales obrajii, care erau spărți și scobiți.”

Statuia este neagră, din lemn de prun, simbolul fecundității, și e înaltă de 76 cm.

S-ar crede că e lucrată grosolan, dar, dacă e de factură foarte primitivă, confecționarea ei probabil că nu e mai veche de secolul al III-lea sau al IV-lea al erei noastre, căci copilul cu globul și mâna care binecuvântează este de inspirație pur creștină.

Se poate crede că adevărata Fecioară a druzilor a fost pe vremuri distrusă de creștini și înlocuită cu o Fecioară Maria, căreia i s-a lăsat totuși vestigiul arhetipului: coroana din frunze de stejar.

Capitolul VI

Inițierea

Dacă omul vrea să fie recunoscut, trebuie să spună simplu cine este. Dacă nu rostește niciun cuvânt sau minte, moare singur și totul în jurul lui este hărăzit nenorocirii.

Dacă spune adevărul însă, va muri, dar după ce va fi ajutat pe ceilalți și pe el însuși să trăiască.

Albert Camus

1. Inițierea începuturilor

Populația globului, în trecutul apropiat și în viitorul apropiat, este evaluată cu ajutorul unui grafic care reproduce curba populării istorice.

Necunoscutele din trecut și din viitor – fără să se țină cont de lucrurile neprevăzute – sunt obținute prin prelungirea curbei în ambele sensuri.

Elementele aproximative dau aproape trei miliarde de oameni în 1968, cinci sute de milioane în secolul al XV-lea, trei sute de milioane în anul 1 al erei noastre și numai câțiva locuitori din anul 8000 î.e.n. Și până în anul 10.000 î.e.n., unde curba se apropie de zero.

Populația din aceste timpuri postdiluviene, folosind două extreme, trebuie să fi numărat între un milion de indivizi și zece mii doar.

Această constatare dovedește, pe lângă autenticitatea unui cataclism universal, imposibilitatea pentru om, contrar a ceea ce pretind specialiștii în preistorie, de a fi putut să vegeteze timp de un milion de ani, fără să-și sporească puterile intelectuale în funcție de o progresie aritmetică...

Au existat deci în mod obligatoriu civilizații anterioare potopului, ai căror supraviețuitori, cei mai conștienți, s-au gândit să păstreze cunoștințele.

Căci, în mod cât se poate de evident, primii inițiați au format celule în care preoții nesupuși celibatului dimpotrivă – au devenit gardienii secretelor și în același timp agenții transducerii genetice.

Religia avea atunci un caracter grandios și de ca depindea viitorul lumii.

Primele secrete păzite

Ce știau oamenii despre omenirea înfloritoare? Puține lucruri, căci ne putem închipui ce-ar putea să cunoască în zilele noastre două sute sau două mii de ruși sau de americani supraviețuitori ai potopului!

Ar exista o șansă la un milion ca printre ei să fie un savant atomist. Și chiar și așa, înconjurat de o masă cu cunoștințe reduse, nu ar ști cui să vorbească și cum să-și transmită știința.

La câțiva ani după cataclism, când oamenii au gândit să stabilească un catalog al cunoștințelor lor, mai aveau în memorie doar câteva frânturi, uneori detalii, dar nicio noțiune coerentă și științifică a lucrurilor.

Totuși, mai tenace, nepieritoare chiar, unele amintiri se impuneau cu putere: mai întâi potopul, apoi mașinile care zburau prin aer, o armă capabilă să distrugă totul, o imagine care apărea în mod magic pe suprafața unei oglinzi, cuvântul transportat în mod misterios dintr-o parte în alta a Pământului.

Și aici regăsim esențialul civilizațiilor lor... și al civilizației noastre: avioanele sau rachetele spațiale, bomba atomică, televiziunea, radioul, scrisul...⁴³ Aceste amintiri, și altele câteva de mai mică importanță, vor constitui nucleul inițierii antice și al secretelor permanent modificate, edulcorate, pe care și le vor transmite inițiații. Și le vom regăsi sub o sută de forme în tradiție și în documentele lăsate.

În Peru, oamenii încă conștienți vor desena pe Puerta del Sol imaginile unui motor și ale unui scafandru; în Mexic, mai clar, mai savant, cineva va grava o navă spațială, soră geamănă cu Titan II și Gemini VI. Mayașii

⁴³ Ipoteză: Cuvântul creator n-ar fi cuvântul scris, indispensabil creației științifice în comparație cu cuvântul vorbit? Oricum, este incontestabil că „cuvântul tăcut” (tăcerea) nu poate să ducă la evoluție, la cunoaștere, la creație științifică. Inițiatul este deci cel care vorbește, nu cel care tace (n. a.).

vor povesti în *Popol Vuh* fantastica distrugere a universului american, hindușii vor relata războiul atomic care probabil că a distrus Mu; și unii și ceilalți vor lăsa descrieri de oameni zburători și care miraculoase.

Și va mai persista o amintire, mai confuză: cea a Stăpânilor Lumii veniți de pe o altă planetă.

Acești inițiatori aveau nume, iar unele dintre ele au ajuns până la noi mai mult sau mai puțin deformate sau inventate: Azazel, Lucifer, Prometeu... Căci venirea lor se situa în timpurile extrem de depărtate, și a fost mai ușor să fie numiți „zei”, „îngeri”, „vegheți”, „sfinți” etc. Toți au furat focul din cer, toți au vrut fericirea oamenilor, toți aveau origine necunoscută, exterioară Pământului.

Prin urmare, la câteva decenii după potop, oamenii își amintesc, își adună cunoștințele, uneori desenează, de bine de rău, din memorie, mașini a căror funcționare nu au înțeles-o niciodată. Acești oameni nu au fost contemporani ai cataclismului, ci mai curând fii sau nepoți ai contemporanilor.

Secretele sunt pe buzele „inițiaților” care urcă panta, și ne imaginăm ce poate să devină o descriere a unui robot electronic, a unui televizor sau a unui turboreactor cu o sută sau două sute de ani mai târziu, după ce omenirea s-a împreunat cu animalele și în timp

ce starea de decădere se învecinează, pentru mulți, pur și simplu cu anihilarea caracterelor rasiale.

Atunci în rândul „nulițăților” s-a format legenda, empirismul, viziunea deformată, degradată, a adevărilor primare. Din acest empirism se va naște magia primitivă, care încă se mai întâlnește în rândul popoarelor de pe Pământ.

Scrierea misterioasă

În cartea sa *Cheia lucrurilor ascunse*, Maurice Magre scrie:

„O tradiție care se apropie de cea a Agarthei spune că, după marea catastrofa cosmică în urma căreia Atlantida a fost înghițită de ape, au existat oameni care au scăpat și și-au luat sarcina să perpetueze patrimoniul moral uman.

Ei se refugiaseră pe înălțimile Munților Himalaya. Acolo au ascuns tabelele astronomice, documentele gravate pe foi de metal, tot ce reprezenta clementele cunoașterii”.

Este aproape admis faptul că omenirea postdiluviană avea un limbaj universal, cel puțin în rândul savanților.

Dacă, așa cum se pretinde, există documente gravate

pe metal în Peru, în Tibet și în deșertul Gobi – *Biblia* lui Anahita după Swâmi Matkormano –, toate ar trebui să fie redactate cu scrierea misterioasă pe care a găsit-o Sanchoniathon în templele din Fenicia.

Câteva cuvinte din această limbă universală au reușit să ajungă până la noi: *Mama* = mamă; *Dam* = femeia sau stăpâna casei din Vede, dam este mai vechi decât sanscritul vedic care l-a luat „dintr-o limbă azi pierdută”: *div*, *dev*, *deva* = zeu (exact: strălucitorii)⁴⁴.

Sectele spiritualiste spun că inițiații, înainte de potop, au avut presentimentul și cunoștința cataclismului, ba chiar au știut de declanșarea lui și și-au găsit un refugiu sigur în Tibet, după unii, în piramide, după alții.

Această aserțiune ni se pare hazardată, căci ea presupune că acești inițiați, instruiți cu mult înainte de sfârșitul unui ciclu terestru, ar fi avut posibilitatea construirii unor adăposturi rezistente la ape și la cutremurele de pământ!

Sarcină imposibilă!

Știm că se apropie sfârșitul ciclului nostru, că va veni negreșit un sfârșit al lumii, dar s-ar putea oare construi un adăpost de dimensiunile piramidei lui Keops sau s-ar putea amenaja peșteri după imaginea Agarthei?

⁴⁴ Zeii sunt „strălucitorii”; Zoroastru este astrul care strălucește galben ca aurul; planeta „strălucitoare” este Venus... Cum să nu fac apropiieri! (n. a.).

Să folosești Agarthă sau sanctuarul subteran din Hawaii?

Dacă continentul Mu a fost înghițit de Oceanul Pacific, cum să crezi că peșterile din Munții Himalaya și din insulele Sandwich ar fi putut să rămână intacte?

În sfârșit, ni se pare inadmisibil ca Inițiații să fi acceptat să supraviețuiască, să se închidă într-un refugiu considerat sigur, în timp ce deasupra și sub ei, miliarde de bărbați, femei și copii mureau în „apocalipsa” evoluției.

De altfel, natura transducerii secretelor indică faptul că supraviețuitorii erau oameni cu un nivel intelectual foarte obișnuit, deoarece *cunoștințe majore nu au fost transmise*, de exemplu cele ale atelajului cailor, asolamentului și grefei⁴⁵. Și niciun om rațional nu va vrea să admită că Inițiații demni de acest nume ar fi putut avea nerușinarea să ascundă astfel de secrete dacă le-ar fi cunoscut!

Oameni mascați care ieșeau doar noaptea...

Totuși, cele mai multe secte cred că de la potop și

⁴⁵ Ceea ce dovedește că imensa majoritate a supraviețuitorilor nu era formată din oameni de la câmpie și din agricultură, ci din vânătorii de pe platourile înalte. Intelectualii au produs civilizația egipteană, dar, pierduți în masa incultă, ei nu au putut să transmită tot ce știau (n. a.).

până în zilele noastre, inițiații au stabilit un lanț neîntrerupt, transmitând din gură în gură, sculptând în piatră sau scriind – dar sub o formă voalată în mod savant – cunoștințele fabuloase pe care le dețineau.

Inițiatul, în sensul înțeles de empirici, este în mod tipic un personaj necunoscut, la care nu se poate ajunge, imposibil de identificat de marea masă și care, după toate aparențele, iese probabil mascat, noaptea, mergând pe lângă ziduri! El știe cauza tuturor lucrurilor, poate să fabrice aur alchimic, să se dedubleze, să vadă și să audă la distanță. Are darul ubicuității, de a folosi chintesența puterilor psihice ale omului și ar putea, dacă ar vrea, să elibereze forțe mai puternice decât cele ale bombei atomice.

Acesta este arhetipul Inițiatului, personaj invizibil și mut, deținătorul secretelor universului, confident al lui Dumnezeu și mare înțelept al credinței, căruia ar fi necuviincios să i se pună la încercare știința.

Toate acestea sunt niște neghiobii empirice, spun raționaliștii, sătui să mai aștepte începutul primei revelații de anvergură.

Problema a fost deplasată.

Au existat (și încă mai există) inițiați autentici: Pitagora, Platon, Poincare, Einstein – ca să amintim doar câțiva –, a căror cunoaștere nu ar putea să fie pusă la îndoială. Dar, chiar dacă nu toți au revelat

integralitatea mesajului lor, *toți în schimb au făcut dovada științei lor și au adus o contribuție imensă la asceza omului.*

Problema a fost deplasată, pentru că în mintea empiricilor a devenit aproape exclusiv o problemă de alchimie, a unei anumite științe a numerelor și a unui psihic misterios necunoscut care, de două mii de ani, rătăcește pe aceleași făgașe⁴⁶.

Să fie oare inițiere desfacerea nodului gordian al Kabbalei prin intermediul unor inversări, permutări și manipulări asupra unui text probabil falsificat?

Să fie oare inițiere să vezi în expediția argonauților doar niște simboluri ermetice ale unei științe a cărei realizare supremă ar fi Marea Operă a alchimiștilor?

Dacă inițiații au fost atât de reticenți, atât de vicleni, atât de sibilinici, dacă inițierea practică de ei a constat în a-l supune pe celălalt la teste intelectuale urmate de probe fizice, precum coborârea periculoasă într-un puț întunecos, îmblânzirea unui leu și dominarea fricii, mai bine am avea încredere în șarlatani!

⁴⁶ „Inițiatul” se învâluie în mod ritual într-un mare mister și nu pierde ocazia să sublinieze că, „dacă ar putea să vorbească”, ar spune lucruri uluitoare! Dar a promis să păstreze secretul! Sau încă nu a sosit timpul! Ar putea să dezvăluie formula cvadraturii cercului... leacul împotriva cancerului... însă, din păcate, nu „poate” să vorbească! (n. a.).

Adevărata inițiat

Adevăratul inițiat, din toate timpurile, a fost cel care, cu răbdare, cu pricepere, prin muncă, sânguință și claritatea expertizei sale, a știut să dezlege itele încurcate de conjurațiile răului și ignoranței.

Inițierea înseamnă cunoaștere, nu fabricarea aurului și înțelepciunea suspectă pe care ar aduce-o Marea Operă a alchimiștilor, ci a ceea ce a fost istoria omului a care ar putea să fie destinul lui în cadrul universului perceptibil în care se integrează.

Omul vrea să știe de unde vine și încotro se îndreaptă. Vrea să știe ce se află în jurul lui și să descopere, dacă poate, esența lucrurilor ascunse, a genezei, a științei, a misteriosului necunoscut care îi solicită curiozitatea.

Cei care merg cel mai departe pe această calc a descoperirii, și numai ei, sunt inițiați.

Cu rare excepții – în cazul unor subiecte în mod incontestabil periculos. De divulgat –, *inițiatul dezvăluie ceea ce știe pentru ca experiența trăită să poată ajuta experiența să trăiască.*

În acest sens, alchimistul nu este anonimul improbabil care ar fi știut să fabrice aur, ci savantul care în mod incontestabil, face transformări în laboratorul sau și jonglează cu materia într-un joc

eficace, chiar dacă teribil de neliniștitor.

Totuși, credem că există adevăruri nerostite, deteriorate sau pierdute. Știm că unele simboluri ascund adevărate chei, că mistere voalează sau înăbușă o cunoaștere pe care milioane de oameni, timp de mii de ani, s-au îndârjit să o șteargă din Istorie.

Cei care au ucis balaurul

Ar fi fost mult mai ușor de reconstituit istoria necunoscută a oamenilor, dacă egiptenii, grecii și evreii nu ar fi transmis-o prin legende și dacă catolicii nu ar fi creștinat vechile rituri și nu ar fi distrus mărturiile străine doctrinelor lor.

Întreg trecutul omenirii a fost distrus în urma acestei acțiuni, care a fost în mod ciudat glorificată prin simbolul sfântului Gheorghe și al sfântului Mihail ucigând balaurul păgân.

Conform adevărului esoteric, a adevărului pur, sfântul Gheorghe și sfântul Mihail sunt emisarii Satanei, care stâng lumina Cunoașterii, asasinând paznicul comorii transmise de strămoșii noștri.

În istorie, cei care „au omorât balaurul” au lăsat nume prestigioase: Iuliu Cezar, Augustus, Alaric, Omar, Carol cel Mare, Gingis Han, Torquemada etc.:

330 î.e.n. – Incendierea bibliotecii din Persepolis de trupele lui Alexandru cel Mare (foarte îndoielnic!).

240 î.e.n. – Împăratul chinez Tsin Che Hoang ordonă distrugerea tuturor cărților de știință și istorie.

75 î.e.n. (anul 671 al Romei) – Cărțile Sibiline ale preoților lui Apollo ard în incendiul Capitoliului.

48 î.e.n. – Prima incendiere a bibliotecii din Alexandria de către Iuliu Cezar.

1 (pe la anul) e.n. – Augustus pune să fie distruse două mii de volume de oracole.

54 e.n. – Sfântul Pavel face la Efes un rug din toate cărțile care se refereau la „lucruri ciudate”.

296 – Dioclețian dă ordin să fie arse bibliotecile creștine cu documentele lor egiptene și grecești.

Secolul al III-lea – Împărații creștini din Occident, în gigantice autodafeuri, ard și distrug minunile lumii antice, printre care templul Dianei din Efes și arhivele considerate păgâne. Adevărata istorie a lumii este distrusă în urma acestei acțiuni criminale.

389 – Teodosius arde Cărțile Sibiline.

490 – A doua incendiere a bibliotecii din Alexandria de către creștini.

405 – Stilicon distruge copiile Cărților Sibiline.

410 – Alaric jefuiește bibliotecile din Roma.

Secolul al VII-lea – Călugări irlandezi ignoranți ard

zece mii de manuscrise runice din scoarță de mesteacăn, conținând tradițiile și analele civilizației celtice.

641 – A treia incendiere a bibliotecii din Alexandria din ordinul califului Omar.

728 – Léon Isaurianul arde trei sute de mii de manuscrise la Bizanț, cu ocazia războiului icoanelor.

789 – Carol cel Mare, punând în practică decretele conciliilor de la Arles, Tours, Nantes și Toledo, interzice cultul copacilor, pietrelor și fântânilor și ordonă distrugerea oricărui obiect sau document care se referea la ritul păgân.

1221 – Gingis Han arde cărțile din antica Djouldjoul, Teba Orientului (Bârniyân).

Secolul al XIII-lea – Catolicii distrug cărțile catarilor.

Secolul al XIV-lea și al XV-lea – Inchiziția arde manuscrisele eretice.

Secolul al XVI-lea – Conchistadorii creștini și episcopul Diego de Landa distrug aproape în totalitate cărțile sacre ale mexicanilor.

Cărțile lui Garcilaso de La Vega sunt arse de Inchiziție.

1566 – Viceregele Peru-ului, Francisco Toledo, distruge un stoc imens de stofe incașe și de tăblițe pictate unde figura istoria veche a Americii.

Secolul al XVIII-lea – Părintele Sicard, în micul port

Ouardan din Egipt, arde „un coteț de porumbei cu papirusuri pline de litere magice”.

1709 – Inchiziția arde documentele științifice ale lui Gusmão la Lisabona.

Secolul XX – La Paris au fost sechestrate Tablele astronomice brahmanice. Poate că au fost distruse.

1926 – A fost distrusă în mod fraudulos credibilitatea celui mai bogat zăcământ arheologic de pe glob: Glozel.

1937 – A fost sechestrată biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux...

Ne-am gândit că e bine să prezentăm această „vânătoare de vrăjitoare”!

2. Știință și inițiere

Prima misiune a Inițiatului este deci descoperirea genezei (a ști). În al doilea rând, trebuie să se identifice cu cunoașterea lui (a evolua), adică să fie modelul. În sfârșit, trebuie să ajute la evoluția altor oameni (a vorbi).

Marile secrete cosmogonice sunt dezvăluite de Toth-Hermes, Hesiod, Empedocle, Pitagora, druzi și de majoritatea scrierilor sacre. Deseori ele sunt greu de înțeles, uneori au fost mutilate de sectanți, dar ele rămân în general sub formă de simboluri mai mult sau mai puțin ermetice.

Numai *Biblia* nu participă la reconstruirea acestui mare puzzle, pentru că provine de la un popor, evreii, care nu a trăit drama cataclismului⁴⁷.

Secretul șarpelui care înoată

Este de crezut că prima celulă de inițiere a cunoscut – cu aproximație – secretul creației. Cel puțin avea o idee foarte elaborată în virtutea importanței civilizațiilor care înfloriseră în Atlantida și pe continentul Mu.

Asta se poate crede dacă studiem mitologiile, unde crearea lumii, scrisă și desenată, este reprezentată prin simbolul „șarpelui înotând pe ape”⁴⁸.

Trebuie să vedem în asta o prescurtare impresionantă a cosmogoniei așa cum este ea gândită în mod științific în secolul XX: o undă electrică (șarpele), care se propagă într-un univers de unde staționare (apele), determinând prin aceasta cercuri concentrice după imaginea expansiunii universale.

Celții, poate mai apropiați decât celelalte popoare de

⁴⁷ Evreii nu au vorbit de potop decât din auzite, deoarece națiunea lor nu a fost constituită decât în anul 1500 î.e.n.

⁴⁸ În *Popol Vuh* a mexicanilor: „Șarpele era pe apă ca o lumină vie”. În *Kojiki*, cartea lucrurilor vechi și a vechilor rostiri a japonezilor, datând din anul 700, șarpele este unda electrică a tunetului (n. a.).

tradiția inițială⁴⁹, reprezentau undele primordiale ale creației printr-o simplă linie ondulată sau o spirală, după cum se poate vedea pe stâncile sculptate ale celebrului „galgal” (tumulus) din insula Gavrinis (Golful Morbihan).

Pentru un profan, o spirală este doar o figură geometrică; pentru un inițiat, ea sugerează înfășurarea și desfășurarea ciclurilor, ea poate să redevină șarpe, apoi undă electrică.

Începând de la acest stadiu, inițiatul nu mai știe... nimeni nu mai știe!

Nu a existat un voal pus cu bună știință, ci o ocultare naturală, un singur element rămas aproape ermetic: lumea a fost creată de Cuvânt sau de Lumină (o undă).

Energia atomică

Francis Bacon, filosoful englez din secolul al XVI-lea, ca și omonimul său, alchimistul Roger Bacon (secolul al XIII-lea), era un adevărat inițiat.

În cartea sa intitulată *înțelepciunea misterioasă a celor din vechime*, referitor la Amor și Cupidon, el a scris

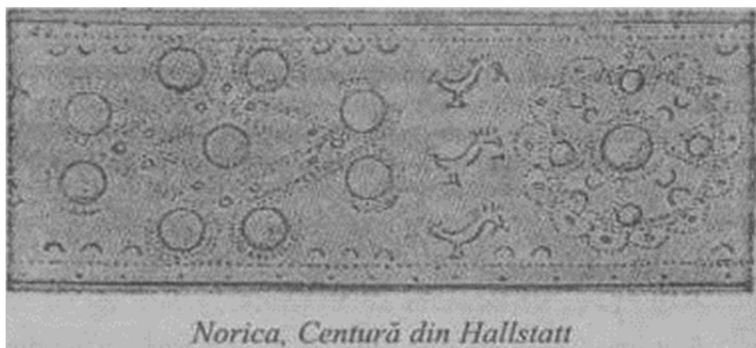
⁴⁹ Aristotel spunea că filozofia s-a născut la celți. Pitagora spunea că druzii erau cei mai savanți oameni și nu ne-am putea îndoi de motivele îndreptățite ale ilustrului filozof și matematician. De altfel, se spune că inițierea lui Pitagora a fost făcută de către druzi (n. a.).

aceste rînduri din care străbate o profundă cunoaștere științifică:

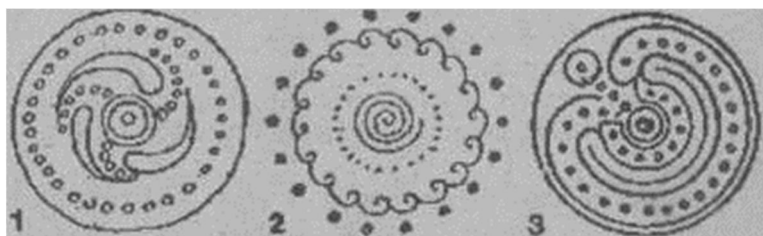
„Acest amor pare să fi fost apetitul sau imboldul primei materii sau, ca să explic mai bine, *mișcarea naturală a atomului*. Căci el însuși este acea forță unică și veche care formează toată materia.

Ea nu are nici tată și nici mamă și nu depinde de nicio cauză (or, cauza este părintele efectului), ci numai de această singură forță. Nu se poate da nicio cauză Naturii, dacă îl exceptăm pe Dumnezeu”.

Leucip și Democrit, în secolul al V-lea î.e.n., au avut cunoștință de atomistică; mai empiric, oamenii din preistorie, galii, mayașii, au păstrat simbolurile energiei atomice. Reproducem mai jos niște desene, al căror sens simbolic pare să interfereze cu știința nucleară.



Norica, Centură din Hallstatt



1. Monedă galică 2. Disc solar în flăcări (Mexic) 3. Înveliș universal. „Seniorul Sferelor Ascunse face să tâșnească esențele; cel care constă în întuneric, se naște sub forma învelișului universal” (Emile Soldi-Colbert de Beaulieu. *Limba Sacră. — Scrisoarea Teth*).

Impresia pe care ți-o dau aceste desene este foarte puternică și sugerează o teorie atomică, cu neutroni care gravitează, protoni, nucleu, nor de electroni și chiar expulzarea unui corpuscul.

Traseele micilor sfere, să fie ele oare niște imagini vulgare, gratuite, ale mișcării sau ale focului care tâșnește, sau expresia foarte științifică a unei cunoașteri transmisă prin imagine și prin simbol, în lipsa unei scrieri mai explicite?

Imaginație, delirul unor empirici, vor spune raționaliștii, exact ceea ce prevedea și onestul Sanchoniathon scriind: „Urechile noastre, obișnuite din primii ani de viață, să audă poveștile lor mincinoase... vor păstra ca o arhivă prețioasă aceste supoziții fabuloase... astfel încât să facă să apară adevărul ca o extravagantață și să confere unor povești falsificate aspectul adevărului”.

Adevărul antic este incredibil

Patriarhul Enoh, bunicul lui Noé, a povestit amănunțit prima sosire a „îngerilor” inițiatori pe Pământ, în urmă cu cincisprezece-douăzeci de mii de ani, și istoria planetei noastre până la potop.

El a mai descris și călătoriile sale în „cerul primilor Părinți”, „cer” care se situa pe Pământ, între septentrion și occident.

Această relatare nu este scrisă de mâna lui Enoh. Ea a fost probabil transmisă de inițiații postdiluvieni și în cele din urmă transcrisă de un copist, care probabil că a avut multe muștrări de conștiință.

Enoh vorbea în mod sigur de călătorii adevărate cu avionul sau cu racheta, dar cumsecadele copist, la șapte mii de ani după aventură, nu se putea hotărî să opteze pentru ceea ce credea că este o minciună: mașina zburătoare!

Dar s-a descurcat identificând călătoria în spațiu cu un simplu vis sugerat de Dumnezeu... cu o „viziune” cum se spunea atunci.

Și tot ce s-a transmis din fapte – război atomic, rachete spațiale, astronauți, televiziune, elicoptere, radio – a fost deteriorat *din grija față de adevăr!*

În urmă cu patru-cinci mii de ani, oamenii nu puteau

să creadă într-o realitate atât de prodigioasă, atât de fantastică.

Cei mai mulți nu cred nici măcar în secolul XX!

Totuși, primistoria nu capătă o față logică și rațională decât dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu un astronaut, berbecii zburători, șerpilor, norii, cu rachete, carul lui Ezechiel cu un OZN și distrugerea Sodomei cu o explozie nucleară!

Inițiații din insula Hawaii

Uneori este nevoie de multă bunăvoință ca să accepți cosmogenezele (creația lumii) din cărțile sacre, dintre care unele, precum *Biblia*, sunt extravagante și copilărești!

În această privință, sălbaticii din insulele Sandwich (insula Hawaii, insula Oahu, insula Molokai etc.), pierdute în mijlocul Pacificului, oferă o lecție extraordinară civilizațiilor de pe vechiul continent.

Retranscriem textual, după tradiții polineziene îndepărtate, crearea lumii, așa cum o puteți citi în *Mitologia Generală*, Larousse, pagina 420, sub semnătura lui G.H. Luquet, profesor la Universitatea din Paris:

„În Hawaii, din haosul întunecat, au ieșit printr-o evoluție gradată formele vii, atât animale cât și vegetale. În primul rând, s-au născut zoofitele și coraliile, urmate

de viermi și moluște și, în același timp, de alge, urmate de stuf.

Apoi, când mîlul rezultat din descompunerea *ființelor anterioare* a ridicat pămîntul deasupra apelor, au apărut plantele cu frunze, insectele și păsările.

Pe urmă, marea a produs *tipurile ei cele mai evolute*, precum meduze, pești, balene, în timp ce ființe monstruoase se târau în nămol. Mai târziu, au apărut plantele comestibile; apoi, în a cincea perioadă, porcul, în a șasea, șoarecii pe pămînt și marsuinii în apa mării.

În sfârșit, după a șaptea perioadă, în care s-au dezvoltat o serie de *calități fizice abstracte care, mai târziu, se vor întrupa în omenire*, în a opta perioadă s-a *născut femeia*, bărbatul și unii dintre marii zei.

Întîlnim și în Samoa, deși exprimată cu mai puțină claritate, concepția unei *succesiuni transformiste* a vegetalelor...”

Ce părere aveți de această cosmogeneză a „sălbaticilor”?

Moise și chiar și Darwin ar fi putut să ia lecții! Este adevărat că în Hawaii există un sanctuar subteran de inițiați, care probabil că are o interferență cu această tradiție superioară, în care am putea vedea o supraviețuire a cunoștințelor de pe continentul Mu.

Este interesant să mai spunem că, în plus, Hawaii se

află pe o importantă linie de fractură terestră (matricele Gaea), ceea ce pare să condiționeze o dezvoltare excepțională a calităților intelectuale și psihice ale oamenilor.

Cine și-ar fi putut imagina o cosmogeneză atât de savantă, dacă nu Inițiații?

Niște inițiați adevărați care au vorbit și care e posibil chiar să fi supraviețuit potopului, deoarece câteva piscuri din insulele Hawaii depășesc altitudinea de patru mii de metri.

Ne permitem să subliniem câteva puncte deosebit de importante: evoluția gradată – ființe anterioare – calități fizice abstracte încarnându-se în omenire – nașterea femeii înaintea bărbatului – nașterea omului înaintea zeilor – succesiunea transformistă a vegetalelor.

Iată, fără îndoială, o revelație inițiatică la care pot să mediteze cei mai cultivați filosofi din Occident.

Sfinxul va vorbi

Adevărata inițiere are totdeauna un caracter științific și totdeauna aduce o cunoaștere valabilă omenirii, chiar dacă este parțial ascunsă de simbol.

Într-un manuscris în arameică, se vorbește despre biblioteci mari ale căror cărți expun cunoștințe

științifice și filosofice extraordinare.

Această carte sacră ar avea origini foarte vechi, deoarece vorbește despre Noé.

Aristagoras din Milet, cu cinci secole înaintea erei noastre, a scris o *Istorie a Egiptului* în două cărți, după inscripțiile gravate pe piramide. Această lucrare nu a mai ajuns până la noi, probabil fiind distrusă la fel ca *Istoria feniciană* a lui Sanchoniathon.

Bastonul – numit *abacus* – al marilor maștri pitagoricieni era gravat cu caractere mistagogice (în raport cu inițierea în mistere), care se presupune a fi fost tabla înmulțirii, care azi poartă numele de tabla lui Pitagora.

Dar alte secrete, scrise pe aceste bastoane, au fost pierdute, doar dacă nu cumva au fost redescoperite de savanții noștri, crezând că sunt inventate de ei!

Pe vechiul templu din Sais, situat în Delta Nilului, inițiatul Plutarh a citit următoarea inscripție:

„Sunt tot ce-a fost, ce este și ce va fi.

Niciun muritor, până azi, nu a putut să ridice vălul care mă acoperă”.

Până azi! Dar a venit timpul în care vălul se ridică din ce în ce mai mult, descoperind secretele care erau interzise strămoșilor noștri.

Sfinxul vorbește din nou. Spune că secretele sunt cumplite și că anunță sfârșitul lumii.

Aceasta era părerea lui Francis Bacon despre inițiere, căci scria referitor la Sfinx și la știință:

„Acest basm, care este pe cât de ingenios pe atât de frumos, pare să se fi inspirat dintr-o știință îmbinată cu practica: căci știința poate fi numită nu fără motiv un monstru, din cauză că produce în mințile ignoranților uimiri ciudate.

Ea arată altfel pentru fiecare individ... Se spune că are aripi... dar are gheare ascuțite de răpitoare”.

3. Dumnezeu și inițiații

Inițiații îl cunosc pe Dumnezeu?

Pentru spiritualiști, răspunsul nu lasă nicio urmă de îndoială: privilegiul superior al inițierii este tocmai acela de a-l înțelege pe Dumnezeu!

În realitate, inițiatul nu crede în Dumnezeu: îl ignoră.

Pitagora nu avea nicio idee precisă despre Dumnezeu; Platon, discipolul său, și-l imagina lipsit de atotputernicie și creator de lume; iar Ferecide, profesorul lui Pitagora, și în consecință și al lui Platon, își afișează în mod deschis necredința sau mai exact *ignoranța*.

Nu era voie să se pronunțe numele lui Dumnezeu

Dacă întrebi un savant dacă crede în Dumnezeu, creator al cerului și pământului, veșnic și atotputernic... răspunsul va fi evaziv, iar dacă e afirmativ, nu va fi decât de circumstanță.

Dacă pui aceeași întrebare unui picador spaniol, unui tăietor de lemne mexican sau unei cerșetoare din Italia, răspunsul va țâșni ca o ghiulea de tun: da! Căci ignorantul este în general credincios! Buddha nu credea în Dumnezeu⁵⁰.

Buddha, Ferecide, Pitagora, Platon... cauza ar trebui să fie judecată, dar ea ar face jocul ateilor. Or, inițiații nu sunt ateii, ei îl ignoră pe Dumnezeu!

Pe scurt, din motive subtile, inițierea în această privință constă în a nu pronunța numele lui Dumnezeu, a nu-i scrie numele; rabinii scriu numai prima literă, D... urmată de mai multe puncte.

Totuși, dacă numele este interzis, ideea se păstrează, ceea ce din punct de vedere esoteric este un sacrilegiu, și dacă nu poți vorbi despre asta, cum a făcut Buddha, Dumnezeu trebuie simbolizat printr-un cuvânt, o

⁵⁰ Doctrina budistă se bazează pe cele „patru adevăruri sublime”:

1. durerea este inseparabilă de existență;
2. durerea este fiica dorinței;
3. existența și durerea pot să înceteze prin Nirvâna;
4. ca să atingi Nirvâna, trebuie să distrugi în tine dorința. Dar ce este Nirvâna, recompensa promisă de Buddha științei și virtuții? Este repaosul etern: *nir* = negare; *vă* = a sufla... Buddha era panteist (n. a.).

figură, un semn.

S-a convenit atunci înlocuirea numelui cu o abstracție... și cu cât această abstracție este mai derutantă, cu atât este mai inițiatrică⁵¹.

Chinezii din secolul XX au șters cu desăvârșire cuvântul și ideea din vocabularul și din spiritul lor.

În vechea Chină, Dumnezeu era „o rațiune activă și inepuizabilă, pe care nicio imagine nu o putea reprezenta și niciun nume nu o putea numi; rațiune infinită în toate privințele și căreia nu i se mai putea nimic adăuga”.

Era *Vu-ki*, ființa nelimitată, *Y*-ul lui Confucius, *Tai-y*, marea unitate.

Lao Zi, ca și Buddha, îl ignora complet pe Dumnezeu.

Confucius a fost un inițiat, probabil un caz recesiv, căci la vârsta de șase ani și-a uluit anturajul prin marea sa înțelepciune. După Ciu-Hi, comentatorul său autorizat, marele înțelept nu conferea nicio identitate lui Dumnezeu, respingea orice religie și se încredea numai în știința rațională.

Și asta acum două mii cinci sute cincizeci de ani!

⁵¹ Deoarece Dumnezeu a devenit un concept ușuratic și al șarlataniei – și asta de milenii –, inițiații, din respect, au decretat interzicerea pronunțării numelui celui imposibil de numit (n. a.).

„Confucius nu vorbea nici de lucrurile mistice (ca Buddha și Lao Zi), nici de *spirite* (suflete), nici de Calea cerească.”

Lui Ki-Lu, care voia să știe cum trebuie să fie servite spiritele și geniile, el i-a răspuns într-o conversație:

„Când nu ești în stare să-i servești pe oameni, cum ai putea să servești spiritele și geniile?”

Un alt răspuns arată marea sa onestitate morală, umilința și cunoașterea exactă pe care o avea despre știința lui. Întrebat ce este moartea, el a răspuns:

„Când nu știi ce este viața, cum ai putea să știi ceva despre moarte?”

Confucius, „Fiul Cerului”, la sfârșitul vieții sale, s-a retras împreună cu câțiva discipoli într-un loc misterios, și e ciudat că nimeni nu s-a gândit să identifice acest loc cu Agartha.

Divinitatea lui Moise era celtică

Evreii, adoptând divinitatea egipteanului Moise, i-au dat, ca pseudonim, Am-Soph, Elohim, Adonai, adică,

zeul unic Aton al egiptenilor, care el însuși era Adonis, zeul universal al fenicienilor.

Fenicienii îl numeau inițial pe Dumnezeu *Beelsamen*, care a devenit apoi *Bel* sau *Baal* (Bel-Heol al celților), apoi *Hel*, *Il* sau Cronus.

Sanchoniathon, în *Istoria feniciană*, ne spune că „aliații lui Hel (Cronus) au fost numiți Eloimi, ceea ce corespunde cu Cranieni”. Este deci ușor de recunoscut în Elohim sau Eloim, Dumnezeu sau zeii evreilor, zeul Hel și Eloimii fenicienilor, ajungând astfel la sursa inițială: Bel-Heol al celților, părinții filosofiei după Inițiatul Pitagora.

Această identificare oferă o explicație suplimentară dorinței evreilor de a ascunde că inițierea lor (care a fost mare) nu provenea de la o revelație privilegiată, ci de la cunoașterea pe care au dobândit-o din tradițiile Egiptului și Feniciei.

Creștinii, identificându-l (în parte) pe Dumnezeu cu Sfântul-Duh și cu Iisus, au rupt în mod deliberat cu marile tradiții inițiatice.

Fenicienii au încercat mult timp să ascundă numele lui Baal, de teamă că, invocându-l, străinii ar putea să-i obțină favorurile, dar asta era doar o simplă superstiție.

În mod ritual, numele de Dumnezeu a fost pierdut la evrei, așa cum a fost pierdut Cuvântul la francmasoni.

Dumnezeu, imposibil de cunoscut

Conform unei ipoteze, Dumnezeu fiind Totul universal, își pierde matematic puterea pe măsură ce crește cea a omului.

Când omul va fi atotputernic, atunci Dumnezeu va înceta să mai existe și va fi reprezentat prin creatura sa.

Scandinavii nu credeau în eternitatea zeilor și a lumii.

Pentru ei și pentru germanici, aceștia erau doar niște muritori înzestrați cu o viață-lungă și care tot timpul trebuia să fie în gardă.

Unul dintre ei, Heimdall, avea drept misiune să stea de pază, zi și noapte, în fața podului Bifrost, care dădea acces spre Asgard, palatul zeilor, asesi. Dar destinul asesilor era să moară într-o zi de loviturile dușmanilor lor, giganții, și să tragă după ei întreaga lume veche ariană.

Această cădere a fost povestită într-unul dintre cele mai frumoase poeme: *Voeluspa*, sub titlul aproximativ de *Crespusculul zeilor*.

Ideea sfârșitului zeității a fost reluat în zilele noastre de teologii americani care au format „grupul morții lui Dumnezeu”.

Profesorul J. Sittler de la Universitatea din Chicago s-a făcut interpretul partidului ca să proclame: „Când

preocuparea modernă se îndreaptă spre cosmos, nu mai poți fi interesat de un Iisus care își limita acțiunea la Galilea”.

Acest „Grup al morții lui Dumnezeu” nu ar prezenta pentru noi niciun interes intrinsec dacă, în afara caracterului său primar, nu s-ar integra într-un ciclu evolutiv care ar putea foarte bine să ducă la o anumită identificare a lui Dumnezeu cu inițiații.

Rămânând imposibil de cunoscut, acest Dumnezeu ar pierde în beneficiul percepției noastre câteva din cele șaptezeci și șapte de mii de văluri care, după teologia hindușilor, ne împiedică să fim mistuiți și îi păstrează anonimatul.

În acest sens, Dumnezeu-univers ar putea să fie asimilat unui mecanism, un fel de centrală de roboți electronici, unde ar avea loc infinitatea de calcule care guvernează toate eventualitățile ce s-ar putea produce în toate universurile posibile.

Nu ar exista un determinism, ci o infinitate de determinisme prevăzute să dea o urmare, o repercusiune universală celui mai infim detaliu. De exemplu: cel de a cumpăra un pix în loc de un creion.

Dacă inițierea este cunoașterea (știința), Dumnezeu, în ipoteză, nu poate să fie asimilat decât cu un super-creier electronic.

Dumnezeu și știința fiind impenetrabile, se poate

deduce de aici că un inițiat nu este de fapt decât un veșnic adept.

Caracterul inaccesibil al lui Dumnezeu, chiar și pentru cei care sunt numiți mari Inițiați, este pus în valoare de o declarație a lui Bernard d'Espagnat, profesor de matematică la Colegiul Franței, referitor la cunoaștere (inițiere):

„Nu există decât un singur mod serios de a percepe lumea: prin viziunea științifică.

Orice alt mod de percepție este inconsistent”.

Matematicienii, fizicienii, savanții sunt convinși de marea lor ignoranță față de faptul cel mai banal de pe tărâmul absolutului.

Ei știu că nicio judecată, niciun calcul nu pot să fie exacte la infinit într-un concept spațiu-timp a cărui profunzime ne scapă.

Această umilință, această certitudine a incertitudinii este semnul a ceea ce se cuvine să numim adevărata inițiere.

4. Inițierea antică: Sigurd

Toate riturile inițiatice au fost condensate în legenda fabuloasă a lui Sigurd⁵², erou din mitologia scandinavă,

⁵² Sigurd scandinav este Siegfried germanic (n. a.).

În care recunoaștem cu ușurință pe Rama din *Edda*.

Sigurd, fiul lui Sigmund și descendent al zeului Odin, e tânăr, frumos, curajos și are suflet nobil.

Într-o zi, fierarul Regin, magician redutabil, îi oferă tânărului erou o sabie pe nume Gram, cu tăișul atât de ascuțit încât, cufundată în Rin, ea taie un simplu fir de lână dus de curent. Apoi, fierarul îi dă lui Sigurd calul Grani, care merge în galop ca nimeni altul și trece prin flăcări.

Cavalerului atât de bine înarmat nu-i mai lipsea decât realizarea unei fapte mari de vitejie, iar Regin îi sugerează lui Sigurd că trebuie să ucidă dragonul Fafnir care păzește o comoară. Dragonul nu era o ființă rea, nu ataca niciodată, dar, dacă era atacat, trebuia să moară sau să-și ucidă agresorul.

Sigurd, ca să-i vină de hac acestui adversar redutabil, sapă o groapă simbolică – viitorul mormânt.

Dragonul se repede, se prăbușește în groapă și, iute ca fulgerul, eroul înfinge sabia Gram în inima dragonului care își dă sufletul.

Regin, martor la luptă, bea sângele dragonului, îi smulge inima și îi cere lui Sigurd să i-o frigă.

În timp ce eroul se ocupa cu această însărcinare, și-a ars degetele atingând inima caldă și sângerândă⁵³; din

⁵³ E mitul inițierii piticului Gwyon (n. a.).

reflex, duce mâna la gură și, făcând acest lucru, înghite puțin din sângele lui Fafnir.

Atunci are loc miracolul: *Sigurd înțelege brusc limba păsărilor*, iar discuția dintre vulturii aflați într-un copac îi dezvăluie țelurile secrete ale fierarului.

— După ce va mânca inima dragonului, zice un vultur, Regin îl va ucide pe Sigurd.

— Ba nu, răspunde celălalt... Sigurd îl va ucide pe Regin!

Și, într-adevăr, așa se și întâmplă, și eroul, ghidat de o intuiție misterioasă, mănâncă inima dragonului, îi bea sângele și îl înmormântează, aducându-i omagiu.

Apoi ia comoara și, la sfatul păsărilor, se îndreaptă spre țara francilor.

Pe drum, vede un castel înconjurat de flăcări. Cu impetuozitate, își îndeamnă calul Grani să se avânte în mijlocul flăcărilor, trece prin ele și ajunge până la o cameră unde se odihnește un războinic frumos, pe care zeul Odin îl adormise prin magie.

O a doua intuiție îl ghidează pe Sigurd. Scoate casca războinicului și, cu vârful lui Gram, sabia lui magică, taie tunica de zale și, atunci, apare corpul unei femei de o frumusețe nespusă, valkyria Brunhilde.

Se pune capăt astfel unui farmec și Brunhilde se îndrăgostește de erou și îl atrage în patul ei.

Când Sigurd se trezește a doua zi, după o noapte

pasionată, amanta sa i-a dăruit *puterea de a citi și de a scrie runele*.

În schimbul acestei științe și a acestei nopți inițiatice, Sigurd îi oferă un inel de aur luat din comoara dragonului, îi jură fidelitate eternă, apoi, urmându-și calea, merge la șefii franci, Ginki, Gunnar și Hoegni, devenind fratele lor de arme și de sânge.

Krimhilde, mama acestor șefi și a lui Gudrun cu părul blond, îi dă lui Sigurd să bea o băutură care șterge din memorie amintirea frumoasei valkirii.

Urmează o serie de aventuri, evenimentele mai importante fiind căsătoria lui Sigurd cu Gudrun, cea a lui Gunnar cu Brunhilde care, totuși, îl iubea în continuare pe cel care o scăpase de vrajă.

Dar Sigurd, după ce a luat înapoi într-o noapte inelul magic numit Andavaranaut, pe care îl dăduse valkyriei, aceasta, de necaz și gelozie, reușește să-l convingă pe Gunnar să-l ucidă pe cel pe care încă îl mai iubea.

Și tânărul frate Gunnar îl lovește pe eroul adormit.

Sigurd, muribund, lovește cu sabia și îl străpunge pe asasin.

Cuprinsă de o mare durere, Brunhilde aruncă comoara într-un fluviu și își străpunge pieptul; cadavrul ei este ars împreună cu cel al lui Sigurd pe un rug imens.

La fel este și legenda celui din *Edda*, unde transpare cu claritate mitul inițiativ al celor din vechime, a cărui tramă se poate exprima astfel:

— Un zeu frumos și strălucitor ucide dragonul paznic al comorii (inițiere pe care o dobândești cu prețul unei fapte vitejești). Primul stadiu, Sigurd înțelege limbajul păsărilor.

— Eroul trece sub dominația Noptii și a Morții. Încercări și itinerarii inițiatice.

— Trece prin cercul de foc și descoperă o femeie de Lumină, a cărei dragoste carnală îl ridică la al doilea stadiu de inițiere: știința runelor.

— Dăruiește inelul din comoară femeii care l-a inițiat. E vorba de un angajament solemn: inițiatul nu poate să revină la începutul traseului inițiativ ca să iasă din labirint; angajarea lui e totală.

— Pentru că a greșit, Sigurd trebuie să plătească. Este înțepat de spinul morții și comoara este aruncată în fluviu, la dispoziția altui erou pornit în căutare.

5. Dragoste și inițiere

Dacă inițierea era știință pură, atunci ar fi greu de împăcat cu noțiunea de dragoste.

Cum am putea pune dragostea în calculul datei unei

eclipse, a vitezei de propagare a unei unde și chiar într-o simplă înmulțire?

Dar inițierea înseamnă și înțelepciune, agent moderator al escaladei cunoștințelor interzise și element catalizator al celor mai nobile sentimente afective.

Pitagora cultiva dragostea și, cu șapte secole înaintea erei noastre, Buddha propovăduia o învățătură care nu a fost niciodată depășită.

Cea mai frumoasă poveste din lume

Ceea ce e frumos, e pentru toată lumea, ceea ce e mare, nu are măsură.

Maharajahii din Benares au o deviză – adoptată de teozofi – admirabilă, cu sensul cel mai curat: „Nu există religie mai elevată ca adevărul”.

Este singura dogmă pe care o poate admite omul onest.

Dragostea nu-i o dogmă, altfel am putea spune: nu există adevăr mai elevat decât dragostea, ceea ce, într-un anumit sens, ar fi o minciună admirabilă.

Legenda pe care o vom prezenta exprimă conceptul arian al dragostei prin Bodhisattva, adică Buddha mai înainte de a fi cunoscut iluminarea prin dragoste.

Bodhisattva bătea drumurile în căutarea a ceea ce nu

știa. Mergea cu pași lenți, când cufundându-se în gânduri, când privind cu o mare curiozitate natura, înveșmântată cu somptuozitate în culorile inteligenței infinite.

Deodată, el a văzut o porumbiță, atât de obosită de zbor, încât căderea era iminentă. Cu un ultim efort, a ajuns până la înțelept și a căzut la picioarele lui.

— Te implor, Bodhisattva, a spus ea, salvează-mă! Vulturul mă urmărește încă de dimineată; sunt foarte obosită și tu mi-ai rămas ultima speranță. Vezi, vine vulturul... e acolo!

Într-adevăr, o pasăre mare și neagră se apropia de înțelept, dar zburând și ea cu atâta stângăcie, încât starea ei de epuizare era cât se poate de evidentă.

Bodhisattva a luat porumbița de jos, a ascuns-o în tunică și i-a murmurat cu o tAndréte fraternă:

— Pace inimii tale, mică porumbiță. Sunt Bodhisattva, îți ofer ospitalitate la sânul meu și nu mai ai de ce te teme.

Tocmai atunci un vultur se așează în fața lui, cu penele în dezordine și vizibil epuizat.

— Pe toți zeii, a murmurat el, nu mai pot după această cumplită dimineată de vânătoare! Bodhisattva, te-am văzut ascunzând porumbița sub tunică, dă-mi-o repede, căci simt că-mi pierd cunoștința...

— Cu siguranță că nu am să ți-o dau, a răspuns

Înțeleptul, căci i-am garantat siguranța, și nu pot să încalc legile ospitalității.

— Această porumbiță nu-ți aparține, a replicat vulturul. E a mea. Când ai luat-o de jos, era la capătul puterilor și urma, pe bună dreptate, să cadă în puterea mea. Haide, dă-mi bunul meu!

— Imposibil!

— Gândește-te, Bodhisattva. Sunt un vultur, asta e natura mea impusă de zei care, la fel, mi-au impus și hrana. Am urmărit cu îndârjire porumbița. Ea este recompensa strădaniei mele de vultur și trebuie să mi-o dai.

— Imposibil, a spus din nou înțeleptul, dar se simțea că avea vocea nesigură. Aș vrea să-ți fac pe plac, vulturule, dar nu pot la prețul pe care mi-l ceri. Mergi mai departe la vânătoare, e cel mai bun lucru pe care îl poți face!

— Să plec iar la vânătoare? Glumești într-un mod plin de cruzime, Bodhisattva! Nu vezi că nu mai sunt în stare să zbor? Dacă o vulpe dă peste mine în starea asta, sunt pierdut! Vrei să mă pui în situația să mor de foame sau să fiu devorat de un dușman? Fie, voi muri, dar vei avea pe conștiință această crimă.

Bodhisattva nu a avut nevoie să se gândească prea mult ca să înțeleagă că vulturul avea dreptate, dar porumbița avea și ea dreptate să vrea să-și salveze

viața, și avea și el dreptate să vrea să-i ofere ospitalitate la sânul lui. Putea să-i spună porumbiței că era recompensa legitimă a vulturului? Trebuia să-l lase pe vultur să-și devoreze prada?

Inima lui era chinuită de milă, de dragoste și de incertitudine.

Să o sacrifice pe porumbița nevinovată? Imposibil!

Să-l sacrifice pe vulturul nevinovat? Nu!

Nu mai rămânea decât o soluție care îl ilumină pe Bodhisattva.

— Ai dreptate, vulturile, zise el. Nu trebuie să te lipsesc de recompensa ta. Îți voi da deci din carnea mea ceea ce ți se cuvenea de drept.

Printr-o minune, în fața Înțeleptului au apărut o balanță și un cuțit. Înțeleptul a pus porumbița pe un talger și, pe celălalt, o bucată mare de carne din corpul său.

Dar balanța era înclinată în partea porumbiței, și Bodhisattva a mai adăugat o bucată de carne, apoi încă una, și încă una... dar balanța era aplecată mereu în aceeași parte, iar grămada de carne de om nu putea să cântărească la fel de mult ca firava porumbiță.

Atunci, Bodhisattva s-a urcat în întregime pe talgerul balanței, care s-a echilibrat cu o exactitate riguroasă.

O viață în schimbul altei vieți!

Vulturul, care contemplase scena în tăcere, a bătut

din aripi și s-a metamorfozat.

— Sunt zeul Indra, a zis el, și am vrut să te pun la încercare!

O ploaie de ambrozie a căzut din cer și l-a vindecat pe Bodhisattva, căruia zeul i-a anunțat că se va reîncarna în corpul viitorului Buddha.

Iată, fără îndoială, cea mai frumoasă lecție de dragoste, completă și edificatoare: o viață prețuiește cât altă viață; viața unui inițiat nu valorează mai mult decât cea a fumului care iese pe coș.

Dragostea nu valorează decât dacă e totală și se adresează atât fratelui nostru vultur, cât și surorii noastre piatra sau unui alt frate: firicelul de nisip...

Aceasta a fost învățătura inițiatrică a lui Bodhisattva.

6. Adevărații inițiați

Oare au înțeles Sigurd și Buddha că această căutare a inițierii nu este contemplativă?

Contemplativii, teoreticieni ai psihismului, ai rugăciunii, ai extazului, ai „revelației”, ajung doar la deteriorarea spiritului și la uscăciunea fizică și mentală.

Un inițiat nu a fost niciodată un contemplativ. Niciodată un secret superior, util omenirii, nu a fost cunoscut prin revelație: nici roaba, nici mașina cu abur, nici electricitatea, nici vaccinul.

Transa este un procedeu, și unul detestabil când e doar o experiență egoistă.

Dacă sfânta Tereza de Aquila și sfânta Tereza de Lisieux ar fi îngrijit bolnavi, nu ar fi avut timp să aibă viziuni; divinitatea care sălășluia în ele în timpul extazului lor era cu mult mai puțin utilă ascezei lor decât ceaiul de nufăr, care le-ar fi putut face să-și recapete bunul-simț.

Inițiații vorbesc

Marii Inițiați, a căror existență istorică pare a fi fost probabilă dacă nu sigură, chiar dacă identitatea lor dă naștere la confuzii, au dezvăluit secrete, oferind astfel dovada cunoștințelor lor.

Prometeu, Oannes, Quetzalcoatl, Kukulcan, Viracocha i-au învățat pe oameni secretele focului, agriculturii și scrisului.

În India, primul inițiator a fost Mannus sau Jina Mahâvâra (mare om); Zoroastru, în vechea Persie, a adus sămânța grâului, cunoașterea topirii metalelor și astronomiei.

La celți, Lug, inițiatul, era expert în toate artele și promotor al cavaleriei.

Khousor, zeul antic din Biblos, ar fi inventat formulele incantatoare, divinația, dar nu avem nicio

dovadă. În schimb, tradiția spune că a fost constructorul porticelor, criptelor și al caselor precedate de curți.

Hermes egiptean a revelat prin scris științele și artele; Apollo, în Grecia, a inventat lira, cele șapte note ale gamei, medicina; a avut darul profeției și a știut să o transmită; Orfeu, divulgator al „secretelor sacre”, era priceput la construirea carelor.

Moise cunoștea secretele genezei, ale prafului exploziv, ale electricității. Prin revelație? Nu! Prin învățare directă.

Căci totul s-a petrecut ca și cum ar fi fost mandatat de o sinarhie venită cu o navă zburătoare – norul – ca să-i dea instrucțiuni.

Uneori, vizitatori enigmatici s-au mulțumit să stea de vorbă cu el la fața locului, alteori l-au dus pe Moise într-un loc pe care suntem tentați să-l identificăm fie cu un Mare Cartier general (poate o altă planetă), fie cu un centru inițiativ (și e mai probabil), situat în America sau în Asia.

Căci Moise a lipsit luni întregi, dacă nu câțiva ani.

La fel s-a întâmplat și cu Enoh înainte de cataclism, dar, după potop, trebuie să spunem că destinația a fost în mod voit ascunsă, ceea ce ar acredita existența acelei centrale a secretului pus sub pază, Agarthă, pe care tradiția o situează în Tibet.

Buddha era un filosof moralist, un mare astronom; el și-a lansat doctrina cu această idee de bază: „Numai știința duce la asceză”.

Leucip dizerta despre atom și universul corpuscular; Pitagora, filosof și matematician, a dezvăluit legi esențiale în domeniul matematicii.

Apollonius din Tyana, născut cam pe la anul unu al erei noastre, a călătorit în Grecia, în Babilonia, în India, peregrinând spre marile sanctuare ale inițierii.

„El a predicat reforma moravurilor, abținerea de la consumul cărnii de animale, comunitatea averilor și dogmele stabilite de Pitagora. Și-a dăruit vinurile săracilor, a trăit în temple, a demolat răzvrătirile, i-a instruit pe oameni, a mers desculț și a făcut miracole.”

El a înviat o fată la Roma, ceea ce i-a făcut pe Nero să-l exileze din Italia. Demnitatea vieții, a moralei, a învățăturii sale a făcut ca poporul să-l sfideze pe împărat.

Toate aceste personaje, și mai sunt și altele, au fost în mod incontestabil inițiați, și toți au vorbit.

Nu știau totul

Nu trebuie totuși să se creadă că, oricât de mari au

fost, au deținut puteri supranormale, adică în afara puterilor omenești.

Erau doar astronomi, fizicieni, matematicieni, filosofi, biologi la scara timpului lor, iar ceea ce știau era mult inferior cunoștințelor unui savant modern.

Sigur, au știut să formuleze teorii, să redescopere procese, dar niciunul dintre ei nu ar fi putut să construiască un avion sau un computer.

Este evident că, dacă ar fi cunoscut secrete utile, indispensabile, le-ar fi dezvăluit și omenirea ar fi putut să beneficieze mai devreme de chinină, de vaccin, de vitamine, de tiparniță, de mașina de cusut, de cardan, de mașina cu abur etc.

Or, aceste descoperiri nu s-au datorat celor pe care îi numim „inițiați”, ci unor savanți sau cercetători, care au redescoperit, prin geniul lor, vechile secrete, a căror formulă nu a putut să treacă de potop și de milenii.

Se vede prin asta consistența redusă pe care trebuie să o presupunem la inițiere când nu este prelungită, exaltată prin munca științifică și geniul inițiatului.

Se pare că transmiterea, în special de la Orfeu la Pitagora, a fost afectată de lapsusuri, erori și diferite falsificări.

Evreii au preluat torța în anul 500 î.e.n., și le datorăm faptul că au adunat unele fragmente din vechile secrete.

În secolul I e.n., Apollonius din Tyana a fost obligat să se întoarcă la surse ca să reconstituie o porțiune din patrimoniu; poate că a fost chiar ultimul moștenitor al tradiției.

Falșii inițiați

În ceea ce privește pseudo-inițiații, alchimiștii, taumaturgii ultra-discreți, cunoscători ai unor secrete niciodată revelate, niciodată experimentate, aceștia formează doar o cohortă de empiriști, hărăziți falsei cunoașteri moștenite de la oamenii „deteriorați” din vechime.

Făcând speculații în privința unui Misterios Necunoscut, despre care au doar niște noțiuni încețoșate, ei sunt învinuiți de inițiații care sunt și vor fi, în mod inconștient, fizicienii – și ne gândim la Denis Papin, Marconi, Becquerel, Einstein – astronomii, biologii care, în mod autentic, au găsit principalele elemente ale secretului ținut sub pază.

Din nou, aparatele zburătoare brăzdează cerul, mașinile străbat Pământul, vocea omului ajunge de la un pol la altul, iar imaginea lui este în mod magic transmisă prin spațiu și timp.

Iată secretele magice ale Strămoșilor Superiori.

Sigur, nu au fost regăsite toate⁵⁴, și mai ales cele care formează ceea ce se numește Misteriosul Necunoscut.

Inițiatori „veniți din cer” le vor divulga poate într-un viitor apropiat.

Astfel va reîncepe un nou ciclu al evoluției universale, dar este necesar să devenim conștienți de adevăratele valori și să repudiem minciunile și șarlataniile.

Un inițiat este cel care știe puțin, tace mult și dezvăluie deseori.

„Căci nu există nimic ascuns care să nu trebuiască să apară în fața publicului.

Dacă cineva are urechi de auzit, să audă!”

Misteriosul Necunoscut

Capitolul VII

Cealaltă lume

Mai puțini știutori decât Inițiații și fizicienii, dar mai apți decât ei să pătrundă într-un univers care, scapă oricărui control rațional, câteva ființe privilegiate ne derutează logica.

⁵⁴ Grecii, după Pitagora, au pierdut sensul secretului transmis, ceea ce explică sfârșitul revelațiilor inițiatice, imposibilitatea înțelegerii Misterelor de la Eleusis și a riturilor ancestrale ale celților (n. a.).

Pe de altă parte, unele fenomene nu se pot înscrie în nicio disciplină a cunoașterii noastre clasice.

Aceste ființe și aceste fenomene aparțin unei lumi neperceptibile, căreia i s-a dat numele de „Misterios. Necunoscut”.

Pentru raționaliști, acest Misterios Necunoscut aparține arsenalului empirismului în aceeași măsură ca elfii, fantomele și OZN-urile. Totuși, spiritele științifice temeinice și cu bună-credință admit existența unor fapte inexplicabile a căror autenticitate nu ar putea să fie pusă la îndoială.

Inexplicabilul

În august 1966, cu o săptămână înainte de cutremurul de pământ din Anatolia, în apele iraniene s-a putut pescui în mod miraculos.

Coincidență? Nu, deoarece tradiția orientală spune că așa a fost totdeauna în ajunul marilor seisme.

Atunci intră în joc unul dintre elementele Necunoscutului: preștiința.

Ce informație misterioasă primesc, nu numai peștii, ci toate animalele, cu câteva zile înainte de o erupție vulcanică?

Ce instinct misterios ghidează păsările și anghilele?

În urmă cu câteva luni, confratele nostru Jacques

Chabannes, care adoră animalele, s-a înfiorat când l-a auzit pe simpaticul Jean Richard spunând într-o emisiune televizată:

— Mie coridele mi se par un lucru foarte frumos!

— Da, dar taurii sunt uciși, a remarcat Françoise Dorin.

— Tocmai pentru asta! Cel puțin mor frumos, demn, cu o șansă de a-și ucide adversarul. Dar gândiți-vă la bieții boi, care stau deseori timp de trei zile la abatorul de la La Villette, în anticamerele morții, *știind perfect soarta care îi așteaptă*.

În pofida unor substanțe perfecționate – de exemplu cumarina, care acționează cu întârziere, provocând hemoragii interne –, șobolanii continuă să se înmulțească și dejoacă toate cursele.

Profesorii Fritz Steiniger și Drummond sunt convinși că aceste rozătoare schimbă informații despre alimentele pe care le consumă, transmițându-și cunoștințele din generație în generație și știu să-și impună regimuri.

Ei fac această constatare fără să dea însă vreo explicație, ca și în cazul acelor gemeni americani, Charles și George A., care sunt debili mintali, dar spun, la cerere, fără să se înșele, în ce zi va cădea 26 martie sau 14 decembrie în anul 2026 sau altă dată indiferent cât de îndepărtată ar fi ea.

Coincidențe ciudate

Actualitatea și istoria sunt pline de coincidențe exagerat de numeroase ca să fie opera hazardului.

Vittoria și Erminia Spizzo, două gemene din Treppo Grande, târgușor de lângă Udine, nordul Italiei, s-au căsătorit în aceeași zi, au avut aceleași boli, au fost mame și văduve în același timp.

În Zimbabwe pot fi văzute ruinele unei cetăți antice, a cărei construcție se pierde în negura timpurilor. Câteva turnuri îi miră și azi pe arheologi: ele nu au nici uși și nici ferestre și nu se poate pătrunde în ele decât prin partea de sus, deschisă în formă de gât de amforă. Conform tradiției, aceste monumente sunt turnurile unor oameni zburători.

Baliverne, spun arheologii. Dar într-o zi au găsit, în apropiere de ruine, statui de o factură excelentă, reprezentând oameni fără niciun caracter negroid. Pe spate aveau aripi care formau o carapace, legată asemenea aripilor cărăbușului.

Aceleași turnuri ale oamenilor zburători există și în Peru, ceea ce presupune un motiv utilitar care ne scapă.

Misterios în căutare de soluție

Sigur, nu trebuie să credem totul despre acest Misterios Necunoscut, mai ales când controlul este imposibil sau faptul prost dovedit sau nu e deloc dovedit. Dar putem să respingem din capul locului ceea ce scapă mijloacelor noastre de investigație?

Transmiterea gândurilor este un fenomen care nu poate să aibă decât doi martori, cărora trebuie să le admitem sau să le negăm buna-credință.

Totuși, experiențe destul de concludente au avut loc în URSS, sub control științific.

Un rus, pe nume Nikolaiev, a reușit să citească gândurile câtorva subiecți, aflându-se la o distanță de mai bine de trei mii de kilometri.

Subiecții se aflau la Moscova și Nikolaiev era la Novosibirsk, în Siberia. Procesul-verbal al ședinței pomenește de o ghicire *excelentă* a unui sfert dintre gânduri și numai *satisfăcătoare* pentru un alt sfert, ceea ce este, totuși, de-a dreptul miraculos!

Predicțiile lui Joan Dixon

În saloanele din Washington, clarvăzătoarea Ioan Dixon s-a bucurat de o mare notorietate. S-a spus că ar fi prezis moartea lui Roosevelt, pe cea a lui John Kennedy, pe a lui Carol Lombard etc., dar, după ce a devenit celebră, Joan Dixon s-a ferit să se mai dedea

acestor exerciții periculoase. Face profeții despre sfârșitul mileniului. E mai înțelept!

La 5 februarie 1962, ea a avut o viziune: regina Nefertiti și un faraon (Akhenaton, probabil) mergeau în lumina soarelui. Faraona ținea la gât un bebeluș cu haine murdare și rupte. Bunul sfânt Iosif comanda personajele asemenea unui păpușar.

Pe scurt, Joan Dixon a interpretat astfel viziunea: un copil s-a născut undeva în Orientul Mijlociu (Israel) la data de 4 februarie 1962, la șapte dimineața. Este un descendent al lui Nefertiti. El ar putea să devină salvatorul lumii (Mesia) și să fie recunoscut ca atare.

Prezicătoarea mai prevedea și un război mondial, în cursul căruia China ar înfrunta blocul ruso-american.

Ea a mai spus că rușii vor ajunge primii pe Lună.

Or, avem motive întemeiate ca să credem că Jeanne Dixon este o falsă profetesă. Totul e de domeniul evazivului, mai puțin însă o viziune legată de Fatima.

Profeția de la Fatima

La sfârșitul anului 1958, Joan Dixon a văzut-o pe Sfânta Fecioară deasupra unui cartuș luminos unde se putea citi numele de Fatima.

A văzut tronul pontifical gol și, puțin mai departe, fața papei plină de sânge.

— Când se va întâmpla asta, a zis Joan Dixon, șeful Bisericii va avea un alt titlu decât cel de papă.

Sunt sigur că aceasta este predicția de la Fatima!

Povestea e seducătoare și poate să explice pentru persoanele credule reticența Sfântului Scaun de a da în vileag ultima parte a mesajului pe care Fecioara l-ar fi încredințat micuței Lucia dos Santos, la 13 septembrie 1917, la Fatima, în Portugalia.

Adevărul e cu totul altul și e ușor de ghicit.

Mai întâi, este fals că a avut loc un miracol de soare la Fatima. Pentru unii „martori”, soarele se rotea în loc, pentru alții, venea în viteză spre mulțime.

Trebuie să recunoaștem că o astfel de mărturie nu este deloc solidă. Ea nu ar rezista în fața justiției și nici nu a fost luată în serios de Vatican, care nu s-a putut pronunța dacă astrul s-a rotit sau nu și în ce direcție se deplasa.

Canonicul Formigão, profesor de teologie la Seminarul din Santarem, a publicat, în 1919, într-un cotidian catolic, următoarea mărturie:

„Nu vreau să termin această scrisoare fără să adaug că impresiile mele despre ceea ce s-a petrecut în ziua aceea la Fatima (13 septembrie 1917) nu sunt încurajatoare... Am constatat doar diminuarea luminii solare, ceea ce mi se pare a fi un fenomen fără

importantă”.

Să mai adăugăm că niciunul dintre cei treizeci de mii de martori ai scenei – și se aflau acolo mulți jurnaliști – nu a făcut o fotografie a soarelui plecat în vagabondaj, ceea ce este totuși ciudat! Era deci vorba de o halucinație colectivă sau, în cel mai favorabil caz, de o aberație, fenomen bine cunoscut de astronomi; dar este greu în această privință să-i convingi pe martori, care poate că au fost de bună credință.

Minciună la Fatima

În schimb, este ușor să se dovedească faptul că cea pe care Lucia dos Santos a identificat-o cu Fecioara a spus o minciună.

În fața a peste treizeci de mii de martori, dintre care câteva mii i-au auzit vocea și cuvintele, Lucia a spus în transă următoarele:

Războiul s-a terminat, soldații se vor întoarce acasă.

Canonicului Formigão, și de față cu martori, ea i-a spus în aceeași seară:

Fecioara a spus că războiul se va termina azi și că putem să

ne așteptăm soldații foarte curând.

Ea va repeta aceleași cuvinte la interogatoriul din ziua de 19, deci șase zile mai târziu, numai că războiul nu s-a terminat pe 13 septembrie 1917, ci pe 11 noiembrie 1918, adică cu o întârziere de un an și două luni, ceea ce constituie o eroare majoră!

În consecință, clarviziunea lui Joan Dixon este lipsită de orice fundament.

Astfel de invenții dăunează supranormalului autentic și de aceea se cuvine să fie îndepărtate de o problemă în care înșelătoria este ușor de practicat.

Grota lui Rosenkreutz

În vârful ierarhiei misterelor necunoscute se află rosicrucienii (abreviere: R + C; simbol: trandafirul).

În 1613, o carte, intitulată în chip ciudat *Fama Fraternitatis Rosae Crucis*, anunța înființarea Societății rosicrucienilor de către germanul Christian Rosenkreutz.

Unul dintre articolele statutului spunea: „Acest ordin trebuie să fie ținut secret timp de o sută douăzeci de ani”. În realitate, el mai este și azi, căci în pofida caracterului inițiativ și misionar pe care și-l atribuie în zilele noastre – „Adevărul nu trebuie să rămână static.”

–, Ordinul Rosicrucian⁵⁵, în secolul XX, încă nu a divulgat secretele transmise de marii săi strămoși.

Rosicrucienii din secolul al XVII-lea își ziceau *invizibili* și poate că și erau (iar misterioasa incertitudine), căci nu au fost identificați în mod categoric.

Erau alchimiști, teozofi, dar se crede că se deghizau mai ales ca să-și ascundă cunoștințele de liber-cugetători.

Fondatorul ordinului, Christian Rosenkreutz, a fost inițiat la douăzeci și șase de ani de maestrul necunoscut din Damasc, apoi de cabaliștii musulmani⁵⁶.

La întoarcerea sa în Germania, el a instruit trei discipoli, s-a închis într-o grotă și a trăit acolo singur până la vârsta de o sută șase ani. A murit în 1484, iar mormântul său, conform dispozițiilor lăsate, trebuie să rămână neștiut „până când avea să vină timpul”.

Acest timp a venit în 1604. Cineva a intrat din întâmplare în grotă, unde o lumină misterioasă se revărsa peste mormânt.

Pe un altar se afla o placă de cupru pe care

⁵⁵ *Ordre Rosicrucien AMORC, 56, rue Gambetta, 94-Villeneuve-Saint-Georges (n. a.).*

⁵⁶ Seniorii castelului din Germelshausen, situat în inima pădurii din Turingia, practicau cultul unei divinități de piatră căreia nu-i cunoșteau numele. Ultimul dintre acești seniori, tatăl lui Christian Rosenkreutz, i-a transmis probabil o oarecare inițiere (n. a.).

Rosenkreutz gravase această frază: „Din timpul vieții, mi-am ales drept mormânt această lumină modestă”. Alte patru inscripții îi exprimau filosofia: „Niciodată gol”, „Jugul legii”, „libertatea Evangheliei”, „slavă deplină Domnului”.

În grotă s-au mai găsit și lămpi mortuare, zise *lămpi eterne*, clopoței, oglinzi de diferite forme și cărți printre care *Dicționarul Cuvintelor* și *Microcosmosul* de Paracelsus.

Pe un perete era scrisă această profeție care se realizase: „Voi fi descoperit după o sută douăzeci de ani”.

Aceasta este legenda pe care a publicat-o în 1613 Manifestul Confreriei Rosicruciene (*Foma Fraternitatis Rosae Crucis*), carte atribuită teologului Valentin Andréae.

Această confrerie era o adevărată francmasonerie *avant la lettre*, unde personaje instruite și liberale puteau să schimbe idei de avangardă.

Nicio dovadă nu susține această poveste frumoasă, tipică pentru acel Misterios Necunoscut.

Ea este totuși considerată adevărată și caracterul ei secret se explică prin faptul că puterea catolică, în secolul al XVII-lea, nu ar fi putut să tolereze existența vizibilă și declarată a unei societăți misterioase ai cărei membri erau liber-cugetători!

Cele patru secrete rosicruciene

Frații fondatori erau în număr de opt (cifra 8 este simbolul Templierilor și al planetei Venus, reprezentată de o stea cu opt raze). Oricine se afilia acestei societăți jura pe viața lui să păstreze cu strășnicie secretele care îi erau revelate.

Aceste secrete, *conform tradiției*, se refereau la opt lucruri, dintre care patru par cunoscute:

- Transformarea metalelor (alchimie);
- Arta prelungerii vieții pe o durată de câteva secole (elixirul de viață lungă);
- Cunoașterea a ceea ce se întâmplă în locuri depărtate (clarviziune);
- Aplicarea kabbalei și a științei numerelor la descoperirea celor mai ascunse lucruri (sistem matematic de dobândire a inițierii).

Regula de viață a rosicrucienilor era strict definită. Ei trebuiau:

- Să exercite medicina în mod caritabil și fără să fie plătiți;
- Să trăiască după obiceiurile țării în care se aflau;

— Să meargă o dată pe an acolo unde avea loc
Adunarea generală;

— Să aleagă un succesor capabil înainte de a muri;

— Să ia măsurile de precauție necesare ca locul
mormântului lor să fie necunoscut, dacă mureau într-o
țară străină.

După G. Vandé, rosicrucienii își afirmau ȕelul de a
pregăti o lume mai bună, ceea ce lega direct
francmasoneria de ordinul lor, numai că aparȕineau
acelui Misterios Necunoscut prin puteri mult exagerate
de legendă.

Cartea atotputernică a rosicrucienilor

Tot după G. Vandé, rosicrucienii spuneau:

„Că în orice loc ei cunosc mai bine lucrurile care se
petrec în restul lumii decât dacă le-ar fi fost prezentate.

Că nu sunt supuși nici foamei, nici setei, nici bolilor,
nici unei neplăceri a naturii.

Că cunosc prin revelație pe cei care sunt demni să fie
admiși în societatea lor.

Că au o carte din care pot să afle tot ce se află în
celelalte cărȕi făcute sau care se vor face.

Că au găsit un nou limbaj pentru a exprima natura

oricărui lucru.

Că, prin metoda lor, tripla diademă a papei va fi transformată în pulbere.

Că spun liber și public, fără nicio teamă, că papa este Anticristul.

Că comorile lor sunt inepuizabile, că colegiul lor nu poate fi atins de dușmanii lor și că sunt siguri că adevărul lor va dura până la sfârșitul lumii”.

Dar nu aici se opreau puterile puse pe seama lor.

Rosicrucienii făceau o mulțime de miracole, vindeau cu privirea, cunoșteau secretul pietrei filosofale, făceau aur și argint la discreție.

Trebuie să spunem că rosicrucienii autentici nu au acordat niciodată nici cei mai mic credit celor mai multe dintre aceste aserțiuni, dintre care unele ar fi totuși adevărate.

Erau invizibili

În 1625, parizienii au putut să citească, afișat pe zidurile orașului, manifestul ciudat de mai jos:

„Noi, deputații Colegiului Principal al Rose-Croix, vom face un sejur vizibil și invizibil în acest oraș, cu ajutorul Prea înaltului.

Vom arăta și vom învăța vorbitul fără cărți sau semne, vorbitul a tot felul de limbi ale țărilor în care vrem să fim, ca să-i abatem pe oameni, semenii noștri, de pe calea greșelii și a morții.

Dacă cineva ar dori să ne vadă din curiozitate doar, nu va comunica niciodată cu noi; dar, dacă dorința lui se îndreaptă cu adevărat să se înscrie în registrul confreriei noastre, noi, care cântărim gândurile, îi vom arăta adevărul promisiunilor noastre; numai că nu vom indica locul sălașului nostru, pentru că gândurile, împreună cu dorința reală a cititorului, ar fi capabile să ne facă pe noi cunoscuți lui și pe el cunoscut nouă”.

Au existat (încă mai există) două curente de opinii: unul care consideră manifestul o mistificare, deoarece nu era nevoie de afișe ca să se facă cunoscut un astfel de proiect; altul favorabil unor Misterioși Necunoscuți având misiunea de a ghida ocult lumea.

Într-adevăr, s-ar putea ca rosicrucienii să aparțină universului invizibil precum și celui pe care noi îl putem percepe.

Alchimia, transformarea metalelor, kabbala nu figurează decât în arsenalul lor esoteric. Din punct de vedere esoteric, rosicrucienii suscită curente de gândire, intuiții, atribuite hazardului sau necunoscutului ignorat;

condiționează civilizațiile umane și, parțial, chiar destinul lor.

În interiorul personalului invizibil se conjugă forțe, care modelează ajutoare providențiale, iar beneficiarul privilegiat știe că aparține unei fraternități oculte, a cărei existență materială nu este neapărat concretizată.

Pentru inițiatul rosicrucian, „gândurile, spunea manifestul, vor fi capabile să ne facă pe noi cunoscuți lui și pe el cunoscut nouă”.

Napoleon imperator rosicrucian

Savantul nostru confrate Serge Hutin (care este rosicrucian) a scris, într-o revistă specializată în misterul lumii necunoscute, *Astral*, o informație destul de senzațională, deoarece ea îl prezenta pe Napoleon I ca agent mandatat în mod oficial de Ordinul Rosicrucian.

„După toate probabilitățile, spune Serge Hutin, generalul Bonaparte a fost admis, cu ocazia expediției în Egipt, într-o lojă militară a Cavalerilor de Malta, moștenitori ai tradițiilor Templierilor.

Marele Maestru al Ordinului, cunoscut atunci sub numele de Hompesch, semăna cu contele de Saint-Germain într-un mod atât de halucinant, încât teozoful C.W. Leadbeater nu s-a lăsat înșelat.

De unde această probabilitate extraordinară: contact direct între Bonaparte și Saint-Germain în persoană, care i-ar fi transmis o inițiere templieră deosebit de *privilegiată...*”

Bonaparte a fost inițiat de o organizație extrem de secretă, *Frăția de la Luxor*, cunoscută și sub numele de Misraim.

Acolo ar fi primit titlul de *Imperator* în sensul său rosicrucian tradițional.

„Conform unei legende pariziene, continuă Serge Hutin, Napoleon I, împărat, l-ar fi întâlnit pe *Micul Om Roșu de la Tuileries*, care i-ar fi dezvăluit misiunea lui istorică și pericolele care l-ar fi pândit dacă ar fi căzut într-o zi sub voința puterii.”

Misiunea lui Napoleon consta în realizarea unificării politice și spirituale a Europei în calitate de Mare Monarh, dar Stăpânii Necunoscuți și-au retras susținerea față de împărat după ce au cunoscut natura ambițiilor sale personale.

Lola Rofocale

În grotele amenajate pe colina de la Chemellier, nu departe de Brissac (Maine-et-Loire), o femeie tânără –

am putea să spunem „o preoteasă” – trăiește retrasă dintr-o lume în care nu mai știe să se integreze⁵⁷.

Numele ei, Lola Rofocale, evocă magia tulbure a Andaluziei și totodată pe Satana căutător de comori, ceea ce nu are darul să sperie, căci este foarte instruită în privința inițierii în sensul în care era aceasta înțeleasă sub stejarii din pădurea galică.

Lola, care este contactată de adepții unor secte ciudate, ne-a furnizat un rudiment dintr-o informație bogată în învățăminte despre acel Misterios Necunoscut.

„Instructori veniți după perioada lemuriană au creat o frăție, al cărei templu se afla în centrul Americii de Sud, între Bolivia și Brazilia. (Poate la Inca-Llajta, la două sute de kilometri de Cochabamba, unde s-au descoperit niște ruine importante.).

Numele frăției era Y.B.E.Z., format de la numele pe care le purtau instructorii originari de pe patru planete: Yetsira, Briah, Enoh pentru planeta Pământ, și Zariatnatmik identificat cu Melhisedek.

În cadrul rasei lemuriene neagră, instructorii, care erau albi, au introdus cultul falic, așa cum a existat mai târziu în Fenicia, dovadă monumentele ridicate.

⁵⁷ Vara, Lola Rofocale și câțiva dintre discipolii ei organizează expoziții de pictură și de sculptură în grote. Adresa: *Route D 123, Chemellier, 49-Brissac* (n. a.).

În zilele noastre, câteva secte care continuă tradiția templului american, ar deține documente vechi de șapte până la opt mii de ani, considerate autentice.

Ceremoniile de inițiere în aceste secte aparțin celui mai pur aparat clasic.

Adepții sunt puși în contact cu „centrale nucleice” cosmice, unde nu au acces decât Maeștrii care au trecut prin „sas”.

Circuitul fluidic folosește un „sceptru” de putere și face să crească progresiv procentul de vibrații din corpul adeptului.

Un centru de o mare importanță există „într-o dimensiune paralelă” din deșertul Gobi și se numește „Diamantul miraculos”, datorită pietrei prețioase pe care o deține și care a fost sustrasă de pe planeta Venus de Sana Kumara...”

Iată, relatată de Lola Rofocale, o poveste ciudată, înțesată de poncife cunoscute: Lemuria, templul necunoscut, cei patru inițiatori extraplanetari, cultul falic, documentele multimilenare niciodată văzute și care *nu vor fi niciodată prezentate*. Dar, mai ales, agrementate cu sosul științific îndrăgit de inima oricărui empiric: centralele nucleice cosmice (!), „Sasul” (sau fanta prin care inițiatul trece într-un univers paralel), procentul vibrator care nu are niciun sens și, în

sfârșit, inevitabilul deșert Gobi, unde templele sunt la îndemână și sunt pline de cele mai minunate diamante din lume.

Găsim în această relatare arsenalul acelui Misterios Necunoscut, care face să tresalte inimile doamnelor afiliate sectelor spiritualiste.

— Or, și aici intervine cu adevărat miracolul, ne spune Lola Rofocale, în aceste medii devorate de un miracol incredibil, dezarmante de atâta naivitate, se *produc fenomene supranaturale autentice!*

Ceea ce nu-i miră deloc pe familiarii magiei operaționale, creatoare de egregorii.

Egregorii

Magia este ruda apropiată a inițierii, căci este sora ei mai mică, hărăzită empirismului și pericolelor ricoșărilor. Și una, și cealaltă știu să suscite forțe necunoscute, de o natură încă vag definită, dar a căror existență nu poate să fie pusă la îndoială: egregorii.

Egregorii sunt creații fantomatice sau puteri semi-create cu caracter conștient, provenind din voința de gândire exprimată de unul sau mai mulți subiecți.

Gândirea colectivă duce la o mai mare putere a egregorului, de aceea credincioșii sau sectanții se roagă sau fac invocații împreună, uneori în formă de lanț sau

de cerc magic, ca să multiplice forțele transformatoare pe care le emit.

Creezi un egregor nutrind o răzbunare, având o idee fixă sau o credință puternic înrădăcinată (el capătă atunci forma unei obsesii).

Ființa produsă de gândirea colectivă nu are nicio consistență fizică, dar se spune că poate să devină fantomă, apariție mai mult sau mai puțin clară și, în orice caz, se manifestă fie procurând intuiții, fie sugerând în subconștient o prezență care poate să aducă un ajutor sau o constrângere, să provoace stări depresive.

Aparițiile, halucinațiile sunt deseori semi-materializate de egregorii datorăți credinței.

Hristos a spus: „Când vă veți aduna din nou în numele meu, voi fi printre voi!”

Nu este deci imposibil ca sectanții despre care vorbește Lola Rofocale să poată, pornind de la entități neexistente, să creeze un egregor catalizator al unor fenomene supranormale.

Memoria lucrurilor

Paralel cu această magie și explicând-o într-o oarecare măsură, Gérard Cordonnier, în *Revista Metafizică*, prezintă o teză seducătoare:

„Omul a creat *memorii*, magnetice și de altă natură. Dar materia, cu infinitatea de parametri ai profunzimilor sale, este esențialmente *memorie*. Toate ritmurile universului se înregistrează aici probabil la niveluri variate.

În felul acesta parcă începem să înțelegem cum pot unele persoane intuitive, luând în mâini un obiect, să-i retrăiască întreaga istorie. Înțelegem și cum unele influențe psihice pot să activeze materia, înregistrându-se în ea”.

Fantoma lui M. Lewis

Oare un egregor sau o „memorie” a alungat de la domiciliu o familie din Țara Galilor, Anglia?

În noiembrie 1962, M. Lewis, un zidar din Cardiff, a văzut fantoma grațioasă a unei femei tinere, îmbrăcată într-o excitantă cămașă de noapte, reflectându-se în oglinda dormitorului.

„Doamna” lăsa în urma ei o dâră de parfum infinit de tulburător pe care îl simțea Catherina, fata mai mare a zidarului.

Câinii, Kip și Lucky, mai impresionabili, urlau de groaza; uneori pendula se oprea și curenți de aer rece străbăteau casa.

La capătul nervilor, familia Lewis s-a mutat.

Astfel de fenomene scapă rațiunii, chiar dacă în aventură se află amestecată o fată tânără, căreia i se cunoaște influența psihică când ajunge la vârsta pubertății.

La La Sauzaie, lângă Bretignolles-sur-Mer, în Vandéea, Henriette D., în vârstă de treisprezece ani, a devenit, fără voia ei, catalizatorul unor incidente supranormale.

Părinții săi închiriaseră o casă pentru vacanță și, în fiecare noapte, se auzeau zgomote ciudate: pereții vibrau, argintăria zornăia și în pereți răsunau lovituri înăbușite în ziduri.

Cauza fizică, dar nu motivul profund al fenomenului, a fost descoperită de abatele Boulais de la liceul din La Roche-sur-Yon. Zidurile casei bătute, din beton armat, creaseră un câmp magnetic sub influența curentului electric care alimenta aparatele menajere. Henriette D., foarte receptivă, înmagazina curentul, cum ar fi făcut un acumulator, și îl elibera noaptea, provocând egregori vinovați de manifestări intempestive.

Un dispozitiv antimagnetic, instalat în acea adevărată cușcă a lui Faraday care o constituia casa, a pus capăt în mod fericit întregii povești, fără însă să lămurească misterul vibrațiilor.

Ubicuitatea lui Melkom Khan

Povestea extraordinară a lui Melkom Khan ne-a fost povestită de pictorul Raffy Persanul, pe care o cunoștea de la unchiul său Yohannnd Auca, care fusese martor, după cum spunea el.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, la Teheran, trăia un om ciudat, Melkom Khan, despre care se spunea că era magician, făcător de miracole.

Regele se temea oarecum de el și se întâmpla să ordone arestarea lui, dar imediat ce ajungea în celulă Melkom Khan dispărea și era găsit la el acasă, ironic și precizând că nu știa cum făcuse ca să fugă.

Se spunea că știe o mie de figuri magice. Într-o seară, el apăruse în mod miraculos, așezat lângă rege la masă; altă dată, părăsise prăvălia cizmarului urmat de toți pantofii fără picioare mergând pe stradă...

Regele, exasperat, îi transmise ordinul să părăsească orașul și, ca să fie sigur de asta, a pus paznici la cele patru porți. Când magicianul trecea pe una dintre ele, trebuia să i se semnaleze ieșirea printr-o bubuitură de tun.

A doua zi, se auziră patru bubuituri de tun în același timp și paznicii jurară că Melkom Khan trecuse prin toate cele patru porți în același timp!

Carol cel Mare și inelul magic

Cronicarii spun că împăratul Carol cel Mare a trăit un ciudat roman de dragoste care l-ar fi putut inspira pe Edgar Poe.

Frumoasa era o germancă durdulie și roșcată, cum le plăceau atunci bărbaților, înflăcărată și puținel magiciană.

Din păcate, ea a murit în momentul în care idila ajunsese în punctul culminant și împăratul, disperat, a pus să fie îmbălsămat corpul tinerei femei și l-a păstrat în camera sa.

O pasiune greu de înțeles îl împingea să o mângâie pe germancă așa cum făcea pe când se afla în viață, ceea ce l-a înspăimântat pe arhiepiscopul Turpin, totuși greu de emoționat.

Într-o zi, profitând de absența lui Carol cel Mare, Turpin intră în cameră și, bănuind că era vorba de o vrajă, începu să inspecteze cu minuțiozitate cadavrul.

El a descoperit, ascuns sub limba frumoasei defuncte, un inel magic pe care l-a luat.

Întorcându-se, Carol cel Mare a fost uimit să vadă un cadavru căruia niciun talisman nu-i ascundea urâtenia și a ordonat să fie imediat îngropat.

Dar inelul magic își păstra vraja, iar pasiunea pe care împăratul o avusese pentru frumoasa germancă a

trecut asupra arhiepiscopului, care îl urma peste tot și nu se putea despărți de el.

Turpin, înspăimântat, a aruncat inelul într-un lac ca să nu mai poată aparține nimănui.

Vraja nu a fost totuși ruptă și împăratul începu să iubească instantaneu lacul, alături de care a ordonat să fie ridicată o mănăstire care, în inima lui, a luat locul mănăstirii de la Charroux, în Poitou unde, totuși, depusese o relicvă din Adevărata Cruce.

Lacul magic se află – după cum putem ghici – la Aix-la-Chapelle.

Secretele lui Swâmi Matkormano

Shri Swâmi Matkormano, Maha Mandaleswar, trăiește retras, într-o locuință de pe strada Arsenalului, la Marsal, în Moselle.

În incinta sa, unde nu intri decât devenind discipol, statuile se mișcă, vorbesc, discută și în curând vor și profetiza!

Swâmi, preoteasa Alfeola și un elev, Michel Vaugrante, au fost martorii reacțiilor verbale ale micilor personaje magice.

Statuetele cu oracole

Statuetele sunt din lemn sau din argilă, sculptate de un fost elev la Arte-Frumoase, Michel Dib. Am remarcat că cele din pământ nu au fost arse în cuptor ca să rămână vii.

Bineînțeles, în acest așezământ hărăzit spiritualismului, nici nu poate fi vorba de sacrificiile magiei negre, dar așa cum sunt, în alte mâini, statuetele ar putea să servească la experiențe mai puțin anodine.

O figurină, după ce a fost sculptată sau modelată, nu este decât un bloc de materie insensibilă, pe care se cuvine mai întâi să o „încarci”. Are capul montat pe un pivot. Ea trebuie să stea luni de zile la un inițiat apt să facă să treacă în argilă sau lemn forțele misterioase luate din propria sa vitalitate și din foc.

În așezământul de la Marsal, ritul este săvârșit de preoteasa Alfeola, uneori ajutată de egregorii suscitați în urma reuniunii adeptilor.

Ceremonia se face la anumite ore avestice, fixate de *gâhs* (genii).

Numai preoteasa are puterea să mânuiască forța *shakti* (energia lui Shiva), care este o forță feminină comparabilă cu Sfântul Duh al creștinilor.

Ea execută *mudras* sau gesturi magice și pronunță invocații către un înger al cărui nume este ținut secret, în fața unei table sacre, copie a celei în jurul căreia se derulează procesiunile din sanctuarul (*firdôs*) din

Hawaii.

Atunci se produc fenomene identice ca cele pe care le-ar determina o oglindă magică: hieroglifele tabelului sacru încep să danseze.

Statueta este încărcată atunci când capul mobil se rotește sau se înclină. Apoi apar alte semne cu caracter sonor: statueta emite sunete la început nearticulate, apoi coerente. În sfârșit, ea vorbește, și vocea înăbușită a corpului ei este slabă, dar perceptibilă.

Cuvintele sau frazele pe care le pronunță sunt deseori remarci, repetarea unor conversații, critici, reproșuri, de exemplu, când asistă la o scenă neplăcută. Un adept al lui swâmi, care devenise într-o zi mai slobod la gură, a auzit statueta proferând cuvinte aspre!

Ajuns în acest stadiu, obiectul magic trebuie să fie educat, orientat, ca un copil prost crescut. Acest rol revine tot preotesei, care oficiază cu ajutorul unei baghete magice.

În sfârșit, după mii de încărcări și ani de îngrijiri atente, obiectul posedă un suflet, un spirit superconștient și pronunță oracole.

— Am statuete care sunt în stadiu primitiv, ne-a spus swâmi. Pot să răspundă în mod rudimentar – da sau nu, cu un semn al capului, în funcție de convențiile mentale. O alta mai evoluată știe să vorbească în

anumite ocazii, dar fără să poată pronunța oracole. După ce va fi mai mult încărcată și educată, o voi face să vorbească în public, ca să dovedească autenticitatea fenomenului.

Oglinda magică

Paralel cu metodele chimice – droguri halucinogene etc. –, care provoacă stări de transă ce permit o adevărată exploatare în timp, există metode psihice cu efect analog.

Cea mai celebră, de-a lungul secolelor, a fost cea a oglinzii magice.

Istoricul grec Pausanias spune că a văzut într-un templu una dintre aceste oglinzi prinsă în zid.

„Cei care voiau să se privească în ea nu-și vedeau deloc imaginea, poate doar confuză, ci vedeau clar și distinct statuile zeilor și zeițelor” (Periegesis, cartea a VIII-a)⁵⁸.

În secolul al II-lea e.n., preoții inițiați știau să confecționeze oglinzi din sticlă (cunoscute de un mileniu), înlocuind cositorul cu o foaie de metal; reflectarea imaginilor era satisfăcătoare, ceea ce nu e

⁵⁸ Aceste oglinzi erau probabil din obsidian. „Imaginea pe care o reflectă aceste oglinzi, zicea Pliniu, seamănă cu o umbră” (n. a.).

cazul și în relatarea lui Pausanias.

Era deci vorba de o oglindă magică, care reflecta imaginea zeilor, probabil pentru fideli pregătiți deja pentru o astfel de experiență.

Același autor, în aceeași carte (capitolul XXI), vorbește de o oglindă fermecată, căci era consultată pentru a pronostica rezultatul unei boli, și chiar dă detaliile operațiunii.

Oglinda era coborâtă într-o fântână situată în fața templului lui Ceres, astfel încât să nu fie cufundată în apă, ci doar să-i atingă ușor suprafața!

Atunci se înălțau rugăciuni zeiței și se ardeau parfumuri în onoarea ei, apoi oglinda era scoasă și oficianții – adică *cei care erau pregătiți prin incantații și fumigații* – vedeau bolnavul în starea sa viitoare.

Cei din vechime credeau că oglinzile, de sticlă, de obsidian sau de metal lustruit, puteau, pregătite magic, să reflecte imagini foarte depărtate în timp și spațiu.

Oglinda lui Mazda

Swâmi Matkormano, după ani de studii în unul dintre principalele sanctuare de inițiere, cel din insula Hawaii, a pus la punct o metodă fizică care permitea, la fel ca drogurile halucinogene, să se comunice cu acel Misterios Necunoscut, unde se află înscrise

evenimentele trecute și viitoare.

Experiența se baza pe un sistem de percepții de culori și de sunete care, răsturnând echilibrul fizic, predispune subiectul la stări secunde din ce în ce mai elaborate.

În urmă cu șase mii de ani, magii din Persia practicau acest rit, cunoscut atunci sub numele de „Oglinda lui Mazda”, fixând cu privirea o lentilă concavă în care se reflectau razele soarelui.

Lama și vrăjitorii din Mongolia care se dedau acestei practici pretindeau că percep, prin acest procedeu, culorile luminii astrale.

Pentru ca experiența să nu fie periculoasă, adeptul trebuia să respecte o pregătire secretă.

Trebuia să se sprijine cu spatele de un perete foarte opac, în întuneric, să execute *mantra* și să primească proiecții de lumină, alternativ, într-un ochi, apoi în celălalt, cu cadența de două proiecții la fiecare patru secunde.

În mod suplimentar, swâmi recomandă audierea, tot alternativ, a unor sunete modulate.

În funcție de scopul urmărit, modulațiile sonore și luminoase pot să fie percepute nu alternativ, ci în mod simultan. În această experiență complexă, cele două personalități ale adeptului, „omul drept și omul stâng” (cei doi lobi cerebrali) sunt solicitați astfel încât să

provoacă *samadhi*, stare superconștientă care sensibilizează subiectul la percepțiile venind dintr-un alt univers.

Curse hipice și loterie națională

Deși această inițiere nu este făcută ca să forțeze norocul, unii elevi ai lui swâmi au reușit totuși, pe planul cercetării, să cunoască dinainte câștigătorii unui concurs hipic și numărul lozului cel mare de la loteria națională.

Același rezultat poate să fie obținut prin practicarea unui ritm respirator într-o postură secretă.

Acest ritm, întreținut înainte de a adormi, se menține în timpul somnului și numai atunci visele devin în mod sigur prevestitoare.

Într-un stadiu avansat, ținerea respirației, un timp incredibil de mare pentru neinițiați, ar explica lungile catalepsii realizate de unii yoghini.

Adepții egipteni, trecând prin proba inițierii, trebuiau pe vremuri „să moară timp de trei zile” înainte de a reînvia și de a fi admiși în naos.

Secretul lămpilor eterne

Unul dintre marile mistere ale ocultismului este cel al

lămpilor eterne, a căror invenție este atribuită fie rosicrucienilor, fie vechilor avestaini.

Secretul constă în prepararea hermetică a unui „ulei auriu”, care furniza fitilului toate elementele combustiei, reînnoindu-se permanent.

Se citează descoperirea, în secolul al XV-lea, în mormântul Tulliei, fiica lui Cicero, a unei lămpi care lumina corpul de aproape o mie cinci sute de ani.

În timpul domniei lui Henric al VIII-lea, la începutul secolului al XV-lea, cu ocazia proscrierii ordinelor monastice din Anglia, s-au găsit într-o mănăstire două „lămpi eterne” care ardeau din secolul al IV-lea. Ele sunt păstrate la muzeul din Leyda.

La 15 mai 1717, un templu subpământean rosicrucian a fost scos la lumină în Anglia. Descoperitorii au văzut un fel de mumie, așezată într-un amvon de piatră și care părea că citește „o carte mare cu alfabet magic”; scena era luminată de o lampă. Când descoperitorii au vrut să se apropie, mumia, cu un gest care cu siguranță că nu a fost involuntar, a spart lampa și subterana a fost cufundată în întuneric.

Acest incident a fost relatat de martorii descoperirii.

Aceste lămpi erau cu adevărat eterne? Ne este permis să ne îndoim din multe motive, cu atât mai mult cu cât tradiția specifică faptul că lămpile eterne nu sunt cunoscute decât de rosicrucieni și de Marii Inițiați.

E posibil ca ele să existe la Villeneuve-Saint-Georges, la Centrul AMORC al rosicrucienilor francezi, dar este puțin probabil ca ele să fie arătate tuturor adeptilor.

Ele ar fi în realitate un fel de pile nucleare miniaturizate, putând să funcționeze timp de cinci mii de ani (timpul de dezintegrare al radiului).

Curenți telurici – curenți aerieni

Globul terestru este străbătut de o rețea de curenți electrici, care este într-un fel sistemul lui nervos, cu centri (*chakre*) și zone care, în funcție de natura lor, au o influență asupra comportamentului și sănătății oamenilor.

Există zone în care trăiești cu un sentiment de teamă, unde te simți stingherit, având o dorință nemotivată de a fugi departe, oriunde.

În schimb, există alte locuri unde simți că înflorești; locuri unde ți-ar plăcea să trăiești.

Artiștii, mai mult decât alții, sunt sensibili la aceste influențe magice și caută zonele favorabile unde pot să scrie, să gândească, să picteze sau să sculpteze în cele mai bune condiții psihice.

Animalele simt și ele efluviile misterioase și știu foarte bine unde să-și stabilească bârlogul, cuibul sau culcușul.

Agronomul Claude Trouvé, unul dintre cei mai buni specialiști francezi, a observat că pământurile omogene, cu subsol și constituenți chimici identici, aveau calități extrem de diferite. Pe același câmp, plantele cresc în mod remarcabil într-un loc, iar alături totul vegetează și plantele sunt pipernicite.

Aceste fapte inexplicabile rațional pun în evidență existența unui misterios necunoscut subteran: curenții telurici de care știința nu se sinchisește.

Locurile magice unde te simți bine

Profesorul Bouguenec ne oferă o explicație a acestui fenomen, explicație cu caracter și mai esoteric.

„Există locuri magice, scrie André Bouguenec. Trebuie să considerăm globul terestru ca o ființă vie, organizată, cu o fiziologie la fel de complexă ca și a noastră.

Matricea sa a fecundat mai multe «ombilicuri» cu cordoane ombilicale de hrănire cărora oamenii le-au pierdut urma.

Aceste zone sunt *erogene*, în sensul că produc efluvii de dragoste.

Omul trebuie deci să caute afinități cu mama sa Terra și, găsindu-le, să-și pună în acord cu ea planurile

psihice și fizice.”

Pierre Devaux a studiat problema, adăugând la acțiunea curenților telurici pe, cea a potențialului electric al atmosferei.

„În toate punctele globului, scrie Pierre Devaux, există un câmp electric vertical, care este în mod obișnuit de 75 V/m.

Acest câmp ne condiționează întreaga viață: dacă se amplifică (4000 V), caracterele se înălesc și în familie plouă cu palme... și în curând cade trăsnetul. Apoi totul intră în normal (cel puțin 130 V) și zâmbetul reapare”.

Au fost făcute experiențe pe copii, al căror leagăn era legat la sol printr-o împământare prevăzută cu un întrerupător.

În câmp nul (cu împământare), creșterea era mai rapidă decât într-un leagăn izolat și putea să aducă un plus de trei sute de grame la greutatea copilului în opt zile.

Eminentul nostru confrate a stabilit o clasificare naturală a locurilor geografice:

— *Câmp electric pozitiv*. Pe platouri. Bun pentru cei de la țară, pentru prepelițe. Favorabil fecundației.

Pătrunjelul rezistent la păduchii-de-frunze.

— *Câmp electric nul*. În oraș, în pădure. Boală pentru tăietorii de lemne, pentru cărbunari (tuberculoză, cancer). Număr mare de iepuri, de muște și de furnici.

— *Câmp electric negativ*. În vecinătatea grotelor și cascadelor. Ridichile degenerază. Favorabil salamAndrélor și limacșilor.

Acest studiu este încă incomplet, dar el oferă o cunoaștere care, legată de problema curenților telurici, ar putea să aibă o incidență extrem de benefică asupra comportamentului uman.

Inițiații aveau această cunoaștere și țineau cont de ea la construirea unui sanctuar, la alegerea unei sihăstrie, la împlinirea unei vindecări.

Asgard sau palatul zeilor așezi scandinavi număra cinci sute patruzeci de camere pentru zei și era situat într-o regiune numită Thrudwang, adică „câmpul forței”.

Într-o uzină de confecții de la Bottrop, în Westfalia, s-a experimentat un sistem de climat artificial, datorită unei diferențe de potențial între tavan și podea.

Un curent de particule electrice circula în permanență în ateliere, reproducând în mod artificial unele caracteristici ale atmosferei de pe înălțimile muntoase.

Rezultatul a fost cât se poate de satisfăcător: muncitoarele au rezistat mai bine la oboseală și absențele pentru caz de boală au scăzut cu șaizeci la sută.

Secretul Companionilor

Companionii Datoriei, moștenitorii unei tradiții îndelungate a lucrului bine făcut – o noțiune pierdută în zilele noastre –, au secretele lor pe care nu le dezvăluie decât în intimitatea atelierelor.

Deși construită în mod remarcabil, după regulile deplorabilelor construcții stil Le Corbusier, bazilica Sacré-Coeur din Paris se fisurează în unele locuri.

— Nu-i deloc de mirare! spun Companionii Datoriei, fără să comenteze mai departe.

Totuși, secretul acestei anomalii poate să fie explicat prin efectul curenților telurici care sunt foarte importanți pe Colina Montmartre, loc consacrat divinităților din timpurile cele mai îndepărtate.

Bazilica este construită pe o axă nord-sud; de aceea, cele mai mari lungimi ale zidurilor urmează această axă, cu paramenții și rosturile de piatră în același sens.

Or, credem că printr-un efect de electroliză, curenții telurici, pe direcția nord-sud în Montmartre, au posibilitatea să disocieze lianții de ciment și mortar,

polarizându-i, ceea ce duce la degradarea lor.

Se produc deci linii de fractură posibilă, fenomenul având consecințe mult mai mici asupra zidurilor direcționate de la vest la est, unde rosturile nu se află aliniate.

Această direcție generală nord-sud a curenților telurici ar constitui motivul esoteric al construirii catedralelor și bisericilor după o axă vest-est, corul fiind aproape totdeauna spre răsărit.

Orientarea ciudată (nord-est-sud-vest) a catedralei Notre-Dame din Chartres, sanctuar deosebit de venerat al creștinătății, ar fi motivată prin direcția curenților telurici din acel loc.

Echilibrul lui + și lui -

Impulsul nervos, fiind asimilat curentului electric, poate să fie considerat ca fiind format dintr-un flux neîntrerupt de particule de materie electrică ale căror sarcini sunt electro-pozitive (protoni = +) și electro-negative (electroni = -).

Starea de sănătate ar rezulta dintr-un echilibru, totdeauna același pentru un anumit individ, între cantitatea de protoni și cea de electroni. Cea mai mică rupere a acestui echilibru se manifestă prin alterarea sănătății, care constituie dovada unei pierderi de

electroni cu predominanța consecutivă a unui număr mai mare de protoni.

Atunci ar rezulta o adevărată pozitivare electrică organică, determinând o creștere anormală a tonusului nervos, dând naștere la stările bine cunoscute și descrise sub numele de vagotonie și simpaticotonie.

Aceasta este ipoteza formulată de doctorul Pierre Chevalier, care crede că electronizarea acționează în mod eficace împotriva tulburărilor patologice.

Capitolul VIII

Piramide și turnuri ermetice

Franța este o țară bogată în mister; s-ar putea scrie o întreagă carte despre monumentele și siturile sale necunoscute.

În toate departamentele, chiar și la Paris, cercetătorul pasionat descoperă minunății, invizibile pentru mulți, și care te duc cu gândul la sanctuarele inițiatice, „care, spune Swâmi Matkormano, sunt deschise celor care merită să intre și sunt imposibil de găsit pentru ceilalți, căci un fel de magie le ghidează totdeauna pașii în direcția opusă”.

Fântâna de la Vénérand

La câțiva kilometri de Saintes, la Vénérand, putem admira o fântână mai frumoasă decât cea de la Roma, de la Viterbo, de la Lyon sau decât fântâna Medicis de la Paris.

Se consideră a fi romană, lucru nesigur însă.

Imaginați-vă într-o colină plină de subterane o falie de umbră și de verdeață, la care se ajunge trecând pe sub copaci enormi care țâșnesc la orizontală.

Brusc, pământul fuge sub o scară în pantă abruptă, lată cât un drum, și apare fântâna, în formă de piscină dublă, una fiind la fundul celeilalte.

Un pasaj circular este tăiat direct în stâncă și comunică cu o peșteră din care pare că se naște izvorul.

Liane, mușchi și năvalnic atârnă pe flancul colinei, formând un decor atât de luxuriant, încât ai crede că e vorba de o punere în scenă de la Châtelet.

Evident, o Fecioară inevitabilă se află instalată în nișa ei și creștinează locul, dar în urmă cu două mii de ani, probabil că în locul ei se afla o Minervă, o Diană sau o Epona.

Ansamblul dă impresia unui baptisteriu cu fund dublu și nu putea să folosească la altceva. Dar ce fel de botez se putea face acolo?

Foarte puțini călători descoperă locurile pitorești de la Vénérand.

Câmpul cu idoli

Dacă vi se pare interesant să cunoașteți solul lunar și cetățile ciudate, faceți într-o zi o călătorie spre Saint-Barnabé, în strunga de la Vence (Alpes-Maritimes).

Pe un platou arid, unde oile își găsesc cu greu hrana, se pot distinge foarte clar o mulțime de cratere mici, al căror diametru mediu este de zece-douăzeci de metri. Denivelarea este mică între margini și centru, dar iarba și lichenii nu cresc aici la fel ca în altă parte, ceea ce este destul de tulburător.

Tot platoul este ciuruit de aceste pâlnii mici, după cum e și solul lunar, dacă ne luăm după fotografii.

Acest fenomen a fost oare provocat de o ploaie de aeroliți?

Și, pentru a accentua și mai mult straniețea locului, aproape peste tot, sculptate direct în stâncă, se înalță porțiuni de ziduri, fragmente de turnuri, intrări de incinte păzite de giganți de piatră...

Curiozități ale naturii sau mărturiile unei civilizații de titani?

— Locul mi se pare cu adevărat magic, spun Guy Tarade și André Millou, directori la Centrul. De Cercetare al Elementelor Necunoscute ale unor Civilizații. De altfel, se numește „câmpul cu idoli” și

este cunoscut doar de vânători și de păstori.

Piramida de la Falicon

Analoagă cu marea piramidă a lui Keops, dar de dimensiuni mult mai reduse, ea a trecut neobservată, ceea ce e culmea!

Și totuși s-au scris cărți întregi despre minunile arheologice și preistorice „necunoscute” din Franța!

Turnul Eiffel, muntele Saint Michel și cetatea de la Carcassonne nu au fost uitate... Dar niciun cuvânt despre fântâna de la Vénérand, despre cetatea titanilor de pe câmpul idolilor, despre turnurile ermetice, despre Valea Minunilor, despre muzeul de la Gozel, despre „muzeul mediumnic” de la Brantôme, despre troglodiții de la Paris, despre foarte misterioasele sanctuare subterane care, pe teritoriul Franței, oferă, se spune, o cunoaștere inițiativă permanentă. Și nici măcar o referire la ciudatul *ashram* al lui Swâmi Matkormano de la Marsal, în Moselle!

Și nici despre sanctuarul subteran a cărui existență este ținută secretă... Dar să nu vezi o piramidă mare cât o casă cu două etaje, niște turnuri ermetice înalte de douăzeci și trei de metri... e greu de crezut!

Totuși, din satul Falicon, situat mai sus de orașul Nisa, această piramidă „invizibilă” poate să fie văzută

de la o distanță de doi kilometri.

La drept vorbind, câțiva specialiști în preistorie și o mână de speologi îi cunosc existența, dar fie din indiferență, fie din lipsă de cultură, nu s-au interesat de monument.

Primarul satului Falicon, Nicolas Andréa, ne-a făcut onoarea să ne îndrume până la Muntele Cau, traversând o proprietate particulară, unde nu se putea pătrunde decât cu autorizație.

La o sută de metri de vârf se înalță piramida, construită din pietre legate printr-un ciment de o calitate mai bună decât a cimentului roman.

Muchiile sunt inegale și este construită pe un aven care deschide, căscată ca un puț, o intrare cu un diametru de doi-trei metri.

Fața dinspre est prezintă un fel de ușă înaltă de doi metri și jumătate, al cărei fronton, până în 1921, era împodobit cu o zvastică, pe care un vandal a desprins-o și a sfărâmat-o⁵⁹.

Sub această ușă se află intrarea avenului, astfel încât nu intri în piramidă, care se află deasupra hăului. Orientarea deschizăturii permite totuși soarelui, în diminețile de vară la orele zece, să lumineze coloana

⁵⁹ Zvastica era simbolul secret al jainiștilor. Ea era și semnul lui Manu, „cel care face să se învârtă roata evenimentelor, rămânând pe loc în *Mediul Invariabil*. Acesta este sensul zvasticii (n. a.).

albă de calcar care susține bolta templului subteran.

Muchiile principale ale piramidei măsoară șase metri și șaiszeci de centimetri ca și baza, dar vârful lipsește. Lungimea inițială a muchiei, presupunând o construcție ascuțită, probabil că se apropia de nouă metri.

Primul templu subteran

E nevoie de un adevărat material de speolog ca să cobori în aven, la o adâncime de aproximativ cincisprezece metri.

În 1803, Rossetti, un italian din Torino, a fost primul descoperitor cunoscut.

Însoțit de André Millou, am găsit acolo un mare stâlp. Central (fostă stalactită), care susține bolta înaltă de cinci-zece metri, într-o sală mare cu un diametru de douăzeci de metri. Ansamblul ne-a dat impresia unei catedrale subterane, prezentând un triforium de stalactite și de stalagmite foarte frumos de privit când proiectezi asupra lui un fascicul luminos.

În partea de est a sălii, am identificat un altar de inițiere, al cărui tabernacul dispăruse, dar având șapte trepte în stare bună, tăiate de mâna omului în stâncă.

Rossetti, în raportul său, nu a făcut referire la aceste trepte, a căror importanță este totuși considerabilă. În

fundul sălii, la stânga, se află două găuri sau puțuri, unul plin, (poate că nu era adânc), altul mergând până la o mare adâncime.

„Cu ochii ațintiți într-o gaură întunecoasă, scrie Rossetti, în pofida luminii puternice pe care o îndrept spre adânc, nu pot să risipesc tenebrele. Poate că cineva curajos o va explora într-o zi. Pentru mine ar fi zadarnic să încerc, căci spaima pune stăpânire pe toți cei cărora mă adresez.”

Nouă nu ne-a fost deloc teamă în fața aceluși puț, dar, pentru că nu am avut o scară de frânghie, nu ne-am putut aventura.

Patriarhul Gothland

Până în 1922, piramida a rămas cufundată în uitare, dar la acea vreme s-a instalat în satul vecin un patriarh ciudat, puțin profet, pe nume Gothland (decedat azi), fondatorul sectei „Universalitatea Practică”.

Inițiat în ocultism, el a descoperit monumentul și a încercat să-i stabilească o vârstă. Bazându-se pe date tradiționale, „a măsurat o diferență de șaizeci de grade prin precesia echinocțiilor, în sensul invers al rotației Pământului. Dacă știm că decalajul este de un grad la fiecare șaptezeci și doi de ani, vârsta piramidei ar fi de patru mii trei sute treizeci și cinci de ani”.

Până în 1921 – cităm un text – o cruce jaină împodobează fața de est unde se află intrarea.

Detaliu ciudat, satul cel mai apropiat și cel mai vechi din regiune se numește în registrul cadastru Jaïn sau Jaïna. Numele actual este Gama.

Se spune că jainii hinduși ar fi construit piramide până în Europa și în America de Sud!

După Gothland, altarul care se afla la capătul de sus al celor șapte trepte, în sala subterană, servea la inițiere. Iar neofiții erau supuși, în interiorul celor două grote, încercării focului, apei și aerului.

Piramida subterană

În 1927, niște speologi au coborât în „puțul întunecos”, care era un horn de șase-opt metri, tăiat de o crevasă. La vreo zece metri mai jos, și-au sprijinit picioarele pe un sol argilos și alunecos.

De fiecare parte, intrări de crevase se pierdeau în munte. A fost nevoie să se mai coboare ca să se ajungă la fund și la o cavernă spațioasă, lungă de vreo treizeci de metri și înaltă de douăzeci.

În acest fund al avenului se află o a doua piramidă, formată din bucăți mari de stânci desprinse din plafon, sau pe care personaje misterioase le-au lăsat să cadă din sala de sus.

Această piramidă are o bază de vreo douăzeci de metri și o înălțime de aproximativ zece metri. Există două stalactite în grotă care se prelungește prin culoare strâmte, prin care n-ar putea să treacă decât un copil.

Pereții sunt înnegriți de straturi negre de fum sau de cărbune care au uneori o grosime de doi milimetri.

Vatră preistorică? Sală de inițiere unde ar duce un drum de acces mai ușor? Întrebări deocamdată fără răspuns.

O legendă spune că o pisică, aruncată în aven, ar fi ieșit printr-o peșteră din Nisa.

În secolul al XII-lea, templieri ar fi locuit la Falicon și ar fi cunoscut intrarea secretă ce ducea la sala în care se înalță a doua piramidă, care ar fi fost poate ca cea a lui Antiohus I, la Nemrut Dag, în Munții Antitaurus, o ascunzătoare pentru comori!

Este destul de ciudată această paralelă între cele două piramide făcute din pietre, stânci și material surpat, ceea ce e lucru rar; amândouă sunt consacrate focului, la Nemrut Dag prin terase, iar la Falicon prin pereții calcinați; amândouă erau consacrate, după toate probabilitățile, lui Mithra, zeul arian al vechilor perși, al cărui cult se celebra numai în peșteri.

Piramida de la Autun

Acestea sunt datele pe care le avem despre piramida de la Falicon, ceea ce nu ne permite deloc să cunoaștem destinația și cum a fost folosită.

În general, piramidele sunt totdeauna o enigmă, chiar în Egipt, sau Mexic și în China, unde pot fi găsite cu sutele.

Recensământul lor este incomplet, deoarece piramida de la Falicon a fost necunoscută până în acești ultimi ani, după cum este necunoscută și cea ale cărei vestigii mai există încă la Autun.

Ea se înalță la un kilometru de oraș, la jumătatea coastei Muntelui Briscou, care poartă numele de „câmpul cu urne”, deoarece acolo au fost găsite câteva vase de pământ și de sticlă, destinate uzului funerar. Piramida, care poartă numele lui Pierre de Couhard, avea inițial o bază pătrată, a cărei lungime se apropia de șaptesprezece metri și înălțimea era de douăzeci și șapte de metri. Învelișul, începând de la soclu, a fost scos în întregime, dar zidăria care se mai păstrează este de o mare soliditate. Un savant din regiune, Desplaces, care a examinat cu atenție monumentul, a spus că arhitectul a construit-o printr-un set de piramide goale pe dinăuntru, plasate unele peste altele ca niște pâlnii răsturnate⁶⁰, dar nu i se cunoaște destinația. Mulți au

⁶⁰ În acest fel sunt construite piramidele din Mexic (n. a.).

crezut că este un mormânt de genul celui de la Mainz, înălțat în memoria lui Drusus, și s-a presupus că acesta ar putea să fie cel al lui Divitiacus. Alții s-au gândit la un far sepulcral, un fel de observator sau turn pentru semnale.

Un detaliu important înlătură toate aceste ipoteze și leagă piramida lui Couhard direct de cele de la Falicon, din Egipt, China și din Mexic: are în interior un puț căruia, conform tradiției, „nu i se poate sonda fundul”.

Or, acesta ni se pare un indiciu major, căci ori piramidele sunt construite pe un aven, așa cum e cazul la Chichen-Itza (Mexic), în China și la Falicon, ori, dacă crevasa naturală nu există, se forează un puț în scopuri presupuse magice.

Știm că Marea Piramidă de la Giseh are și ea unul, săpat oblic. S-ar putea deci spune că nu întâmplător sunt construite piramidele în mod obligatoriu pe puțuri.

Mai există un fel de piramidă la Viena, dar e mai curând vorba de un obelisc înalt de cincisprezece metri și jumătate, cu patru arcade, datând din epoca romană.

În satul Commelle, lângă Orry-la-Ville (Oise), se află turnulețul morților, datând din secolul al XIII-lea, de formă piramidală, a cărei destinație cunoscută poate aduce un element de apreciere!

Totuși, datorită tradiției, în Asia se lămurește în mod

foarte precis misterul marilor piramide.

Marea piramidă din China

Marea piramidă din China este situată la Chensi, la șaizeci și patru de kilometri sud-vest de Sian, aflându-se ca din întâmplare într-o zonă interzisă.

Discreția chinezilor în legătură cu acest monument este probabil legată de destinația militară a locului, pentru că nu-i cunoaștem cu exactitate nici măcar înălțimea.

Aviatorii americani care au fotografiat-o cred că este de două ori mai înaltă decât piramida lui Keops (o sută treizeci și opt metri) și propun cifra de trei sute de metri, ceea ce ar însemna că ar fi cea mai înaltă piramidă din lume, dacă facem abstracție de cea de la Cholyula (Mexic), care cuprinde un munte.

Este datată cu aproximație din timpul dinastiei Hsia, care ar fi domnit în urmă cu patru mii de ani.

Săpăturile arheologice au dus la descoperirea unor obiecte splendide din jad și „pietre verzi”, ceea ce, după părerea noastră, situează construirea ei în perioada în care „Stăpânii Lumii”, veniți de pe planeta

Venus, guvernau Mexic, Peru și Asia Mică⁶¹.

Semnul taurului figurând cu o mare insistență în criptografia chineză, se poate de aici deduce că inițiatorii din Chensi erau compatrioții lui Quetzalcoatl și Baal.

Pe piramida din China s-au găsit urmele colorației sale originare, care era alta pentru fiecare față: neagră la nord, albastru-cenușie la est, roșie la sud, albă la est.

Vârful era vopsit în galben, indicând, se pare, pretenția chinezilor de a se afla în centrul lumii terestre.

O altă piramidă, înălțată la est de Sian, a servit drept mormânt, în urmă cu două mii de ani, împăratului Ch'in Shih Hunag-Ti, dar, ca și în cazul piramidei gigantice, avem foarte puține detalii în ceea ce privește dimensiunile și destinația.

Piramida de la Chan-pa-Chan

Piramida de la Chan-pa-Chan este, în schimb, bine cunoscută. Ea se înalță pe un munte din Turkestan și constituie ținta unor pelerinaje foarte frecvente, căci tătarii orientali o consideră un fel de leagăn al poporului lor.

⁶¹ Multe priamide au fost consacrate șefilor venusieni zeificați în urmă cu cinci mii de ani, dar majoritatea existau din mileniul al doilea de după potop (n. a.).

Iată ce spune tradiția:

„Descurajate de amestecul de limbi, populațiile postdiluviene, neputând să se refugieze în turnurile care se înălțau până la nori, s-au instalat pe munții înalți ca să fie ferite, dacă era posibil, de dezastrele unui nou potop eventual.

Dar, după ce turmele nu au mai avut loc și pământul a refuzat să producă vegetalele necesare alimentației coloniilor care luau naștere, aceste populații s-au instalat în câmpii, și deseori au trecut la desecarea lor înainte de a coborî.

De aici vine respectul orientalilor pentru munții lor sacri, respect pe care îl dovedesc prin vizite anuale, aducând ofrande și rugându-se.

În sfârșit, o explicație! Atât de simplă încât oferă, după părerea noastră, un puternic caracter de probabilitate!

Pe scurt, credem că putem spune că *piramidele sunt niște monumente ridicate după potop, drept mulțumire munților că au salvat neamul omenesc*⁶².

Cu siguranță că asta ar fi destinația celor mai multe piramide de pe glob, cu excepția celor de la Falcon și

⁶² Piramida de la Cholula (Mexic) a fost construită de Xelhua, unul dintre giganții antediluvieni, în memoria muntelui Tlaloc, unde se refugiase împreună cu frații săi în momentul inundației (n. a.).

de la Autun.

Această explicație este parțial convingătoare pentru monumentele din Egiptul lipsit de munți, pentru turnul cu etaje de la Cioga-Zanbil din Iran și pentru piramidele de la Rapa-Iti din Oceania, cocoțate în vârful celor mai înalte piscuri.

Caverne de inițiere

Deoarece piramida de la Falicon nu poate să constituie o mărturie de recunoștință adusă munților care au salvat oamenii de la potop, au fost formulate ipoteze despre destinația sa magică, în special de către Guy Tarade, pornind de la experiențele ciudate făcute de profesorii Bissonnette și Benoit.

După acești biologi, lumina, dacă luminează capul și ochii, exercită efecte stimulatoare asupra aparatului sexual, prin intermediul hipofizei.

Radiațiile de culoare galbenă ar avea o influență deosebit de eficace.

Atunci ne-am putea gândi că, invers, întunericul ar trebui să provoace un efect contrar și, în orice caz, să provoace tulburări glandulare. Exact asta se întâmplă în timpul nopții polare, care perturbază ciclul menstrual al eschimoaselor.

Pe vremuri, în Insula Paștelui, scrie Francis Mazières, copiii de ambele sexe erau crescuți în grote întunecoase, pentru ca pielea lor să devină albă și să li se ascuță puterile intelectuale și psihice.

Să fi fost grotele niște camere de experimentări genetice, după exemplul sanctuarului din Agartha (Tibet), unde învățătura ar fi fost predată în sensul cel mai favorabil castității sau al dezvoltării psihicului?

Altarul de inițiere de la Falicon și camerele obscure, secrete, din toate piramidele susțin această teză și sunt legate de cultul lui Mithra, de cel al magiei și de mitul „grotei misterioase” a egiptenilor, unde avea loc unirea sufletului cu trupul.

Turnurile ermetice

În câteva departamente franceze (Gers, Indre-et-Loire, Charente-Maritime etc.), sagacitatea arheologilor este sfidată de monumente și mai enigmatice decât piramidele: turnurile ermetice.

Acestea sunt niște construcții cu bază dreptunghiulară, înalte de zece-douăzeci și cinci metri, cu acoperiș închis și care nu prezintă nicio deschizătură, adică nu au uși și nici ferestre. Ele sunt din zidărie plină.

La ce foloseau? Mister complet!

Multă vreme s-a crezut că fuseseră felinare uriașe, posturi de observație, monumente funerare, dar aceste ipoteze nu au putut să fie susținute cu niciun indiciu.

Villepoge și Pierrelonge

Cel mai cunoscut este cel de la Ginq-Mars-la-Pile (Indre-et-Loire), ridicat pe flancul colinei (nu în vârf, până la care mai sunt încă vreo cincizeci de metri) și construit din cărămidă romană.

La Ebéon (Charente-Maritime), pe drumul spre Saintes, un turn ermetic măsoară treisprezece metri înălțime; la Pierrelonge, lângă Saint-Romain-de-Benet, altul este înalt de douăzeci și trei metri.

S-au făcut sondări în zidăria compactă, probabil de către căutătorii de comori, căci acolo unde există un mister, se crede că este și o comoară! Firește, nu s-a găsit nimic, dar toate turnurile au fost afectate din această cauză.

La poalele turnului ermetic de la Villepouge (Charente-Maritime), arheologii au scos la lumină, în 1896, un zid gros, care forma un fel de mică incintă unde se intra printr-un portic.

Acolo s-a găsit o monedă datând de pe vremea lui Antonin cel Pios (secolul al II-lea), cioburi de vase romane, un „cap dublu de femeie” în mărime naturală

și tăblițe din plumb, pe care puteau fi citite blesteme cu caracter magic, scrise în latina de la începutul erei noastre.

Este singura indicație pe care o deținem referitoare la aceste monumente misterioase, pe care le putem totuși compara cât de cât cu acele *nouraggi* (turnuri) din Sardinia, care sunt goale pe dinăuntru, cu pagodele de la Paris, turnurile din Caucaz și turnurile în formă de falus (*turaghans*) foarte numeroase în Irlanda.

Ca și în cazul turnurilor din Sardinia, vechi de trei-patru mii de ani, nu găsim mărturii grafice pentru orientarea cercetărilor.

„Dar aceste monumente, scrie Antonio Borio, atestă prezența unui popor necunoscut, creator al unei civilizații remarcabile... probabil acei *shardana*, veniți dinspre mare și dinspre insulele nordice, care au luptat în Egipt ca inamici și ca mercenari ai faraonilor.”

Și în India se află astfel de turnuri ermetice, *stupă*, care conțin rămășițele pământești ale lui Buddha.

Jainiștii, care au revenit pe vremuri în ținutul strămoșilor lor arieni, au fost poate constructorii-magicieni ai piramidei de la Falicon și ai turnurilor asemănătoare cu cele din Charente-Maritime.

Căci, piramidele, turnurile din Sardinia, turnurile ermetice și acele *turaghans* din Irlanda, prin care se regăsește linia generală a menhirului celților și pelasgilor, ar fi putut să aibă aceeași destinație, dacă ne gândim la un fel de acupunctura a solului și la un condensator de forțe, ignorate în timpurile noastre.

Construcția de piatră a lui Charles S.

Charles S. are puțini prieteni și acesta ar putea fi singurul reproș care i s-ar putea face. Trăiește retras într-un sat de pe o insulă din apropierea coastei atlantice și vecinii săi cred că se ocupă de astrologie și de metafizică, ceea ce îi face să-l considere un „savanat”, unii adăugând că ar fi și „puțin vrăjitor”!

Noi însă considerăm că este un mare cercetător al acelui Misterios Necunoscut și poate chiar un inițiat, dar Charles S. vorbește foarte puțin și e greu să știi mare lucru despre el.

Printr-un privilegiu special, a binevoit să ne primească; demersurile de apropiere au fost îndelungate, dar pentru prima oară ne-a fost dat să percepem – conform formulei consacrate – o parte din acel necunoscut, care aproape totdeauna se sustrage investigațiilor noastre.

În grădina vecină casei în care locuiește

metafizicianul se află un atelier cu un aspect exterior banal, dar în interior are particularitatea de a adăposti un fel de *borie*⁶³ din pietre cu grijă cimentate, a cărui înălțime se apropie de doi metri.

Această construcție, ermetică precum turnurile din Charente-Maritime, se sprijină pe o terasă din ciment și e mai mult ca sigur că nicio deschizătură secretă nu permite unui om să pătrundă înăuntru.

Construcția servește la experiențe fantastice, care scapă complet științei savanților noștri clasici.

Charles S. ne-a explicat sistemul care îi permite să comunice prin *telegrafie* cu lumea de dincolo.

„Am construit eu însumi această *borie*, ne-a spus el, amenajând în interior o cavitate mare, unde am instalat o masă, un adevărat aparat Morse, capabil să emită semnale printr-un contactor analog cu cele care puteau să fie văzute pe vremuri în birourile de poștă.

Singura particularitate a acestui contactor este că e foarte sensibil, chiar prea sensibil ca să fie folosit de o mână omenească, oricât de ușoară ar fi ea.

Puteți nota un detaliu fără importanță pentru regularitatea experienței: această *borie* are în vârf trei

⁶³ Mic monument conic din piatră care, în Provence, servește drept refugiu oierilor. În Poitou, el adăpostește deseori o fântână (n. a.).

mici deschizături cu un diametru de opt milimetri, destinate evacuării umidității din interior.

Din motive higrometrice, nu fac experiențe decât vara sau pe timp secetos.”

Construcția poate deci fi considerată ca fiind ermetică în privința posibilităților de fraudă. Aparatul Morse, din interiorul ei, este legat de exterior printr-un fir prins în zidărie și legat la un acumulator și la un aparat receptor foarte simplificat, deoarece constă dintr-o cutie în care se află o bobină, un sul de hârtie ce culisează pe un tambur, un electromagnet și un ac ce trebuie umezit cu cerneală când se fac experiențe.

Așa cum este, ansamblul constituie un aparat emițător și receptor simplu, putând să fie acționat numai din interior.

Or, nimeni nu se află în interiorul monumentului, deci este practic imposibil să primești mesaje.

Totuși, asta se întâmplă și acesta este miracolul.

Cineva din lumea invizibilă

„Anual primesc zeci de mesaje, spune Charles S.; unele laconice, altele formate din câteva fraze.

— În ce limbă sunt scrise?

— Sunt în Morse, adică sub forma codificată

obișnuită (un punct înseamnă e, o linie, t; un punct și o linie, a etc.).

Multe dintre cuvinte nu le pot înțelege; celelalte sunt în franceză, în germană, în italiană și mai ales în engleză.

Cuvântul *mora* se repetă deseori și nu știu ce înseamnă; mai primesc, destul de des, și cuvintele *alva*, *diar*, *metes*.

Cel mai bun mesaj primit în franceză spunea: *forță de pământ imposibilă*. Ceea ce m-a tulburat foarte tare.

De atunci caut un alt sistem de aparat, dar ar fi prea lung să vă explic...”

Bătrânul savant ne-a arătat suluri pe care se aflau înscrise tentativele de comunicare ale unor ființe invizibile, aproape imponderabile, dar a căror forță este totuși destul de mare ca să se manifeste în lumea noastră.

Pe hârtie se înșirau linii, unele aproape imperceptibile, altele foarte alungite, cu spații bine marcate ce indicau limitele fiecărei litere.

Uneori caracterul era întrerupt și nu însemna nimic.

Am avut ocazia să asist la o recepționare, destul de modestă pentru că era formată doar din două litere, A și T, dar convingătoare.

— O veleitate! mi-a spus Charles S. Dar îmi pare bine că ați putut controla o experiență! Drama pentru mine

constă în faptul că trebuie să pândesc momentele propice. M-am obișnuit și acum *simt* când va avea loc o comunicare; atunci mă duc în hangar și aștept cu calm, așezat într-un fotoliu.

— De unde vin aceste mesaje?

Charles S. are o mică ezitare apoi răspunde:

— Nu știu!

Insistăm:

— Nu se poate să nu ai o părere! Sunt mesaje din lumea de dincolo? De la un spirit? Sunt mesaje venite de pe o altă planetă?

— Nu cred în ceea ce înțelegeți prin „spirit”, a răspuns în sfârșit savantul. Există, sigur, forțe rătăcitoare în spațiu, dar la fel de veridică este și existența altor universuri care scapă investigațiilor noastre.

Alte câteva secunde de ezitare, după care Charles S. continuă:

— Există pe pământ ființe care fac cercetări paralele. Încerc să captez semnale, alții emit semnale sau emit forțe susceptibile să se transforme în egregori. Mai este și spațiul sideral plin de unde, de paraziți, de emisii care ne sunt necunoscute. După cum vedeți, problema e vastă! Poate ar trebui să construiesc un aparat captator de unde... de anumite unde apropiate de undele de lumină...

Charles S. nu mi-a deschis larg ușa acelui Misterios Necunoscut. Mi-a vorbit doar foarte evaziv de mesajele într-o limbă apropiată de sanscrită, care sunt foarte prețioase pentru el.

A refuzat să abordeze capitolul obiectelor neidentificate care bântuie cerul, ceea ce este poate un indiciu!

La plecare, ne-a spus doar aceste cuvinte, la fel de ermetice ca turnul de la Pierrelongue:

„Forțe venite din altă parte încearcă să se manifeste. Și spun niște lucruri cumplite...”

Vrăjitorie-magie

Capitolul IX

Regina vrăjitoarelor din insula Man

După ce au uitat vechile secrete, oamenii au căzut în credință și, pentru că rațiunea lor nu mai avea vreo misiune de control, au cerut miracole, invocând o putere ocultă.

Astfel se nasc religiile.

La început, ele sunt supuse forțelor naturale: pământul, soarele, pădurea, râul, organele de

reproducere. Apoi vin zeii, căci nimic nu este etern și totul evoluează cu timpul.

Prima grijă a unei noi religii este să considere rea, dăunătoare, diabolică, pe cea dinaintea ei, astfel încât singura schimbare se referă la numele noului zeu. Dar bazele rămân neschimbate: un zeu, un rit, o filosofie.

Religie = Vrăjitorie

Cei care cred în vrăjitorie și în religie au un comportament identic: se închid într-un cerc magic (cerc, luminiș sau incintă de templu), invocă puterea ocultă (Satana sau Dumnezeu), îi promite fidelitate și, în schimb, cere ceva (virilitate, înțelepciune, noroc, profit sau mântuire pe lumea cealaltă).

Ei execută gesturi rituale cu mâna, brațul, capul, ca să alunge forțele rele sau ca să cheme o putere benefică.

Toți practică ritul apei, în general la începutul ceremoniei – botez, abluțiuni sau purificări simbolice prin apă lustrală –, fumigația, incantația, magia culorilor și a sunetelor. Aproape toți se dedau magiei erotice prin flagelare, mortificare, adorarea unei zeități goale.

Filosofia vrăjitoriei și a religiilor este și ea aceeași: ameliorarea condiției umane, reconfortare.

Alt punct comun unde intră în joc numai valoarea

cuvintelor: preoții îi acuză pe vrăjitori că se adresează unei entități rele, Diavolul; vrăjitorii îi acuză pe preoți că invocă o putere malefică pe care o numesc Dumnezeu.

În vrăjitorie, Satana ia locul pe care Dumnezeu i l-a furat, fie, doar că e același personaj sub un nume diferit.

Nu trebuie deci să confundăm vrăjitoria, care este o religie, cu magia, care este o știință și o artă.

Hell Fire Caves

Anglia este vatra caldă încă a tradiției celtice și a vrăjitoriei provenită din superstiții.

În Buckinghamshire, la West Wycombe, o rețea subterană întinsă servea pe vremuri drept loc de inițiere unei societăți secrete, Clubul Focului Iadului (*Hell Fire Club*), din care se va inspira mai târziu *Golden Dawn* (Zorii de Aur).

Știm puține lucruri despre *Hell Fire Club*, totuși Serge Hutin, marele nostru specialist în ocultism, a scris că în grottele de la West Wycombe se aduna un fel de elită britanică, formată din politicieni, scriitori, pictori și îmbogățiți „șmecheri”, doritori să petreacă o vacanță libertină în compania unei femei drăguțe.

Grotele Focului Iadului erau săpate în așa fel încât să

constituie, spune Serge Hutin, un adevărat loc de inițiere, al cărui traseu, ducând la un râu subteran, ducea mai departe la *Inner Temple* (templul interior), unde se celebrau rituri cu siguranță mult mai serioase decât se crede în mod obișnuit.

Fire Club, scrie confratele nostru, era un grup de filiație păgână, datând poate din perioada precreștină a misterelor și practicând rituri ale tantrismului zis de stânga, cel în care exacerbarea senzualității și a puterilor imaginative are drept scop eliberarea magică.

Un frate al *Hell Fire Club* venea să-și aleagă, pentru fiecare sejur în pivnițe, o însoțitoare cu care participa la toate riturile secrete, până la punctul lor culminant, în *Inner Temple*.”

Această formulă la modă în secolul al XVIII-lea nu mai este la ordinea zilei, cel puțin așa se crede, dar englezii au rămas fideli anumitor practici care sunt legate, într-un plan superior, cu vrăjitoria din timpurile celtice.

Asta ne-a fost explicat în insula Man, unde oficiază *The Witch Queen* (Regina Vrăjitoarelor), Monique-Mauricette-Marie Wilson.

Insula magică Man

Insula Man, situată între Anglia și Irlanda, este unul

dintre locurile mult mai vechi și mai sacre din lume decât Benares, decât Tibet, Roma, Mecca.

Conform tradiției, primul zeu sau primul om care a fost creat pe Pământ se numea Man sau Men.

Man este numele magic prin excelență, cel al lui *Manannan*, regele magician din insula Man, dar și al lui *Mannus*, străbunul arienilor, *Manu*, primul om al omenirii după hinduși, *Mentu* sau Mont, care este Apollo al tebanilor, *Mainyu* (Ormuzd și Ahriman) și poate *Mana* scandinavilor, *Mener*, primul rege al egiptenilor, și *Manitu*.

În magie, atât în Occident cât și în Asia și Polinezia, cuvântul *mana* denumește principiul imaterial al individului (sufletul său) și puterea pe care o deține.

Prin mana, spune legenda, au fost transportate statuile gigantice din Insula Paștelui!

Leagănul oamenilor albi ar fi deci această insulă Man, în care a luat naștere religia părinților noștri.

E o insulă care nu are corespondență altundeva în lume, cu munți, o landă plină de tumuli, cromlehuri, cercuri magice, megaliți și falii înșelătoare, ascunse de o vegetație deasă dar scurtă de mărăcini și licheni. Ca în filmele de groază, ceața se strecoară în văi, se împrăștie pe coline, în dreptul genunchilor, uneori nu mai largă decât un râuleț, și intră în crevase...

Peisajul este ireal într-o atmosferă dintr-un alt timp.

În insula Man trăia, în urmă cu mii de ani, Manannan Mac Llyr, magician celt redutabil, acoperit de o cuirasă invulnerabilă și purtând pe cap o cască strălucitoare. Sabia lui tăia de la prima lovitură și știa să se facă invizibil înfășurându-se în mantia lui magică.

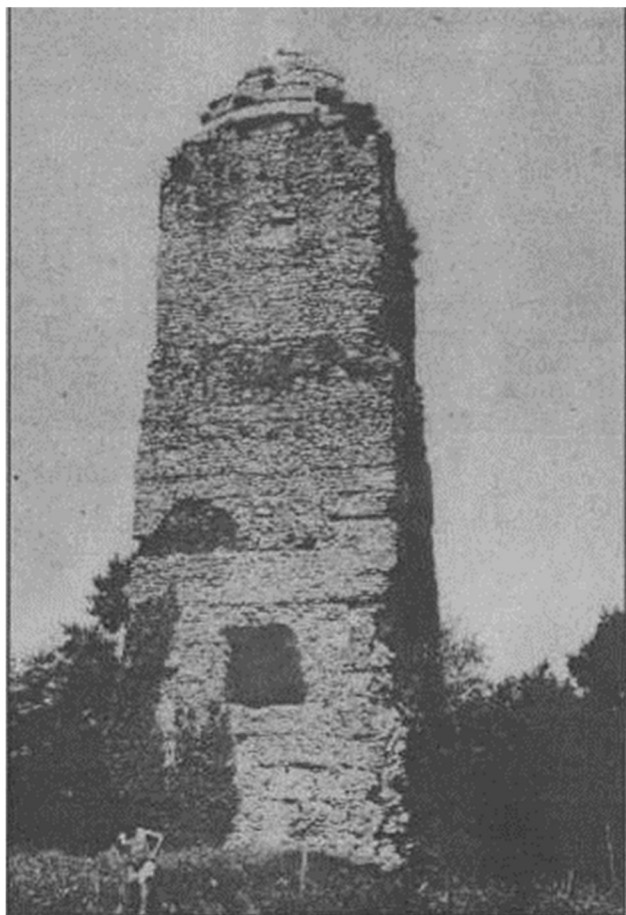
Nimeni nu se putea ține după Manannan, pe pământ, când călărea un bidiviu iute ca fulgerul, nimeni nu se putea ține după el, pe mare, când urca în barca lui fără pânze, fără vâsle, care mergea direct acolo unde dorea stăpânul ei.

Această barcă era și o mașină zburătoare, căci Manannan, ca toți vrăjitorii, știa să se deplaseze prin văzduh.

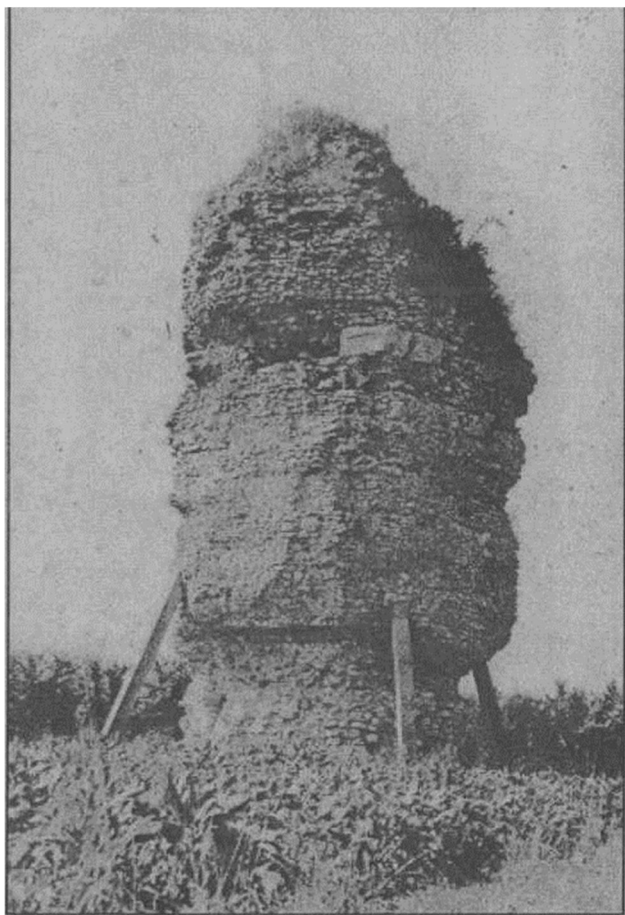
A devenit regele insulei, iar mormântul său gigantic se mai vede și azi la castelul din Peel.

Pe monumentele din orașe, din porturile de pe coasta bătută de valurile unei mări transparente și de smarald, plutesc drapele cu blazonul lui Manannan: cele trei picioare ale magicianului radiind în jurul unui nucleu precum razele unei roți.

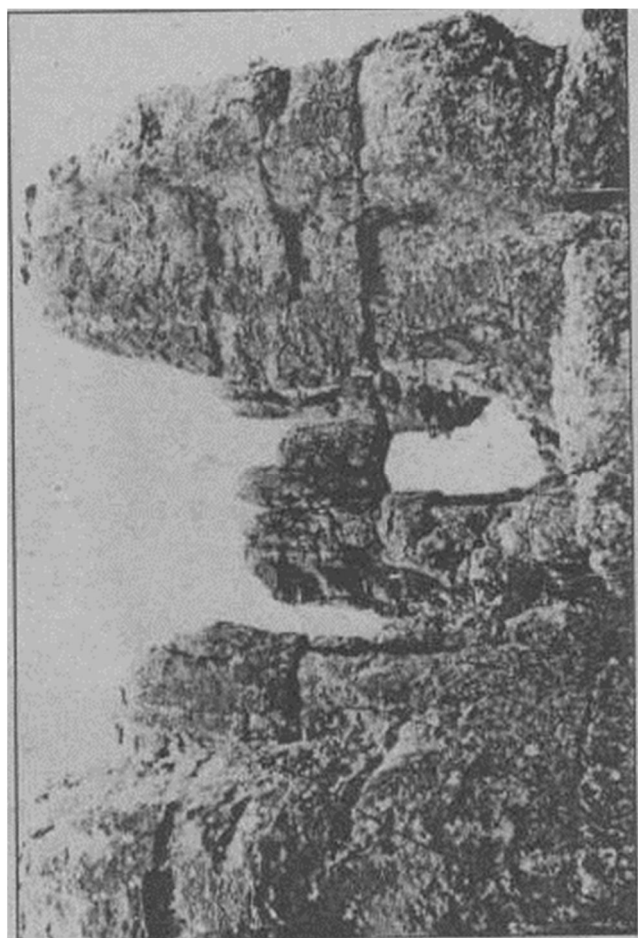
În această insulă sacră a venit să trăiască regina vrăjitoarelor; aici, la anumite date rituale, conduce sabaturi ciudate.

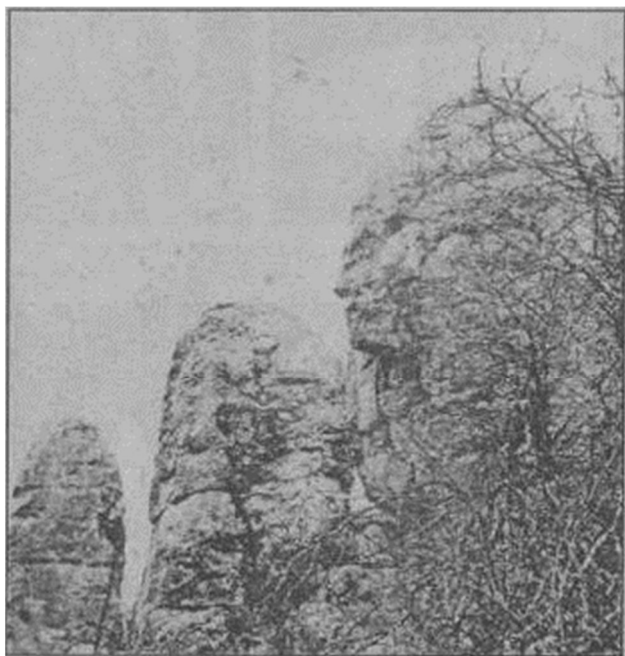


Turnul ermetic de la Pierrelongue, lângă Saint-Romain-de-Benest
(Charente-Maritime).



Turnul ermetic de la Ebéon (Charente-Maritime). Nu are ușă, nici fereastră și nici alt fel de intrare sau ieșire.





Câmpul cu idoli de la Saint-Barnabé. Să fie oare ruinele unei cetăți misterioase sau niște simple stânci (stânga)? Acest cap de gigant să fi fost lucrat de oameni sau de capriciile naturii (dreapta)?

Piatră „frământată”. La muzeul din Cochabamba, Bolivia, pot fi văzute blocuri de granit purtând amprente de mână sau de picior.



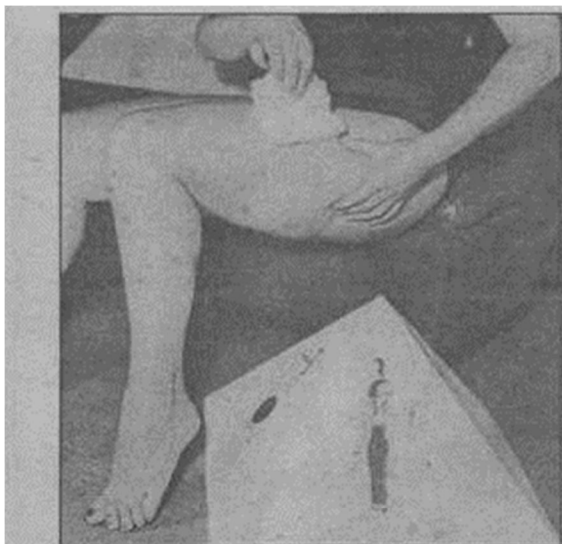
Piatră de la Amélie-les-Bains. O mână a intrat în această gresie ca și cum ar fi fost argilă moale. Misterul e imposibil de dezlegat (dreapta).



Altarul Reginei Vrăjitoarelor.



Vrăjitoarea din insula Man (Anglia). E franțuzoaică și mare preoteasă a religiei celților.



Oculiști au micș piramide din carton, care respectă proporțiile piramidei lui Keops. Ei pun obiecte (vată, apă, fructe, alimente etc.) la două treimi din înălțimea piramidei (nivelul Camerei Regelui din piramida lui Keops). Aceste obiecte, spun ei, dobândesc proprietăți miraculoase. Vata și apa vindecă reumatismul și tulburările de inimă; fructele și chiar carnea se usucă fără să putrezească, se mumifică. Lucru cât se poate de adevărat!



Swami Matkormano. A fost inițiat în firdos-ul subteran din Hawaii.

Regina vrăjitoarelor este franțuzoaică

Monique-Mauricette-Marie este o bretonă cu naționalitate dublă – franceză și engleză –, căsătorită cu un scoțian, Campbell Crozier Wilson, care este marele ei preot (*High Priest*).

Este brunetă, măsoară un metru cincizeci și opt și se îmbracă tot timpul cu colanți, vestă scurtă cu mâneci și o mantie neagră, mantie căptușită cu catifea roșie, ca cea cu care se îmbracă diavolul.

Crescută în Indochina, ea a venit la Londra în anul 1954, l-a întâlnit pe doctorul Gerald Brousseau Gardner, adept fervent al vrăjitoriei; și a dobândit gradul de mare preoteasă.

S-a căsătorit în acea perioadă, a înființat o grupare importantă și a organizat *covens* la Londra și la Manchester, ceea ce a făcut să fie aleasă regina vrăjitoarelor din Scoția.

În 1964, doctorul Gardner a murit, lăsându-i moștenire, în partea de sud a insulei Man, la Castletown, moara sa și o proprietate unde este instalat un muzeu al vrăjitoriei, care este cel mai frumos din lume.

Castletown este de atunci fieful în care locuiește, petrecându-și timpul la muzeul care atrage zilnic numeroși vizitatori și îndeplinindu-și funcțiile de

vrăjitoare.

Ea a fost aleasă *Witch Queen* în cursul unei adunări la care au participat treisprezece *convens*, pe care le conduce, ceea ce îi dă dreptul la coroană și la purtatul jartierei de treisprezece smaralde.

Când oficiază, este goală, și poartă doar diadema cu semilună, colierul și jartiera de regină.

Are în jur de șase sute de adepți, organizează sabaturi și populația din insulă, înclinată mai mult spre celtism decât spre religiile orientale, are față de ea un anumit respect și o mare simpatie.

Religia vrăjitoarei

Coven-ul de la moara vrăjitoarei adoră un zeu al cărui nume nu poate să fie cunoscut în întregime decât de inițiații de gradul trei.

Acest zeu este, se pare, cel mai vechi zeu de pe Pământ: Cemunos, misteriosul Dis pater al galilor, a cărui frunte este împodobită cu coame de cerb, simbol al virilității.

Șarpele cu cap de berbec și taurul sunt deseori reprezentați împreună cu Cemunos, precum și soția lui, Marea Zeiță, care este Demeter și Cybele a grecilor.

Cultul este falic, adică onorează forțele creatoare ale vieții, fără de care nimic nu ar putea să existe. El este

bazat pe două principii – unul masculin și altul feminin –, care trebuie să se unească într-o comuniune fizică și spirituală.

Diavolul, Satana și Lucifer par să fie ignorate de *conven*, iar *Witch Queen* nu se teme să declare că nu crede în aceste entități!

— Cultul nostru este o adevărată religie, spune ea, anterioară oricărei alte religii; druizii o cunoșteau, dar era mult mai veche decât ei. Legea noastră este să facem bine invocând zeii naturii ai strămoșilor noștri celți. Uneori merg la căpătâiul bolnavilor, căsătoresc religios cupluri legitime, răspândesc învățătura în rândul „poporului meu”. Dacă un adept nu se comportă cum trebuie, dacă face o greșeală, atunci am datoria să-l pedepsesc. Este biciuit, și în asta regăsim iar un simbol al religiei noastre, pentru că biciul este un atribut al fertilității. Totdeauna trebuie să folosim mâna dreaptă; la ceremonii, altarul trebuie să fie totdeauna în dreapta noastră și în cercul magic, trebuie să mergem în sensul acelor de ceasornic, niciodată în sens contrar. Religia noastră se numește Wicca sau Witchcraft.

Wicca în saxonă înseamnă înțelepciune. Dragostea și erotismul ocupă un anumit loc în riturile noastre, dar într-un plan elevat care nu ar putea să fie explicat marelui public.

Sabatul lui Olwen

Când oficiază, Regina Vrăjitoarelor poartă numele de Olwen.

O dată pe săptămână, adepții ei se adună pentru manifestările asemănătoare cu slujbele din cadrul celorlalte religii.

Marile sabaturi au loc *în ajunul* datelor consacrate:

1 ianuarie – *Candlemas* sau sărbătoarea torțelor.

1 mai – *Mai-Eve*, cultul Marii Zeițe.

1 august – *Beltane* sau sărbătoarea recoltelor și a focurilor lui Beltane (Venus).

1 noiembrie – *Hallowe'en*, ultima sărbătoare înaintea primăverii.

Micile sabaturi se derulează la echinocții și solstiții.

La 21 iunie 1966, am putut să asistăm la un sabat, într-o sală amenajată în templu, având pe pereți arme vechi (pumnale, săbii, săgeți, ghioage etc.) și având pe jos trasat cu vopsea un cerc magic dublu.

În centrul cercurilor se înalță altarul, cu potirul, statueta Marii Zeițe, florile – totdeauna trandafiri – stelele în cinci colțuri, torțe și câteva bice.

Olwen oficia, goală, purtând diadema și colierul, o

jartieră pe coapsa stângă și o brățară magică pe brațul drept.

Într-o strană, lângă altar, marea carte sacră a vrăjitoriei, *The Book of Shadows*, este închisă, căci în sală se află străini de Wicca.

Totuși, din această carte citește de obicei marea preoteasă riturile cultului și comentează simbolurile.

În *The Book of Shadows* este scris cu mâna lui Olwen tot ce are legătură cu cele trei grade de inițiere și este transmis în mod tradițional din timpuri imemorabile.

În cerc se aflau vreo doisprezece adepți, cu picioarele goale, majoritatea foarte sumar îmbrăcați, căci, în principiu, în pielea goală trebuie să participe la sabat, pentru ca influențele exterioare rele să nu poată avea putere asupra lor.

Ceremonia a fost o oră lungă, întretăiată de pauze, în interiorul cercului magic, o femeie intercalându-se între doi bărbați.

Olwen, purtând când o baghetă magică, când o sabie, în funcție de rit, a pronunțat în engleză invocații ale căror laitmotive erau repetate în cor.

Ea a umplut un potir cu o băutură alcoolizată, a băut, și adepții au venit și ei pe rând să bea, în timp ce dansau, fără să fi depășit vreodată marginea interioară a cercului magic.

Era foarte cald, căci noi filmam ceremonia; hora

interminabilă a acelor ființe cuprinse de vrajă, care era învăluită fără tranziție de întuneric și apoi de lumina puternică a spoturilor, praful de tămâie... totul crea o atmosferă apăsătoare, propice pentru provocarea transelor și halucinațiilor.

O femeie tânără respira din greu învârtindu-se în jurul altarului; ne așteptam s-o vedem căzând, țișpând... Olwen a destrămat vraja, tăind hora cu sabia.

Pierdeam poate spectacolul unui sabat adevărat! Ceremonia a continuat cu cântece, consacrarea unui nou adept al „religiei” Wicca, ritul pumnalului, al cărui sens esoteric ne scapă complet, după care a fost celebrat cultul Marii Zeițe.

Marele preot Scotty Campbell a venit să bea din potir, prosternându-se în fața lui Olwen, care se identifica cu zei tatea, și, cu respect, i-a dat șapte sărutări: pe gură, pe sâni, pe buric, pe muntele lui Venus și pe picioare.

Sabatul se terminase.

Oare Olwen ascunsese în noaptea aceea jocul obișnuit? Probabil că da, căci vâlul lui Isis nu se va ridica niciodată în prima zi a Misterului!

Puterile vrăjitoarei

Ar fi iluzoriu să judecăm vrăjitoria după tot ce am

văzut la sabatul de la Castletown.

Vrăjitoarea are secretele ei pe care nu le dezvăluie; cunoaște ierburi care vindecă, invocații care alungă „spiritele rele”, băuturi magice atotputernice care fac să se nască dragostea.

Una dintre preotesele Wicca, frumoasa Frances, ne-a spus că regina ei are puterea să împrăștiie un nor și să vindece prin atingeri.

— Avem o metodă de concentrare extraordinară, a zis Frances, care îi permite mai ales lui Olwen să reîncarce psihic un bolnav. Această concentrare este atât de mare, încât uneori e nevoie să mergem pe câmpul pustiu și să scoatem strigăte ascuțite ca să ne ușurăm. Aceste strigăte, în unele cazuri, pot să constituie apeluri către entități puternice, supuse Puterii Centrale.

În timpul războiului, vrăjitorii, care în Anglia erau în număr de opt mii, și-au conjugat forțele ca să-i împiedice pe germani să debarce. Reuniuni foarte importante au avut loc în jurul cromlehurilor din landă.

— Au folosit Conul Puterii în scopul lor, ne-a spus Regina Vrăjitoarelor. Au existat însă și ricoșări,

cumplite, și opt membri Wicca și-au găsit moartea.

Olwen nu vrea ca secta ei să fie confundată cu *Golden Dawn* (devenită loja lui Isis), care este consacrată mai ales unui cult erotic dintre cele mai periculoase.

— Unii adepți ai *Golden Dawn*, spune ea, erau constrânși să practice coitul patru-cinci zile... și cei care dădeau semne de slăbiciune erau biciuiți ca să continue. Asta e magie neagră... Religia Wicca este pură și sfântă. Riturile noastre sunt riturile strămoșilor noștri, și datează din timpurile îndepărtate în care „îngerii” lui Azazel au venit din cer ca să le fecundeze pe frumoasele pământence. E posibil!

Poate că se păstrează la noi o reminiscență din acest vechi erotism, care e necesar pentru ameliorarea rasei noastre. Nu pot să spun totul. Vrăjitorii mai sunt încă obsedați de timpurile când erau urcați pe rug. Una dintre străbunicile mele a fost arsă de vie în Evul Mediu... iar Evul Mediu e mai apropiat în mintea noastră decât în timp!

Magia lui Paul Gregor

Sensurile care sunt date magiei, vrăjitorie și religie, sunt evident foarte arbitrare.

Magia vechilor perși se identifica cu religia, iar cea a scriitorului filosof Paul Gregor este apropiată de vrăjitorie așa cum aceasta este înțeleasă în insula Man.

„Să presupunem, scrie Paul Gregor, că incandescența pasiunilor noastre, a ardorii noastre amoroase este un *elan mistic decăzut*. Cele mai înalte aspirații ale noastre și ansamblul potențialului nostru transcendent și magic ar fi deci închise în materie și în sexualitate. Elanul ar fi materializat, deci absorbit. Pornind de la acest postulat, plauzibil dacă ne amintim că magia mistică și psihologia au un numitor comun, și că, de la o vreme, comportamentul sexual se află la baza psihologiei, nu ar fi logic să credem că reacțiile noastre sexuale acționează ca un «declic» magic care eliberează energii aproape supraomenești?”

Este interesant de notat tendința timpurilor moderne spre o manifestare mai liberă a instinctului sexual.

Magie neagră

Magia neagră există și azi, dar ea scapă legilor pentru simplul motiv că se consideră că nu există! La nevoie, judecătorii îl admit pe Dumnezeu și pe slujitorii lui, dar refuză să creadă în diavol și adepții săi.

Poate că e înțelept, căci în 1632, în deplin acord cu ritualul roman care declară „semn de posedare demonică faptul de a vorbi sau de a înțelege o limbă pe care nu o cunoști” (*ignosta lingua loqui plurimis verbis vel loquentem intelligere*), Universitatea din Montpellier se pronunța asupra cazului de la Loudun și îl trimitea la moarte pe bietul Urbain Grandier, acuzat pe nedrept că practică vrăjitoria diavolului.

Se întâmplă însă ca tribunalele să fie obligate să judece cazuri în care magia neagră sau falsa vrăjitorie sunt amestecate în mod incontestabil.

În august 1966, un student nigerian din Londra, Hayode Durâkaiye Orishagem, și-a ucis un compatriot care avea, a zis el, puteri magice prea periculoase.

Transforma oamenii în alune și scotea din corp șoareci, melci și păduchi!

O sectă de vrăjitori brazilieni a asasinat doi tehnicieni TV din Niteroi, în Brazilia. Cadavrele au fost găsite într-o pădure; fețele erau acoperite cu măști de plumb. A fost deci vorba de o crimă rituală.

Poliția din Liberia l-a arestat pe Esli Holder, primar la Kakata, și pe Amos Nagbe, directorul colegiului comercial din Monrovia, vinovați de a fi sacrificat femei în cursul unor ceremonii rituale. Nagbe a declarat polițiștilor: „Clarence Simpson, fostul vicepreședinte al Liberiei, mi-a înmănat o mie de dolari

În bancnote mici ca să-i procur maxilarul de jos, ochii și obrajii unei femei, în vederea unei ceremonii magice, destinată să-l facă să devină președintele republicii”.

Este bine cunoscut că Mama Onema era, în 1965, vrăjitoarea oficială a rebelilor congolezi, ostili președintelui Combe. Când a trecut în cealaltă tabără, ea a făcut la radio Leopoldville o declarație senzațională:

„Am dezgropat și distrus fetișurile pe care le pregătisem pentru victoria generalului Olenga (șeful rebelilor). Nu mai sunt bune de nimic”.

Ea i-a anunțat apoi pe foștii ei aliați că avea să-și îndrepte vrăjile împotriva lor.

O vrăjitoare din mlaștinile din Okefenokes, Florida, a făcut o vrajă îndreptată împotriva a trei bebeluși. Predicțiile ei s-au realizat după douăzeci și doi de ani.

Oglinda magică a televizorului aparține și ea arsenalului crimei când se află în mâinile unor ucenici vrăjitori. La 19 februarie 1963, după ce a văzut pe micul ecran „Blestematul”, film de Fritz Lang, un sudor din Damouzy (Moselle) și-a înjunghiat nevasta.

Blestemul focilor

În magie – fapt bine cunoscut –, caracterul animalelor poate să fie transferat la oamenii care se îmbracă cu pielea lor, ceea ce explică în Africa neagră existența unor secte criminale precum cea a „oamenilor-pantere”, „oamenilor-crocodili”, „oamenilor-lei”.

Dar proprietățile magice care se atribuie pieilor și blănurilor schimbă expresia dacă animalul a fost ucis cu cruzime. Blănurile devin atunci niște fetișuri malefice, extrem de încărcate și se transformă în adevărate tunici ale lui Nesus.

O femeie frumoasă, inițiată în magie, nu ar accepta cu niciun preț să poarte o haină din piele de focă, ceea ce ar echivala pentru ea cu certitudinea de a atrage un destin dramatic.

Se știe că focile sunt jupuite de vii pentru ca pielea lor să-și păstreze calitatea. Această practică cumplită este un adevărat act de magie neagră, care transferă la posesorul hainei revolta și blestemul nefericitului animal.

Un caz ciudat de vrăjitorie a avut loc la Nyassaland. În fața tribunalului din Blantyre a compărut un om-crocodil, pe nume Elard Chipandale, acuzat de asasinarea unei fetețe.

— Sunt un crocodil, repeta întruna Chipandale!

Ancheta a demonstrat că vrăjitorul se deghizase în

samian învelindu-se în scoarță de copac. În această ținută, el se aruncase în râu și o trăsese la fund pe fetița unui negru pe nume Odrick Kasoci, care voia să se debaraseze de copil. Somat să se transforme în crocodil, Chipandale a răspuns că nu putea, deoarece pierduse, în timpul arestării, talismanul primit de la un mare vrăjitor din regiune!

Ricoșeu

Dar vrăjitorii nu sunt totdeauna niște ființe răufăcătoare, și li se întâmplă să se erijeze în justițieri, cum au făcut în Franța, împotriva unei radiesteziste din Roche-sur-Yon, vinovată, după părerea lor, de eroare profesională.

Într-adevăr, această radiestezistă atrăsese nenorocirea asupra unei familii cinstite din La Tardiere-en-Vendee. Magicienii din Poitou, furioși, au aruncat un blestem țigănesc asupra „vinovatei”.

În Haiti, vrăjitorii au intrat în luptă împotriva clerului catolic. Susținuți de președintele republicii, doctorul François Duvalier, care intenționa să reînvie vechea religie a rasei, *bocorii* (vrăjitori voodoo) au făcut vrăji preoților, care au murit unii după alții.

Reacția este uneori inversă.

La moara din Aron (Mayenne), țărani catolici s-au

revoltat împotriva morarului vrăjitor Robert Brault și a discipolilor săi bărboși.

Brault, vindecător și delegat al lui Jehova, după cum zice el, este acuzat de sacrilegiu și despre el circulă cele mai ciudate legende. Un ziar important a publicat una dintre ele: „Naiade grațioase, goale precum Phryne, ar veni vara să se hârjonească pe malul râului. Niște fanatici chiar l-ar fi văzut pe morarul iluminat urcând la cer și dansând pe nori!”

În februarie, la ceasul vecerniei, aproape o mie de persoane au asediat moara și au tăiat cu foarfeca și briciul bărbile și părul foarte lung al adepților profetului.

Catastrofa din Fréjus

Catastrofa de la Malpasset este încă greu de uitat. Ea a fost atribuită fatalității. Furtunile distrug viile, inundațiile fac ravagii și grindina prăpădește zarzavaturile.

Un grup din Nisa, care se ocupă cu cercetări oculte, crede că a găsit motivul acestui blestem.

În primul secol al erei noastre, Apollonius din Tyana ar fi creat la Fréjus o școală inițiatică.

Urmarea informației noastre este atât de ciudată, încât preferăm să o transmitem așa precum ne-a fost

oferită:

„Regiunea Fréjus fiind străbătută de curenți telurici puternici cu emisie verticală, filosoful îngropase acolo un fel de pile încărcate cu volți, capabile să neutralizeze efectele prea violente.

Or, cu câțva timp înainte de ruperea barajului care a eliberat mii de metri cubi de apă, niște magicieni negri s-ar fi instalat lângă moscheea sudaneză de la Missri, la nord-vest de Fréjus, unde ar fi găsit și dezgropat pilele lui Apollonius.

După înlăturarea protecției, forțele naturii s-au dezlănțuit. Magicienii au pierit în torentul care a înecat Fréjus”.

Capitolul X

Droguri de călătorit în timp

Creierul nostru este format din miliarde de celule mici sau neuroni, care constituie într-un fel biblioteca și sediul cunoașterii umane.

Însă numai o parte – aproximativ o treime – este solicitată, astfel încât majoritatea celulelor rămân pasive, ca niște lămpi neaprinse sau cărți închise.

Dacă vom găsi mijlocul de a le pune pe toate în mișcare, atunci problemele cele mai arzătoare sau considerate imposibil de rezolvat își vor găsi o soluție

simplă. Omul care va ști să-și folosească în întregime creierul va dobândi o superioritate atât de mare asupra celorlalți – fie el un alt Pascal sau un alt Einstein –, încât va deveni un adevărat fenomen și poate un zeu.

Uneori, mecanismul cervical se pune în funcțiune în jur de patruzeci-cinzeci la sută și ființa privilegiată devine un geniu. Acesta a fost probabil cazul lui Pitagora, Platon, Pico de la Mirandola, Pascal, Einstein etc., și pentru Rémi Crampe, acel cioban din Ousté (Hautes-Pyrénées) care, cu ocazia unor teste de preselecție militară, i-a surclasat pe inginerii și licențiații care s-au prezentat în același timp cu el. Asta i s-a întâmplat și lui Paolo Z., acel mic venețian care, la cinci ani, a fost rănit la cap de o piatră aruncată de cineva. Accidentul a provocat în creierul său o anumită anomalie care a făcut din Paolo un elev excepțional și... un maniac genial al zborului!

Oare era omul destinat să-și folosească într-o zi totalitatea puterilor necunoscute?

Ar fi în ordinea naturală a lucrurilor! Căci de ce mai există celule cenușii dacă nu să le folosim?

În această ipoteză, omenirea, prin evoluție, ar progresa spre un stadiu superior, analog sau identic cu cel al divinității. În acest sens, într-un secol sau într-un mileniu, descendenții noștri vor fi stăpânii cosmosului.

Asta susțin unele școli filosofice și religioase, dar, nu

se știe prin ce intuiție, omul care se crede rațional se împotrivește în fața acestei escatologii, care îi promite împărăția lumii și identificarea cu Dumnezeu.

Pe de altă parte, este posibil ca totalitatea celulelor noastre cervicale să nu aibă de jucat niciun rol în viitor, pentru motivul că și-au îndeplinit misiunea în trecut⁶⁴.

Bărbatul are doi sâni, dar se pare că nu ca să alăpteze! Totuși, sânii lui au avut o rațiune de a exista.

Suflarea zeului alb

O remarcă este totuși foarte tulburătoare: frații noștri negri au un creier identic cu al nostru în ceea ce privește elementele componente, dar cu mult mai puține celule în activitate.

Această constatare dovedește că neuronii creierului sunt doar „adormiți” și pot, sub influența unui agent exterior, să fie excitați în așa fel încât să tripleze puterile omului. Este și mai probabil că aceste puteri pot să crească într-o progresie geometrică de relație X, care le-ar face de trei sute... nouă sute... sau două mii Șapte sute de ori mai mari.

În primistoria antediluviană, oamenii erau de mii de

⁶⁴ Omul de Neanderthal avea un volum al cutiei craniene de 1600 cm³, în timp ce media actuală este de numai 1500 cm³. Omul preistoric ar fi fost deci mai bine înzestrat în neuroni, deci mai inteligent (n. a.).

ori mai inteligenți decât noi, deoarece cunoșteau secretul levitației, antigravitației, divinației și al călătoriei în spațiul sideral.

În acest caz, apogeul uman ar fi fost deja atins, iar perioada pe care o trăim în prezent ar fi cea a decadenței.

Percepție ciudată, provenită poate din neuronii lor mai puțin solicitați: oamenii cred că se apropie sfârșitul lumii și acesta se va concretiza printr-un cataclism universal.

Unele ființe au avut pe vremuri și altele au încă în zile noastre capacitatea de a-și pune creierul să funcționeze peste cele treizeci de procente obișnuite: savanții și inițiații. De aceea acești privilegiați pot să aibă unele cunoștințe despre adevărurile care rămân interzise restului omenirii.

Totuși, este posibil ca o ființă normală să devină mare inițiat, cunoscător, geniu.

Acest computer electronic: creierul

Activitatea creierului este un fenomen electric, deci o energie.

Acest fenomen este determinat, alimentat (e vorba de metabolism) de glucoza pe care i-o aduce sângele și prin oxigenarea țesutului cerebral. Când aceste condiții

sunt în mod convenabil îndeplinite, neuronii sunt atunci apti să funcționeze mai mult sau mai puțin energetic.

Este indispensabil să cunoaștem acest proces biologic, ca să pricepem ce are el misterios, un fragment din secretul inițierii.

Expuse în mod brutal, se poate spune că gândirea, inteligența, cunoașterea și inițierea sunt intim legate de alimentație și mai ales de absorbția unor substanțe care, introduse în sânge (pe cale bucală sau injectate) pot să excite neuronii în diferite moduri.

Este deci posibil să provocăm în mod artificial iluminarea, geniul, dar și idioțenia și nebunia.

Barbituricele, somniferele, tranchilizantele amortesc creierul. În schimb, unele produse sporesc vigilența, capacitatea de percepție, inteligența; altele (psihodislepticele) provoacă fenomene de clarviziune, de iluminare și permit adevărate călătorii în timp. Acestea sunt drogurile halucinogene.

Drogurile de inițiere

Ar fi greșit să spunem că Moise, Buddha, Pitagora, Iisus și Einstein au fost niște inițiați sau niște genii pentru că ingurgitau droguri miraculoase.

Problema este mai complexă.

Din punct de vedere rațional, este greu să admiți revelația divină, adică conversația directă a lui Dumnezeu sau a unui zeu direct cu omul. În stadiul actual al științei, nu se poate da nicio explicație despre autenticitatea unui astfel de miracol, ceea ce, totuși, nu implică inexistența lui.

Ba chiar se poate spune că autenticitatea fenomenului este științific acceptabilă, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu inteligența universală și pe zei cu niște inițiatori care au trăit „corporal” și care încă ar mai putea să existe în spațiu-timp sau într-un univers paralel: Stăpânii Lumii.

În acest sens, contactul considerat miracol își găsește un început de explicație fie prin elevarea gândirii umane, fie prin procesul mai matematic al călătoriei în timp.

De altfel, se pare că asta s-a și întâmplat.

Dar, în cazul analizei clinice, totul se întâmplă ca și cum creierul inițiatului, savantului sau profetului ar primi un aport excepțional de bogat în glucoză și o irigare excepțională a țesutului cerebral, fie prin absorbție alimentară, fie printr-o alchimie fizico-chimică misterioasă care produce același efect.

Din epocile cele mai îndepărtate și până în zilele noastre, această elevare spre iluminare a fost practică la toate popoarele și prin procedee diferite, cel mai

folosit fiind cel al drogului halucinogen, care deseori a luat numele de licoarea de inițiere.

Iată o listă cu principalele droguri de acest fel:

Nauacatl sau *teonanacatl*. Ciupercă halucinogenă a aztecilor (Mexic) numită „Carnea Domnului” de către indieni și „Carnea Diavolului” de către mexicanii catolici. Această ciupercă, *Stropharia Cubensis* sau *psilocyba* conține un alcaloid (psilocybină), care provoacă o stimulare intensă a memoriei și viziuni colorate în verde.

În lucrarea sa *Istoria Mexicului*, istoricul André Thevet, în 1574, îi descrie astfel pe *curanderos* (vindecători-vrăjitori) care o mâncau în stare crudă: „pe care diavolul îi făcea să mănânce niște ierburi numite de ei nauacatl, care le deranja simțurile și îi făcea să aibă viziuni”.

În cartea *Plantele divinatoare*, AlexAndré Rouhier, care e o autoritate în materie, scrie că muchamora fiind foarte rară în unele regiuni din Asia, este utilizată cum a fost penicilina în al doilea război mondial. După ce un șaman a băut decoctul și a pronunțat oracolele, el urinează într-un pahar de lemn, și muscarina, eliminată în acest fel, poate să mai folosească de câteva ori.

Yagé: liană tropicală americană. Se folosește sub formă de decoct apos. Are o putere surprinzătoare de a te face să vezi și să auzi de la mare distanță.

AlexAndré Rouhier povestește cum o folosesc căutătorii de comori în Amazonia. Ei fierb, noaptea, un kilogram de liană în câțiva litri de apă. După ce a mai rămas doar un pahar plin de lichid, subiectul îl bea, ia o gură de rachiu de trestie de zahăr... și cade într-un fel de somnolență. Este dus așipit în locul unde se crede că sunt îngropate comori, și bărbatul, puțin brutalizat, este obligat să arate punctele zăcămintului.

Subiectul vede prin ziduri, stânci și pământ. Însoțitorii săi sapă și *aproape totdeauna descoperă o comoară în locurile indicate de clarvăzător.*

Ayahuasca sau *Banisteria Caapi*: o liană din Amazonia a cărei băutură trebuie să se consume în întunericul și tăcerea nopții. Vrajitorii îi adaugă yagé. Este numită „liana viselor” sau „liana spiritelor” sau „liana morții”, când dozele sunt prea mari!

Peyotl: planta care face ochii uluiți, este un cactus mic fără țepi, care crește pe platourile înalte. Este vândută în Mexic de culegătorii de plante. Alcaloidul său, mescalina, provoacă viziuni în permanentă mișcare, atât de colorate, încât provoacă strigăte de surpriză

experimentatorului. Peyotl nu anulează conștiința în timpul acestor viziuni. El transformă sunetele în culori.

Huanta: solanacee cu flori albe; *Datura Arborea* din Ecuador. Extrem de toxică. Din ea se fac băuturi de încercare pentru vrăjitori. Aceștia intră în comă timp de două-trei zile și aduc din călătoria lor în lumea zeilor informații prețioase despre viitor.

Huachuma: cactus arborescent din Peru, căruia i se bea sucul purgativ pentru a se dobândi darul divinației. Huachuma este intermediarul între om și diavol, după spusele creștinilor. Părintele Barnabé Coco, istoricul Conquistei spaniole, a scris: „Amețiți de această băutură, indienii visează mii de lucruri extravagante și cred în ele ca și cum ar fi adevărate”.

Tutun. În America de Sud, inițierea și puterea de a comunica cu spiritele cerești se face uneori bând un decoct de tutun și fumând într-o colibă închisă ermetic.

Tarasun. În Siberia, buriatii fac, cu apă clocotită, un decoct de cimbrisor sălbatic, de ienupăr și de scoarță de brad, apoi varsă în el câteva picături de sânge de țap.

Muchamora siberiană: ciupercă veninoasă din genul

amanitelor, folosită de șamanii din Asia Centrală, probabil în stare crudă. Alcaloidul ei, musarina, este amețitor în doză mică, dar mortal în doză mare. Produce halucinații asemănătoare cu cele produse de psilocybină. Divinație, memorie.

Honda: ciupercă din Noua Guinee. Papuașii o folosesc la fel ca acei *curanderos* din Mexic. Halucinație, delir sacru.

LSD 25: acid lisergic, alcaloid extras din cornul de secară. Este de șapte mii de ori mai activ decât mescalina. Euforie sau depresie, în funcție de doze și temperament, halucinații strălucitor colorate, accelerarea mișcării și a timpului precum rularea unui film cu o sută de imagini/secundă; distorsionarea imaginilor, sentiment de putere, nebunie.

Aceste plante și aceste droguri sunt metagnomigene (produc clarviziune). Ele erau numite pe vremuri „ierburile profeților” și Rousseau, citat de AlexAndré Rouhier, spunea că „desprindeau din materie organele imaginației...”

Folosirea lor, mai puțin simplă decât s-ar părea, trebuie să fie precedată de post și controlată de cineva cu experiență.

Inițiații au lansat din toate timpurile o interdicție împotriva anumitor plante, mai ales împotriva ciupercilor, de teamă probabil să nu se producă inițieri datorate, nu meritelor, ci hazardului.

Pitagora recomanda să nu se mănânce bob și motiva astfel: „Bobul fiind compus din aceleași elemente ca și omul, poate să devină prin transmigrare sediul sufletului”.

Cezar a ironizat această explicație și trebuie să recunoaștem că nu părea deloc rațională. Totuși, este de neconceput ca marele savant și marele inițiat Pitagora să fi făcut această recomandare discipolilor săi fără să fie îndreptățit de un motiv excelent, dezvăluit parțial de Cicero:

„Bobul, se zice, împiedică visele divinatorii să se manifeste.”

Probabil că ar trebui să sondăm mai în profunzime misterul combinațiilor chimice ca să descoperim – suntem convinși de asta – că Pitagora, *ca totdeauna*, a avut gura aurită!

Drogurilor halucinogene pe care le-am studiat, li se mai adaugă și altele, precum *kal*-ul din Abisinia, *yohimbet* sau *iboga* din Africa, *pituri* din Australia, ceaiul, cafeaua, mătrăguna, hașișul, opiul, germenii de cartofi etc. Și, bineînțeles, vinul și hidromelul scandinav, făcut din suc de asclepiad (plantă de origine

americană) amestecat cu lapte, orz și miere.

Noha sau vinul care ia mințile

După dispariția atlanților, hiperboreeni și mari strămoși arieni, a căror patrie de origine era America de Nord, celții s-au pomenit „rupți de țara zeilor”, adică de sursa de inițiere și de cunoaștere.

Dar știau că „dincolo de fluviul Ocean, la limitele lumii occidentale”, se putea găsi *greal*-ul, băutura minunată a vechilor părinți; de aici acele tentative milenare de întoarcere la izvoare, acea prodigioasă *căutare a Graal*-ului care, sub influența ideilor creștine a deviat de la calea sa adevărată, pierzându-și esența. Or, ce era *greal*-ul amețitor, care aducea bucuria în inimi și idei în creier?

Probabil că era pe bază de *noha*, acea plantă ca vița-de-vie. Noha are reputația că dă un vin care „ia mințile”, ceea ce constituie un vicleșug de a elimina adevărata băutură de inițiere ariană, adevăratul *graal*!

Motivul acestei excluderi ține de interdicții oculte, pe care nici cei care cred că sunt inițiatorii nu pot să le explice. Adevărul e că noha este singurul *strugure natural*, singurul care dă un *vin natural*. Celelalte specii sunt tratate chimic.

Vinul pe care îl bem are deci adăugată otravă, iar

amețea pe care o procură a pierdut calitățile care, în alte timpuri, o făceau sacră în ochii multor popoare.

În schimb, noha și alte varietăți naturale dispărute actualmente provocau un delir analog cu cel produs de celelalte plante halucinogene.

Etimologia cuvântului „vin” îi dă acestei băuturi sensul original și pierdut. Vin derivă din sanscritul *vena* – iubit, dorit, din rădăcina *vên*, care în *Vede* desemnează licoarea spirtoasă și sacră *soma*.

Vinurile din antichitate nu semănau deloc cu cele din epoca noastră; pe vremuri, ele erau învechite la soare, deseori li se adăuga apă de mare, diferite condimente și chiar opiu.

În zilele noastre, vița-de-vie hibridată, drogată, nu mai furnizează licoarea halucinogenă, dar probabil că în anul 2000 î.e.n. Situația era cu totul alta, iar celții cu caracter jovial, ușor înclinați spre lăudăroșenie, dar foarte viteji la urma urmelor, trebuie să fi avut o venerație deosebită pentru vinul care să dezlănțuie forțele și bravura. Este adevărat că vița-de-vie nu creștea în Galia și numai druizii și preoții o cultivau probabil pentru băuturile secrete ale nevoilor lor sacerdotale.

Hidromelul era doar un înlocuitor, iar adevăratul *greal* era băutura pe care acei De'Danann din Irlanda o aduseseră pe vremuri din *Mag Meld*, „câmpia veseliei”,

situată dincolo de Atlantic.

Noha, ultimul vestigiu al plantei sacre a atlanților, este pe cale de dispariție, împreună cu vechile obiceiuri ancestrale.

Numai câțiva inițiați sfidează legea și continuă să cultive vița-de-vie al cărei vin te face „să-ți pierzi mințile”...

Motivație care se înscrie pe aceeași linie cu afirmațiile care susțin că dragonul devora oameni și că dolmenele erau locuite de diavol!

Mărul și frunza de viță-de-vie

Această poveste a strugurelui ne face să studiem mai de aproape mitul paradisului terestru, unde mărul joacă un rol greu de interpretat.

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis să nu mâncăm din el, și nici să nu ne atingem de el, ca să nu murim”.

Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri. Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza III, 2-5).

Era vorba, fiecare își amintește, de un fruct pe care Satana o îndemna să-l mănânce.

Eva a ezitat. Cine o sfătuia de bine? Unde era Răul în această aventură? Dumnezeu care îi interzicea să știe, să deschidă ochii, care îi refuza inițierea, accesul la divini tate? Dumnezeu care voia să o închidă într-o viață de stagnare, fără descendență, fără conștiință, fără evoluție? Sau Satana, partizantul nesupunerii în fața ordinului dictatorial? Satana care o sfătuia să deschidă ochii, să cunoască?

În acel moment, Eva nu îl *cunoștea* pe Adam, dar a avut intuiția genială că trebuia să-l asculte pe bunul Satana și a mușcat din fructul „care face ochii uluiți”, a *băut din licoarea inițierii*.

Nu există alte cuvinte potrivite pentru a exprima adevărul paradisului, căci totul este cunoscut: ființele obtuze, cu ochii închiși, ignorante, geniul bun care vine din cer, lucrul care se îngurgitează, ochii care devin uimiți și cunoașterea lucrurilor ascunse, apanajul zeilor.

Dar cum să admitem că mărul furnizează un *greal* inițiativ?

Probabil că a existat o eroare inițială. Eva nu a mâncat un măr, ci alt fruct, sau a băut sucul unei liane, unui cactus, sau a mușcat dintr-o ciupercă!

Altfel ar trebui să credem că merele, pe timpul

paradisului terestru, nu aveau aceeași compoziție chimică precum în zilele noastre; ipoteză ce nu trebuie respinsă.

Desigur, mărul, în aparența sa fizică, arăta în mod desăvârșit ca simbolul profund al matricei, al dragostei, al femeii și al cunoașterii sub semnul erotismului, dar credem totuși că acest simbol a luat naștere dintr-o interpretare desigur eronată.

Biblia nu specifică care era fructul oprit, însemnând prin aceasta că identitatea lui trebuie să rămână secretă, precauție utilă, dacă e vorba de un fruct halucinogen, dar fără motiv valabil, dacă e vorba de un vulgar măr.

De unde a apărut atunci mitul mărului, pe care legenda îl leagă de un detaliu poate revelator: Eva și-a ascuns sexul *cu o frunză de viță-de-vie*.

Oare este rațional să credem că fructul, devenit măr de aur, era un strugure care provoca euforie și incita imaginația?

Era măcar vorba de fructul unui copac?

Sanchoniathon ar fi putut să ne informeze în această privință, dacă cartea lui nu ar fi fost distrusă, după cum numai botaniștii par să mai poată elucida acest mister regăsind fructul, sau planta halucinogenă care lua culoarea aurului.

Băuturile de inițiere

În mitologia celtică, se face deseori aluzie la un recipient-talisman, înzestrat cu virtuți miraculoase pe care zeii îl râvneau și încercau să-l sustragă.

Obiectul probabil că era prețios, căci regele Arthur, care a organizat o expediție ca să pună mâna pe el, și-a pierdut în această aventură aproape toți oamenii de trupă.

În acest vas miraculos, bardul galez Taliesin, inspirator al religiei druidice, a descoperit „știința și viitorul, misterele lumii și comorile cunoașterii.

Conținutul vasului învia morții, dar cei care reveneau la viață nu scoteau o vorbă despre ce văzuseră”.

Iată, fără îndoială, o relatare care se referă la băuturi de inițiere, dar despre compoziția lor avem numai presupuneri.

„Vasul lui Koridwen⁶⁵, sursă de știință universală, conținea o mixtură zisă *greal*. Koridwen a pus cele șase plante eficace în cazanul înconjurat de perle de mare”, spun vechile texte, ceea ce evocă cele șase culori ale curcubeului: violet, albastru, verde, galben, portocaliu

⁶⁵ Koridwen este Zâna Albă, mama lui Taliesin, cea care a reținut întreaga știință în noaptea inițială. Ea nu este mama omenirii, ci Eva care a fost instruită de inițiatorul venit de pe o altă planetă (n. a.).

și roșu⁶⁶.

În plus, se pare că există identitate între această mixtură numită *greal* și faimosul *Graal*, care era în același timp vasul conținând sângele lui Iisus și o hrană magică.

Iisus a fost amestecat în această poveste în urmă cu două mii de ani, dar *greal*-ul sau *graal*-ul era cunoscut cu câteva milenii înainte!

S-a spus că cele șase plante eficace puteau să fie: violeta, albăstreaua, lăptuca (sau mărar), dungătea (sau floarea-broștească sau orz), salvia și strugurele.

Tradiția celtică fiind, împreună cu tradiția persană, cea mai veche din lume, este interesant să amintim cum a dobândit inițierea Korrig Piticul, numit și Gwyon Clarvăzătorul.

El avea misiunea să amestece cele șase plante eficace, puse de Zâna Albă în ceaunul aflat pe foc.

Deodată, câteva picături din băutura magică care fierbea au țâșnit și l-au ars pe mână. Atunci Gwyon a dus mâna la gură cu un gest reflex natural.

Făcând acest lucru, el a băut puțin lichid și a dobândit imediat cunoașterea tuturor lucrurilor.

⁶⁶ Curcubeuul comportă doar șase culori: cele trei culori fundamentale (albastru, galben, roșu) și cele trei culori secundare rezultate din amestecul lor; culoarea indigo, juxtapunere a violetului cu albastrul, este o culoare terțiară. Drapelul curcubeu al incașilor cuprinde doar cele șase culori rituale (n. a.).

Iată fondul misterelor celtice, de unde au derivat misterele de la Samotrace (Grecia), din Fenicia și din Asiria.

Casmil al pelasgilor, Gigon al fenicienilor, Apollo și Prometeu al grecilor erau avatari ai lui Gwyon din Occident⁶⁷.

Marea tradiție a oamenilor, în esența sa originală nu poate să fie regăsită decât prin miturile celților. Și a regăsi implică în prealabil o pierdere!

Or, tocmai aceasta este tema principală a tradițiilor noastre: *trebuie găsit ceva care a fost pierdut*. Acesta este sensul oricărei căutări: a merge să cucerești Graal-ul, pocalul sau craterul atlanților, ceaunul lui Dagda, cele ale lui Bran și ale Medeei.

Băutura pierdută

Soma a hindușilor (*haoma* sau *amrita* avestică) este un suc obținut presând o plantă între două forme de piatră, dar este și nectarul auriu, băutura care aduce nemurirea pentru zei și inspirația pentru muritori.

Or, o tradiție orientală spune că, într-o anumită epocă, secretul fabricării vestitei soma a fost pierdut și

⁶⁷ Tot așa, Koridwen este Marea Zeiță (Demeter, Cybela) din riturile cabirice din Tracia și Frigia (n. a.).

găsim aici o variantă a vechiului mit ariano-celtic.

Adevărata soma a fost înlocuită cu altă băutură, dar niciodată magii hinduși nu au putut să regăsească iluminarea pe care o avuseseră strămoșii lor.

De același fond arian se leagă și *haoma* din *Avesta*, băutură și totodată plantă sacră, presată într-o sită, și a cărei zeamă fermentată exacerba puterile spirituale.

Citim în *Avesta* (Yasna IX, 4 și 5): „Vâvanhvat a fost primul muritor din lumea corporală care m-a pregătit. El a avut privilegiul de a avea drept fiu pe Yima Strălucitorul, bunul păstor, cel mai glorios dintre cei care s-au născut, singurul muritor posesor al *ochiului solar*⁶⁸; și datorită puterii sale, să facă nemuritori oameni și animale.”

Ca plantă, *hom* al persanilor era, se crede, tamarix-ul (cățina) sau sulfina. Persanii, ca și hindușii, au pierdut și ei secretul licorii.

Cea veche era albă și era adunată de pe Alborj sau Muntele Sacru. Înlocuitorul era galben și secretul lui a fost și el pierdut mai târziu, ceea ce înseamnă că se poate de clar că transmiterea secretului s-a deteriorat de-a lungul timpului.

⁶⁸ Ochiul solar = aluzie la mașina zburătoare a zeului Ahura-Mazda, care se deplasa între cer și Pământ și putea astfel să observe tot ce se întâmpla. Yima era un Stăpân al Lumii (n. a.).

Al treilea ochi

Iată deci băuturile miraculoase și alimentele inițiatice – greal, soma, haoma –, cărora trebuie să le adăugăm ambrozia și vinul grecilor, vinul evreilor și creștinilor, decocturile de plante ale egiptenilor și șamanilor, ciupercile mexicanilor etc.

Băutură, plantă sau mixtură, alimentul magic servește totdeauna în același scop: conferirea cunoașterii tuturor lucrurilor.

Cu alte cuvinte, băuturile de inițiere trebuie să confere al treilea ochi, cel care percepe lucrurile ascunse, în trecut precum și în prezent.

Acest al treilea ochi este și el al adevăratului Stăpân al Lumii, căruia i se dă, în funcție de latitudine și de țară, numele de Viracocha, Kukulcan, Quetzalcoatl, Baal, Marduk, Prometeu etc., iar acest nume este Lucifer. Lucifer, zeul prieten și inițiator al oamenilor, cel care le-a adus înțelepciunea și știința, cel care, sub chip de șarpe, i-a murmurat Evei, prima muritoare inițiată, sfatul cel bun din care a provenit *homo sapiens* și toate civilizațiile.

Oare Lucifer nu a venit cu un al treilea ochi pe frunte (un smarald verde, culoarea planetei Venus)? Și care nu din acest al treilea ochi, acest al treilea smarald au făcut „îngerii” *graal*-ul?

Calomniat, defăimat, murdărit, diabolizat, bunul Lucifer, care și-a pierdut paradisul din dragoste față de om, (dăruire de sine), a devenit printr-o nedreptate scandaloasă un fel de demon!

Or, cunoștințele pe care le-a adus de pe o altă planetă vor reapărea în chip miraculos prin magia drogurilor halucinogene.

Inițierea, călătoria în cer a primilor părinți, cățărutul. Ritual din cursul ședințelor inițiatice, divulgarea trecutului și viitorului de cunoșcătorii planetari, totul se va raporta în mod logic, cât se poate de clar, la planeta Venus.

Totul se va plasa sub semnul lui Quetzalcoatl, al lui Lucifer și ale semnelor lor sacre: al treilea ochi de jad pentru Quetzalcoatl, al treilea ochi de smarald pentru Lucifer.

Și va fi, mascat de deteriorarea timpului, al treilea ochi al lui Shiva, prințul asurilor (asezilor), prințul falusului, zeu genitor, a cărei împreunare pasionată cu frumoasa Parvati (Venus-Astarte) va zgudui lumea.

Va mai fi și al treilea ochi al lui Horus, a cărei culoare simbolică este verde, Horus care este Apollo al egiptenilor, soțul lui Hator, regina Occidentului, doamna Babilonului, identificată cu Venus și Astarte... Mereu planeta Venus, mereu culoarea verde a Stăpânilor Lumii vechi.

Capitolul XI

Lespedea ciudată

Huantla de Jimenez este un sat din Sierra Mazateca, din partea de centru-nord a statului Oaxaca din Mexic.

În 1953, un bancher bogat din New York și soția sa, Gordon și Valentina Wasson, însoțiți de etnologul Weitlaner, au venit să-l consulte pe *curandero* (vrăjitor-vindecător) Aurelio.

În realitate, ei veneau să studieze la fața locului un mister care începea să ajungă în țările civilizate, misterul „ciupercilor sacre”. Se spunea că au o mulțime de puteri, cele mai interesante fiind cea de a „spune” în viziune dacă un bolnav avea să se vindece sau să decedeze, unde se afla un anumit obiect furat sau cutare persoană dispărută...

Autoritățile catolice îi persecutau pe sărmanii *curanderos*, acuzându-i de vrăjitorie, de magie neagră, ba chiar de antropofagie. Dar indienii, după ce s-au adresat zadarnic sfântului Anton, patronul obiectelor pierdute, reveneau totdeauna la *curanderos*, care aveau avantajul asupra bunului sfânt că spuneau adevărul și găseau ce fusese rățăcit.

În 1955, domnul și doamna Wasson au încercat și ei virtuțile ciupercilor sacre – *kisos* –, apoi într-o zi au

asistat la ceea ce am putea numi o demonstrație de inițiere făcută de către celebra *curandera* Maria Sabina, de la Huantla de Jimenez.

Puterile fantastice ale Mariei Sabina

Curandera, după ce a mâncat nouă sau treisprezece perechi de kisos purificate la flacăra copalului, a făcut un fel de rugăciune, apoi după vreo douăzeci de minute a intrat în transă, bătând din palme cu o forță sălbatică, rostind sacadat cuvinte imposibil de înțelese, executând cu degetele semne magice, ca și cum ar fi chemat spiritele. Și a început să vorbească...

Soții Wasson putuseră deja să se convingă de corectitudinea previziunilor ei. Ea îl văzuse foarte exact pe fiul lor la New York, deși se credea că se afla la Boston, anunțase intrarea sa în armată și moartea unuia dintre verii lor.

Pentru arheologul Frank Snell, Maria Sabina a avut o viziune și mai convingătoare:

— Când vei ajunge în Mexic, avionul tău va ateriza lângă o mașină roșie. Depărtează-te dacă vrei să nu fii ars. Vei găsi bani, mulți bani, și îți vei construi o casă frumoasă pe malul fluviului.

Poate că Frank Snell nu a crezut-o pe *curandera*, dar foarte curând și-a schimbat părerea.

La întoarcere, când avionul său a aterizat la Mexic, a văzut venind cu mare viteză spre aparat o mașină roșie din cadrul serviciului de pompieri al aerodromului. Ea a oprit la vreo treizeci de metri de călătorii care coborau. Arheologul s-a gândit la prezicere, dar, din curiozitate sau sfidare, s-a depărtat de grup și s-a apropiat de mașină. Deodată a avut loc o explozie... o jerbă de flăcări! Mașina luase foc și Frank Snell a fost lovit în brațul drept de fragmente din caroserie. A scăpat doar cu o mânăcă pârlită.

După câteva luni, el a descoperit în statul Sonora un filon de argint care l-a făcut brusc bogat și, în 1960, își construia, pe malul râului San Antonio, o casă frumoasă, care constituia realizarea totală a prezicerii.

Roger Heim, directorul Muzeului de Istorie Naturală din Paris, a ținut la televiziunea franceză, la 28 ianuarie 1966, o conferință urmată de proiecții filmate, care aducea misterului ciupercilor sacre răspunsul autorizat al mediilor științifice.

La Muzeul Omului s-a experimentat, pe voluntari, efectele ciupercilor (psilocybe), iar experiența filmată a fost dată pe micul ecran.

Subiecții au intrat într-un fel de stare secundă și, în funcție de temperament și cantitățile absorbite, au avut viziuni, halucinații, stări de euforie sau de depresie.

Au fost observate trei dominante:

— Memoria dobândeă o putere prodigioasă de a resuscita fapte care erau considerate uitate pentru totdeauna.

— Delirul sacru îndemna uneori la a desena.

— Universul colorat suscitât de psilocybe avea ca dominantă culoarea verde.

Desenele făcute de unul dintre subiecții de la Muzeul Omului, M.E., reprezentau un cocoș și un desen geometric plasat în spatele unui ochi.

Ansamblul te ducea cu gândul la scrierea fluidă a lui Jean Cocteau, la linia lui subțire, aproape feminină, legată probabil de subtilitățile lumii sale interioare.

În 1963, R. Heim și câțiva savanți, micologi și botaniști ca și el, s-au dus la Huantla de Jimenez ca să o vadă pe Maria Sabina, care le-a făcut preziceri puțin plauzibile pe moment, dar care s-au dovedit totuși a fi exacte.

— În ciuda spiritului meu înclinat spre raționalism, spune Heim, sunt obligat să trag concluzia că, prin intermediul acestor ciuperci, are loc un fenomen derutant, care depășește fenomenul normal.

A mai vorbit și de raportul între subconștient și realitate, despre revelațiile subconștientului, despre

introspecțiile într-o lume necunoscută...

Îi era greu directorului de la Muzeul Omului să spună foarte explicit: „Maria Sabina a dovedit autenticitatea fenomenului numit prezicere. În transele ei, Maria Sabina are în mod incontestabil darul de a călători în trecut (memorie) și în viitor (divinație)”.

Nu, Roger Heim nu a spus-o, dar se subînțelegea în mod clar că asta gândea.

Totuși, după părerea noastră, importanța consta în alt punct, care nu i-a frapat pe experientatori: viziunile provocate de ciupercile sacre erau colorate în *verde*.

Viața în verde

La 19 ianuarie 1966, ziarul *Nice-Matin*, citat de toată presa franceză, relatează un incident ciudat petrecut la Menton.

Articolul, semnat de Roland Moreau, relatează întâmplarea survenită doamnei Vial și celor doi copii ai ei, după ce au mâncat din greșală ciuperci halucinogene.

„Printr-o întâmplare extraordinară, scrie Roland Moreau, această ciupercă, o *copelandia* (identică cu nincoretele), se întâmplase să crească pe gazonul de la

«Pinella», proprietate pe care domnul și doamna Vial o au în cătunul Roquebrune...”

Doamna Vial a cules recolta și s-a delectat mâncând împreună cu copiii.

„După zece minute, cele trei persoane nu mai erau în starea lor normală. Sylvie avea convulsii violente și sărea pe loc; fratele ei vedea *totul în verde* și obiectele se conturau în forme geometrice; mama lor zărea forme hidoase... compoziții supranaturale. Și, ca să pună capac acestui tablou *în verde viu*, totul se mișca... orizontala și verticala își pierduseră orice sens.”

Totuși, doamna Vial a reușit să scape de viziunile de coșmar și să ridice telefonul care se învârtea și era și el... *verde*.

La spitalul din Menton, „cei trei bolnavi au reacționat în funcție de vârstă în mijlocul propriului lor *infern verde*”. Răul lor a luat însă repede sfârșit, părăsind în același timp *viața în verde*, după cum s-a exprimat doamna Vial, ca să revină la viața în roz de pe Coasta de Azur!

Iată-ne în miezul enigmei!

Ciuperca halucinogenă, *copelandia* din Peru, *Stropharia Cubensis*, *Psilocyba Mexicana* a lui Heim sau *Psilocyba Zapotecorum*, are puterea miraculoasă de a

provoca viziuni într-un univers de culoare verde. Numai că, această culoare verde joacă un rol esențial:

— Este culoarea simbolică a planetei Venus, ca și a artei sacre a mayașilor, incașilor și hindușilor.

— Lucifer este numele lui Venus, astrul dimineții. Lucifer este un „înger”, venit de pe planeta strălucitoare ca să dea viață oamenilor, să le aducă știința și dragostea. El purta pe frunte un *smarald verde*.

— Conform teozofilor, cei patru Stăpâni ai Lumii sunt venusieni și locuiesc la Chamballah (deșertul Gobi), în Palatul de *Jad* (jadul are culoarea verde).

— Coloana Lumii din templul Chavin, din Peru, a fost consacrată marelui rege Naymlap, care a zburat în cer după ce a adus știință și progres. Această coloană este un monolit din serpentin, de culoare *verde*.

— La vechii indieni, *jadul* era considerat un dar al zeilor veniți de pe planeta Venus.

— În China și în India, *jadul* este materialul rezervat cu prioritate zeilor.

— Catharii ziceau că sunt posesorii *pietrei verzi* sau *graal* al adevărului veșnic și că această piatră *căzuse din cer*.

— Marii zei albi ai vechilor mexicani (Kukulcan și Quetzalcoatl) erau niște ființe venite de pe planeta Venus. Erau reprezentați în mod tradițional cu ochii și

buricul în crustate cu *jad*.

— Minerva, zeiță pelasgică, era Aurora, steaua dimineții (Venus), numită în sanscrită *Athana*. Ea avea în mod ritual ochii *verzi* (Minerva Glaucois).

Callaïs, jad și serpentin

Maurice Magre, în lucrarea *Cheia lucrurilor ascunse*, a scris:

„Lucru ciudat semnalat de Chaboseau (*Histoire de la Bretagne avant le XII-ème Siècle*), există o piatră prețioasă, având culoarea *verde de mare*, asemănătoare cu turcoazul, *callad's*, din care se cunosc doar opt sute treizeci de perle în întreaga lume, toate găsite în dolmene.

Ce puteri avea această piatră, cu o întrebuințare mortuară, și ce posibilități legate de viața viitoare ascundea în ea?”

La Venta (Mexic), la nord de piramidă, arheologul Matthew W. Stirling a găsit un mozaic din cuburi mici de culoare *verde* din serpentin și treizeci și șapte de securi din același material așezate în cruce.

Pierre Honoré notează că, mai presus de orice materie prețioasă, fie ea diamant sau aur, vechii

mexicani aveau o devoțiune misterioasă față de *jad*, din care își confecționau cele mai venerate figurine.

Un indian care are un talisman de jad nu ar accepta să renunțe la el sub niciun pretext sau în schimbul unei sume oricât de mari.

La olmecii de la Venta, capetele gigantice sunt sculptate în serpentin (verde) și este interesant să constatăm că acești giganți cu fețe de buldogi au niște căști asemenea astronautilor noștri moderni.

Olmecii sculptau și în jad efigiile zeilor lor, iar aztecii își confecționau din jad moneda de schimb.

La Cerro de Las Mesas, s-a găsit o pirogă verde, al cărei ocupant, vărsând lacrimi grele, se crede, plângea plecarea cu ambarcațiunea a Zeului Alb venit de pe „planeta strălucitoare”.

Aceeași devoțiune pentru jad se găsește și în vechea Chină precum și în India.

Lao Zi a plecat spre „țările din vest” urcat pe un bou verde și această scenă este deseori reprezentată printr-o figurină verde.

Cretanii și fenicienii își confecționau bijuteriile din jad, iar unii istorici cred că obținerea acestei pietre i-a împins pe asiatici spre malurile Lumii Noi, și mai exact spre Guatemala și Mexic.

La Tres Zapotes, a fost scoasă din pământ o statueta de jad care reprezintă un personaj înaripat, cu față

umană, dar cu nas de rață sălbatică.

În sfârșit, se cuvine să menționăm înrudirea jadului amerindian și asiatic cu ambra, materie prețioasă a vechilor popoare nordice, a căror unică sursă de extracție era malul Mării Baltice, limitrofa cu țara hiperboreenilor.

Planta extraterestră

Iată-ne în plin vârtej de verde și de Venus, întrepătrunzându-se și formând un tot indisociabil.

Căci, imediat ce este abordată problema Venus, apare și verdele, așa cum apare la evocarea celor mai vechi civilizații: Green-Land (*green* = verde), Groenlanda, Pământul Verde al egiptenilor, Cavalerul Verde al epopeii arthuriene, verdele simbolic al vestitei Thule...

Universul în verde... un „infern verde”, scria Roland Moreau!

În aceste condiții, cum să nu faci o legătură logică între Mexic, ținutul zeilor identificați cu Venus și al ciupercilor psilocybe și universul verde suscitată de ciupercile sacre?

Oare rolul lor nu este, prin viziunea trecutului și viitorului, să facă posibilă călătoria în timp și spațiu, până la universul locuit de marii strămoși?

Poate că Stăpânii Lumii, veniți în Mexic în urmă cu

cinci mii de ani, au adus cu ei planta cea mai ușor de aclimatizat: ciuperca, pe care au ales-o sacră, adică halucinogenă, astfel încât să permită preoților să se ridice în mod artificial la nivelul lor de înțelegere. Fără psilocybe, vechii mexicani nu ar fi înțeles niciodată limbajul și știința inițiatorilor venusieni!

Ciupercile halucinogene, *psilocyba* în Mexic, *amanita* în Siberia, *copelandia* în alte părți și băuturile de inițiere au fost probabil un mijloc posibil și comod prin care să se stabilească o comunicare de spirit și limbaj între extraplanetari și pământeni... între oameni superiori și oameni inferiori.

Într-o bună zi, vechii inițiatori au dispărut – și acesta a fost amurgul zeilor –, și în toate părțile din lume, pythiile, sibilele, vrăjitoarele, ghicitorii și, în sfârșit, preoții, căci preoții din vechime erau ghicitori și profeți, într-un cuvânt, toți savanții, cunoscătorii, au avut legătura tăiată cu sursa divină.

Atunci au continuat sistemul de licori inițiatice sau de fumigații⁶⁹.

„Conform tradiției buriate (Siberia, regiunea lacului

⁶⁹ Pythiile oficiau pe un trepied și se amețeau cu fumigații. Pythia din sanctuarul de la Delfi, cea mai celebră, se așeza într-un templu la intrarea unei tainite adânci și deasupra unei deschizături de unde ieșeau emanații despre natura cărora știm câte ceva. Strabo le numea „vapori care produc entuziasm”... Era vorba evident de fumigații halucinogene (n. a.).

Baikal), în vremurile din vechime, șamanii primeau *ușa* (puterea) *direct de la spiritele celeste*; doar în zilele noastre o primesc numai de la strămoșii lor... Primii șamani *zburau cu adevărat...* (*Șamanismul*, Mircea Eliade, p. 76).

Iată de ce secretul băuturilor soma și haoma a fost uitat... de ce, la toate latitudinile, oamenii au pornit în căutarea a ceea ce pierduseră.

Și înlocuitorii, băuturile de substituție, cu plante care, probabil, degeneraseră, nu au mai fost atât de eficace și și-au pierdut calitățile.

Totuși, ciupercile, mai tenace, și-au păstrat o parte din puteri, deoarece Maria Sabina prezice viitorul.

Din timpurile îndepărtate când Stăpânii Lumii veneau pe Pământ și când, poate, oameni privilegiați (preoți și șamani) puteau să meargă pe o altă planetă, au rămas rituri păstrate de tradiție: cu ocazia inițierilor în America, Oceania, Africa și Asia, candidații, după ce au băut licoarea, trebuie să urce într-un copac, pe un stâlp, pe o frânghie sau pe o scară, așa cum urcau pe vremuri strămoșii lor în cer cu spiritele divine.

Și abia după ce coboară, adică la întoarcerea simbolică din călătoria interplanetară, consacrarea devine efectivă.

Clarviziune pentru raționaliști

Prin urmare, datorită experiențelor domnilor Wasson, Snell și Roger Heim, clarviziunea și divinația au fost acreditate în mod oficial.

Unii „raționaliști” mai mult sectari decât supuși criteriilor rațiunii, au vrut totuși să dea o explicație: „Imaginile provocate de drogurile halucinogene sunt pure invenții ale subiectului care le «secretă» într-un fel, apoi crede că le percepe din *exterior* prin dublura sa”.

În ultimă instanță, se poate admite această teză în cazul clarviziunii trecutului: există o dedublare a subiectului, a cărei dublură, separată de corpul fizic, poate efectiv să perceapă din exterior imagini suscitade de memoria exacerbată.

Atunci trebuie admis, ceea ce este admis de biologi, că cromozomii păstrează – poate prin inducție – o memorie ereditară care ar putea să vină din primele timpuri ale omenirii.

Această teză nu este deloc hazardată, deoarece este confirmată de legea lui Mendel. Totuși, ar mai rămâne de dovedit că acești strămoși au cunoscut sau au putut să cunoască răspunsurile la întrebările puse. De exemplu, să știe unde este ascuns cutare obiect, cutare personaj. Ceea ce, de cele mai multe ori, este imposibil!

În schimb, teza nu mai rezistă deloc când e vorba de călătorit în timpul prezent și în timpul viitor.

Oricare ar fi puterile mnemonice ale omului, pare improbabil ca el să poată avea în el cunoașterea tuturor lucrurilor, a întregului univers. Doar dacă nu cumva universul în stare de microcosmos, care rezidă în creierul său, nu primește cumva prin inducție cunoștința macrocosmosului!

Căci nu se poate înlătura ipoteza identității celor două universuri.

Totuși, teza proiectării în spațiu-timp nu pare cea mai veridică, de unde, pentru a explica puterile Mariei Sabina, necesitatea de a imagina o călătorie în prezent și în viitor.

Am studiat această problemă prin ipoteza universurilor paralele.

Ni se pare cât se poate de plauzibil ca puterea de clarviziune să ne fie transmisă de „zeii” din vechime (adică inițiatorii extraplanetari), cu atât mai mult cu cât astronautii noștri pământeni, dacă vor reuși într-o zi să ajungă pe o planetă, vor avea probabil nevoie să aducă cu ei un mijloc de comunicare cu ființele conștiente pe care speră să le găsească acolo.

Și ne gândim la drogurile halucinogene sau la ciuperci, acestea din urmă având avantajul să constituie și un aliment cu dublă întrebuințare.

Pe de altă parte, este important să notăm că încercările de aclimatizare vegetală au cea mai mare șansă de reușită în cazul criptogamelor, mușchilor, lichenilor, ciupercilor, care au o creștere rapidă și se mulțumesc cu o hrană frugală.

Omul cu masca de jad

Cultura ciupercilor a fost atât de importantă în Yukatan (Mexic) și în Guatemala, încât au fost găsite aici numeroase reprezentări sculptate în piatra verde.

Muzeul Rietberg din Zürich deține câteva tipuri de ciuperci de piatră, uneori în formă umană sau prezentând motive umane.

Nici o altă plantă nu a fost onorată în acest fel, și acest indiciu capătă o valoare deosebită într-un ținut unde toți zeii sunt supuși lui Venus și unde arta, foarte subtilă și savantă, ni se pare a fi expresia directă a unei inspirații suscitată de faimoasele *psilocybe*⁷⁰.

În piramida de la Palenque, în Yukatan, se află un mormânt misterios, singurul de acest gen din tot Mexicul, a cărui piatră tombală prezintă o mare enigmă.

⁷⁰ Credem că arta chineză, hindusă, japoneză și egipteană, într-o anumită perioadă, au suferit și ele o influență a drogurilor halucinogene și a licorilor de inițiere (n. a.).

La 15 iunie 1952, Alberto Ruz Lhuillier, de la Institutul Național de Antropologie din Mexico, unul dintre arheologii cei mai eminenți din vremea noastră, trecea pragul unei cripte până atunci necunoscută, pe care tocmai o descoperise în interiorul piramidei de sub templul din Palenque.

Pe perete, fețe mari de personaje modelate în stuc păreau că stau de pază. Toate purtau pe cap ceva împodobit cu ciocul și penele mari ale păsării „quetzal”, dragă marelui zeu din Mexic, reprezentant al planetei Venus: Quetzalcoatl.

„Ceea ce m-a surprins în această criptă, scrie Alberto Ruz Lhuillier, a fost monumentul enorm care ocupă cea mai mare parte. Imaginați-vă o piatră orizontală măsurând 3,80 m x 2,20 m, sculptată pe margini și pe fața superioară. Ea se sprijină pe un bloc monolitic ale cărui laturi sunt și ele sculptate.”

Lespedea acoperea un sarcofag unde se găseau osemintele „unui bărbat de patruzeci-cincizeci de ani, înalt de 1,73 m”. Mortul, după toate probabilitățile un personaj foarte important, purta o mască de jad și era înconjurat de numeroase bijuterii. În mâna dreaptă ținea o perlă mare cubică și în mâna stângă, o perlă sferică; la picioare avea o figurină splendidă de jad.

Toate astea erau extrem de prețioase și prezentau, datorită perlelor (una rotundă și una cubică), un mister destul de neobișnuit. Dar lucrul cel mai important îl constituia chiar capacul mormântului sau, mai exact, motivul său sculptat.

Ruz Lhuillier a văzut în el o reprezentare simbolică a personajului îngropat.

Racheta spațială de la Palenque

Am meditat îndelung asupra ciudatului document de la Palenque.

Pentru cine o cercetează cu privirea nouă a unei ființe ferite de orice hipnoză și de orice idee preconcepută, explicația eminentului profesor mexican nu este deloc satisfăcătoare.

Dacă un astfel de desen – a cărui reproducere o publicăm mai jos – ar fi fost găsit într-o grotă de la Eyzies, ba chiar pe un sarcofag merovingian, ar fi stârnit mai mult ca sigur un mare interes!

Mai mult decât Puerta del Sol de la Tiahuanaco (Bolivia), pe care figurează niște mașini spațiale ciudate, Iespenea de la Palenque reprezintă o enigmă, dar legată, cât se poate de evident, de rachetele spațiale.

Ființa – bărbat sau femeie –, care se află așezată în savanta mașină gravată în timpurile preistoriei maya, ni-l amintește pe Gagarin, Carpenter și toate felurile de astronauti cu căști pe care îi găsim în monoliții enormi de serpentin din infernul verde din Yukatan.

Opinia noastră este susținută de Guy Tarade și André Millou de la Centrul de Studii și Cercetare a Elementelor Necunoscute de Civilizație, de la care luăm interpretarea basoreliefului:

„Personajul pe care îl vedem în centrul lespedei și pe care îl vom numi *pilotul*, poartă o cască și privește spre partea din față a aparatului. Manipulează niște manete cu ambele mâini. Cu dreapta ține o manetă identică unui schimbător de viteză al unui automobil 2 CV Citroen.

Capul lui este susținut de un suport; în nas îi pătrunde un inhalator, ceea ce indică cu claritate principiul de zbor stratosferic.

Nava de călătorie, carosată exact ca o rachetă, pare să fie o navă cosmică ce folosește energia solară.

Căci în partea din față a navei se află un papagal, pasăre care îl reprezintă pe zeul zburător în simbolica mayașă.

Cuvântul *energie* ar fi mult mai potrivit decât cel de *zeu*, deoarece, în descompunerea luminii de către o

prismă, regăsim gama de culori a penajului papagalului.



Culoarea dominantă în mod obișnuit la această pasăre este *verdele*, culoarea zeilor venusieni.

În partea anterioară a rachetei, exact în spatele vârfului, sunt dispuși niște acumulatori și sunt vizibili și alți captatori de energie. Motorul are patru compartimente și se află în partea din față; în spate, celule și organe complexe sunt legate prin tubulaturi la o țeavă care aruncă afară foc.

Propulsarea în spațiu este în mod clar stabilită și pare că se datorează amestecului a două forțe antagoniste, una solară și alta terestră.

Existau pe vremuri situri pentru lansarea unor astfel de aparate, mai ales pe marea platformă a Muntelui Alban, care este pandantul mexican al terasei de la Baalbek din Liban (Baalbek = Templul lui Baal venusianul).

Aceste situri sunt un fel de piste gigantice făcute din blocuri imense, aranjate prin procedee necunoscute nouă”.

Aceasta este interpretarea pe care o dau Guy Tarade și André Millou, dar ne vom permite să adăugăm o completare necesară.

Alfabetul lui Diego de Landa, care a permis descifrarea câtorva hieroglife mayașe, dă și un sens aproximativ, dar foarte edificator, lespezii de la

Palenque.

Pe două lungimi ale acestei dale, se poate remarca o friză, care în realitate este un text din ideograme, format din nouă desene (dreptunghiuri) sus și nouă desene jos.

Toate au o semnificație astronomică.

Desenul cu patru sfere legate la un glob central este un semn al cerului înstelat; trei ideograme barate în cruce, ca de niște curele de parașută, au sensul de forță a creierului și a brațului, comanda forței (motorul).

Scrierea maya nu a fost încă elucidată⁷¹, de aceea descifrarea literală a textului este imposibilă, dar ideea pe care o exprimă nu lasă nicio îndoială: astronaut pilotând o rachetă în spațiul sideral, în direcția unei planete.

Putem preciza cu certitudine despre ce planetă este vorba: *Venus*.

Căci gravura din interiorul frizei comportă doar două simboluri corect desenate. Aceste două simboluri, situate în spatele cosmonautului, au forma unui dreptunghi în interiorul căruia este un pătrat sau romb, cu un rotund central.

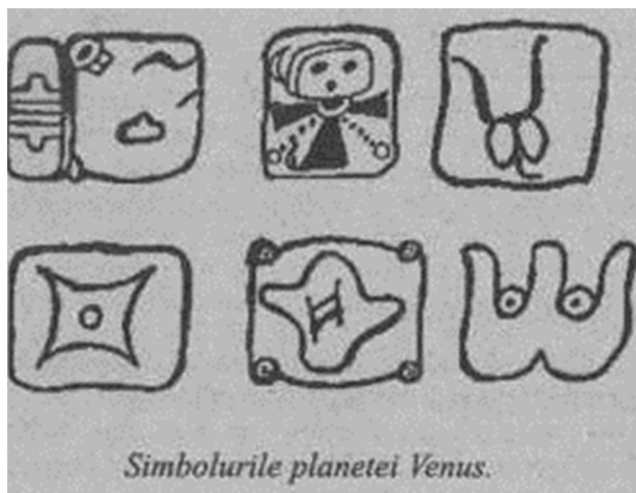
Ele sunt deosebit de bine ieșite în evidență, bine desenate și plasate de o parte și de alta a motorului,

⁷¹ Vezi anexă.

suportând chiar tablatura habitaculului ca pentru a menține direcția.

Or, acest simbol aparține alfabetului mayaș, unde este unul dintre semnele majore. Se numește *ik* sau *igh* și înseamnă vânt, suflu, spirit, ziua a nouăsprezecea și *planeta Venus*.

„Este simbolul lui Kukulcan și Quetzalcoatl” reprezentanți ai plantei Venus pe Pământ, scrie Léon de Rosny, aprobat de Diego de Landa, Brasseur de Bourbourg și, mai recent, de lingvistul Carl E. Guthe. Publicăm mai departe diferitele simboluri ale planetei Venus, identificate de acești autori în codexurile și manuscrisele mayașe.



Ik-ul mayaș este reprezentat și printr-un cap de taur aflat într-un dreptunghi, precum și printr-un trident

prevăzut cu doi ochi. Or, este extrem de ciudat să observăm că primul semn este semnul lui Baal și Astarte, zeii venusieni din Asia Mică, iar al doilea, întâlnit în hieroglifile din Asia și Siberia, are și el sensul de planeta Venus!

Suntem deci îndreptățiți să credem că astronautii-inițiatori, care au venit din cer în urmă cu cinci. Mii de ani, au prezentat ei înșiși semnul taurului (și al tridentului) la toate latitudinile Pământului, ceea ce dovedește calitatea lor de autentici Stăpâni al Lumii.

Aceste indicii susțin și existența unei limbi universale vorbită cândva de clasele savante din lumea întreagă.

Planșele XXII și XXVI ale manuscrisului de la Troano reproduc, după cum se poate constata din capitolul următor, ideograme identice cu cele de pe lespede de la Palenque. Or, planșele manuscrisului de la Troano relatează, fără confuzie posibilă, povestea unui zbor la bordul unui aparat cu reacție.

Personajul basoreliefului de la Palenque este poate portretul ilustrului mort îngropat în piramidă, după cum spune Alberto Ruz Lhuillier, dar îndrăznim să afirmăm că reprezintă și un astronaut pilotând o rachetă cu reacție, venind de pe planeta Venus sau îndreptându-se spre ea.

Poate corpul este cel al lui Quetzalcoatl sau al vreunui Stăpân al Lumii venit pe vremuri de pe planeta

Venus.

Artă de vizionari

De când datează templul piramidal de la Palenque?
Istoricii spun că din secolul al VII-lea.

Dar cripta este cu siguranță cu mult mai veche. Pe de altă parte, piramidele din Mexic, ca și cea de la Autun, sunt formate din îmbucarea succesivă a unor monumente, cel aparent fiind cel mai recent.

Istoricilor le place să fie suverani, dar ne amintim de întâmplarea neplăcută survenită atunci când au datat din 450 î.e.n. Piramida. De la Cuicuilco, care se află între cetatea universitară din Mexico și orașul Tlalpan.

Or, acest monument fusese acoperit de lava vulcanului Xitle și geologii, analizând această lavă, au fixat data de erupție la opt mii de ani!

Putem deci presupune că templul piramidal de la Palenque este cu mult mai vechi decât se presupune în mod oficial.

Mai rămâne de elucidat adevăratul mister. Ce caută acolo astronautul? De unde cunoșteau mayașii racheta cu reacție și inhalatorul pentru pilot?

Ei bine, cazul Mariei Sabina ne va permite să dăm un răspuns rațional – îndrăznim acum să folosim acest cuvânt asociindu-l cu călătoria –, făcând să intervină

drogurile halucinogene.

Oare cel care a sculptat lespedea de la Palenque a văzut o rachetă siderală? E posibil, dar destul de improbabil.

Credem că a sculptat probabil sub influența ciupercilor sacre, ceea ce constituie un ritual pentru întreaga artă maya, și a văzut în imaginile provocate de drog uimitoarele mașini spațiale care îi aduseseră pe Pământ pe zeii venusieni sau pe înaltul personaj căruia i se onorau rămășițele pământești.

Sigur, nu a putut sau nu a știut să restabilească în integralitatea lor mașinile uimitoare văzute în starea secundă, dar a reprodus esențialul: forma, mijlocul de propulsie și detaliile deosebit de frapante.

Nu a inventat nimic, așa cum nu au fost inventați giganții olmeci cu cască din pădurea Yukatanului, OZN-ul reprodus în codexul Magliabecchiano și zeii și monștrii zburători de pe manuscrisul de la Troano.

Tot așa, este probabil ca cei care au sculptat motoarele și costumele spațiale de pe Puerta del Sol de la Tiahuanaco, din Bolivia, să fi copiat viziunile pe care le-au avut după ce au băut *ayahuascar*, decoct de ierburi halucinogene a căror piață se ține în munți și în special la Pisac.

Capitolul XII

Stăpânii invizibili

Geneza civilizațiilor cercetată în mod empiric de istorici, arheologi și geologi este cunoscută de inițiați, prin învățătura care le este transmisă în unele sanctuare de pe glob: în Franța și în America la rosicrucieni, în insulele Hawaii, în Agartha și în mănăstirile lamaiste din Tibet, la Chamballah (deșertul Gobi) conform teozofilor, în sanctuarele din Persia, din Etiopia și, în sfârșit, în Mexic, unde tradiția a fost transmisă prin basoreliefurile și manuscrisele mayașe.

Există o mare probabilitate ca documente revelatoare să existe și în bibliotecile musulmane de la Fez, Rabat și la Biblioteca Vaticanului.

Aceste documente, divulgate în parte, sunt cunoscute sub numele de *Cărțile Stăpânilor Lumii*.

Cine sunt sau cine erau acești Stăpâni? Niște muritori inițiați, pământenii sau extraterestri, sau ființe de origine „divină”?

Metatronul și Agartha

Pentru scriitorul René Guénon, care a scris mult despre acest subiect, fără să se fi bazat vreodată pe un singur document probant, ar exista un Rege al Lumii

sau *Metatron*, trimis extraordinar, mediator între forțele divine și oameni, care poate fi identificat cu Azazel din *Cartea lui Enoh* și cu sfântul Mihail al creștinilor.

Umbra lui Metatron, sau forța obscură a lui Mikael, este reprezentată prin Samuel sau Sâr ha-ôlam (Satana), geniul acestei lumi în sens inferior.

Misteriosul Melhisedek ar fi fost și el, sau ar fi încă, Stăpân al Lumii.

În 1890, conform declarațiilor hindușilor, Regele Lumii ar fi făcut o profeție când a apărut la mănăstirea din Narabanchi: „Popoarele din Agartha vor ieși din peșterile lor și vor apărea la suprafața pământului”.

Pentru teosofi, există patru Stăpâni ai Lumii care locuiesc la Shamballah (deșertul Gobi), în Palatul de Jad.

Ei sunt venusieni și sanctuarul lor „aerian” se află în opoziție cu cel subteran de la Agartha, care ar fi locuit de forțele negre.

Totuși, sanctuarele subterane, sub semnul magiei albe, au partizanii lor care leagă cultul grotelor cu ideea cavernei inimii, *omfalos*, „loc interior”, analog cu cel al egiptenilor, format de șarpele în inele unde se retrage simbolic adeptul ca să mediteze.

După Osendowski, Agartha nu a fost totdeauna subterană; a devenit astfel în urmă cu șase mii de ani, ca să-i protejeze pe înțelepți de curiozitatea unei lumi

pervertite.

Swâmi Matkormano, referitor la acei *firdôs* din Hawaii, ne-a spus că sanctuarul era ascuns și că forțe oculte formau ca un fel, de barieră magnetică în jurul intrării!

Aceste diferite date nu sunt deloc convingătoare, căci nu se bazează pe nicio dovadă, pe niciun document.

Fiind în opoziție – de exemplu: Agartha-Templu de Jad –, trebuie aleasă aserțiunea care pare cea mai veridică.

La drept vorbind, conceptul unui Stăpân al Lumii este foarte seducător, dar mai trebuie și să se sprijine pe baze mai consistente decât o „revelație” adusă de Dumnezeu sau de îngerii, pe un regat subteran imposibil de găsit, pe un palat care se situează cu precizie la Lob Nor, de unde chinezii își lansează rachetele!

Nu mai există credincios care să acorde încredere „revelațiilor”, cele ale mormonilor opunându-se revelațiilor creștinilor, care se opun celor ale hindușilor, și așa mai departe până în stadiul nenumăratelor „revelații” care, chiar și în zilele noastre, obsedează gândurile unor oameni cumsecade pasionați de miraculos.

Totuși, Stăpânii Lumii au existat, deoarece au marcat cu amprenta lor, pe toate continentele globului,

societățile și religiile, deoarece au impus o limbă universală și simboluri pe care le găsim atât în America cât și în Europa și Asia⁷².

Au fost numiți zei, veghetori, eroi, și dețineau atotputernicia pe care le-o conferea cunoștințele lor științifice și puterea lor de a se deplasa în spațiu la bordul unor aparate zburătoare.

Or, acești Stăpâni ai Lumii, pe care avem multe motive să-i credem autentici, au fost ignorați de scriitorii spiritualiști, care au preferat să inventeze pseudo-demiurgi ascunși în sanctuare necunoscute de nimeni, inclusiv de ei înșiși!

Ferecide inițiatul

Osendowski și René Guénon au păcătuit prin imprudență. I-am fi preferat pe acei mari inițiați, acei oameni superiori tuturor celorlalți (și tuturor zeilor pe care îi inventăm): Sanchoniathon, Ferecide, Pitagora.

Sanchoniathon a fost primul campion al adevărului, primul liber-cugetător... primul francmason, și din cauza acestui motiv major a fost înlăturat din cultura

⁷² Acești Stăpâni ai Lumii erau de origine extraterestră; ei au devenit primii regi ai marilor dinastii. La incași și la egipteni, căsătoriile erau consanguine, uneori chiar între mamă și fiu, ca să se nască descendenți de sânge divin, deoarece strămoșii erau „zei” (n. a.).

clasică și ignorat de nenumărate minți inteligente care se consideră cultivate.

Ferecide? A trăit în secolul al VII-lea î.e.n. Și a devenit renumit pentru că a fost profesorul lui Pitagora.

Dar se cunoaște mai puțin faptul că Pitagora declara că este deosebit de onorat de a fi discipolul unui astfel de maestru!

După istoricii Josephus Flavius, Suidas, Eusebiu și Hesicius, care au vorbit despre el, Ferecide era un autodidact și își dobândise erudiția din manuscrise feniciene scrise într-o limbă misterioasă.

Ca și Sanchoniathon! Și probabil de la aceleași surse, cele ale Stăpânilor Lumii!

Or, aceștia spuneau că Dumnezeu era un concept misterios despre care nu putem în fond să spunem nimic, și că divinitățile *tuturor* religiilor erau niște *impostori*!

Ferecide a repudiat în mod categoric caracterul de „trimis al zeilor” care s-ar fi dorit să i se confere și s-a menținut în limitele științei.

Exemplul și înalta sa autoritate au provocat o adevărată revoluție în spiritul grec.

„Până la el, zice Enciclopedia, filosofii profetizau precum patriarhii evrei, instruind în umbră câțiva discipoli și se fereau să-și scrie gândurile, faptă a falșilor profeți, a falșilor mesia, a falșilor inițiați.

La școala lui, filozofii greci au început să vorbească ca niște simpli muritori, s-au lepădat de mister ca să profeseze și nu s-au mai temut să încredințeze scrisului secretele minții lor.”

A fost primul dintre greci care a vorbit de nemurirea sufletului.

Pitagora, la sfârșitul vieții bătrânului său maestru, a ilustrat unul dintre cele mai notabile sentimente omenești: dragostea de aproapele tău. Și totuși nu credea în Dumnezeu!

Relatarea care va urma provine de la istoricii Diodor din Sicilia, Porfiriu, Jamblique și Apuleus.

Pitagora: o lecție de dragoste

Ferecide bătrân, bolnav, măcinat de infirmități, devenise o adevărată zdreanță umană, plin de plăgi purulente.

În pofida marelui renume pe care îl dobândise, era atât de contagios, atât de respingător, încât nimeni nu îndrăznea să se apropie de el.

Când a aflat despre această stare a profesorului său, Pitagora a părăsit Italia în mare grabă ca să meargă în ajutorul nefericitului.

Acesta din urmă, ca să nu fie privit, interzisese să intre cineva în camera lui. Pitagora a deschis și a

Întrebat cum se simte.

Ferecide era ascuns în pat, dar, la vocea discipolului său, a scos de sub cuvertură un deget ros până la os și a zis:

— Tot corpul meu este în această stare.

Pitagora l-a îngrijit, a stat cu el până când a murit, apoi l-a îngropat cu propriile sale mâini.

Sfârșitul lamentabil al lui Ferecide și rolul domestic asumat de Pitagora pe lângă maestrul său: pansarea rănilor, spălarea lenjeriei pătate de sânge, de puroi și de excremente... Aceste considerații nu știrbesc cu nimic aureola celor doi filosofi, ba, dimpotrivă, îi înalță și mai mult în ochii noștri și, din punctul nostru de vedere, devin pecetea suverană care face din ei niște adevărați inițiați.

O mulțime de „zei” nu au la activul lor „acte” atât de morale.

E ușor să dai bani săracilor, e ușor să spui vorbe frumoase, e ușor chiar să mori pentru o idee – milioane de oameni fac asta în fiecare secol –, dar este mai greu să fii un prinț al spiritului și să pui oala de noapte unui bolnav purulent și contagios.

Totuși, în sensul în care le înțeleg spiritele religioase, aceste ființe de excepție erau ateii!

Locuitorii din Delos l-au acuzat pe Ferecide de impietate, pentru că nu aducea sacrificii zeilor și îi

sfătuia pe discipolii săi să nu facă asta.

Totuși, au vrut să-l zeifice încă din viață; filosoful a refuzat această onoare cu atâta hotărâre, încât, mai târziu, Pitagora a refuzat chiar și titlul de înțelept!

Stăpânii Lumii de Guy Tarade

Ca și André Bouguenec, părintele kabbalei franceze, Guy Tarade, directorul Centrului de Studii și de Cercetare a Elementelor Necunoscute ale Civilizațiilor, crede că „suntem acționați”, adică forțele misterioase provocate de Stăpânii Lumii ne guvernează destinul.

Pentru Guy Tarade, civilizații extraterestre aflate unele în război împotriva altora, ar fi putut să jinduiască Pământul și să facă din el miza disputei lor.

„Globul nostru, scrie el, ar fi, în acest caz, un mare eșichier pe care ar juca ființele superconștiente din spațiu, pe care le numesc Maeștri cosmici.

Prima omenire terestră a fost instruită de ghizi coborâți din cer, ceea ce este relatat de evrei, creștini și musulmani.

Pe de altă parte, doamna Blavastky și înțelepții din India au afirmat cu fermitate că acești inițiatori erau venusieni, ceea ce este cheia misterioasă a trecutului.

Ce este Thora? În mod simbolic, ea reprezintă planeta

Venus: crucea hansată formată din T (sau *tău*) și din cerc, simbol solar (Ra) = Tau-Ra sau Thora.”

Această etimologie nu este deloc în acord cu cea a lingviștilor, dar raționamentul lui Guy Tarade nu este lipsit de interes.

„De cinci mii de ani, continuă prietenul nostru, lumea este în mod ocult supusă unei religii marto-venusiene (Marte fiind Jehova războinic, mâniat pe Moise, iar Venus mama inițiatoare, Astarte a fenicienilor).

Chiar și în catedrale, planul edificiului – nava, transeptul, corul, absida – reproduce simbolul crucii hansate a lui Venus.

Arhitectura lor împrumută de cele mai multe ori litera H, semn cabalistic al feminității, iar altarul este dedicat lui Jehova-Marte...”

Și Guy Tarade conchide:

„Iată cum s-ar putea explica războiul zeilor mitologici, în lumina prezentei cuceriri a spațiului.

Două planete își dispută o a treia planetă, distrug ici și colo puncte de rezistență (Atlantida și Mu); colonizatorii fac o alianță cu câțiva pământeni superiori – Stăpânii – și întreg stupul furnizează miere unor zei *vii* dintr-o altă lume”.

Care să fi fost natura acestei mieri? Poate o forță

psihică cu care s-ar fi hrănit zeii-vampiri!

Oare omul nu este stăpânul-vampir al vitei pe care o crește cu mare grijă, în scopul de a se îmbuiba cu carnea și sângele ei?

Suntem oare noi, după cum speculează filosoful Michel Simkin, o turmă incapabilă să cunoască scopurile păstorului?

Toate presupunerile sunt permise, dar, ținând cont de aventura cosmică pe care o încercăm și de aparițiile frecvente ale unor misterioase aparate neidentificate, avem datoria să avem în vedere și să studiem ipoteza lui Guy Tarade.

În acest sens, Stăpânii Lumii ar putea să fie venusienii teozofilor.

Inițiatorii lui Peter Deunov

Peter Deunov, în câteva cărți în care au apărut teoriile sale – *Stăpânul vorbește*, *Cuvântul Augustei Fraternități Universale* –, oferă o cu totul altă versiune a Stăpânilor Lumii.

Peter Deunov, care este bulgar, trece drept un inițiat; și el a avut revelații, dar nu poate să furnizeze nici cea mai mică dovadă că „adevărurile” sale sunt fondate.

De altfel, în asta constă piedica pentru orice om rațional și onest. Creștinii vorbesc despre „Cer”,

teozofii de deșertul Gobi, alții de Agarthă, Peter Deunov de Soare... Toate astea sunt greu de conciliat; în ipoteza cea mai favorabilă, ar fi vorba de eroare, halucinație sau înșelătorie la toți, cu excepția unuia singur.

Desigur, ideea unui Dumnezeu sau a unei inteligențe universale este prea inerentă spiritului omenesc și, să spunem, prea logică, pentru ca teoria ateilor să prevaleze asupra credinței religioase, dar admirăm cu atât mai mult înțelepciunea unui Ferecide, unui Pitagora, unui Platon, care se mențineau într-o expectativă prudentă.

Peter Deunov, cu o foarte mare seriozitate, a făcut această dezvăluire:

„Există pe Pământ o lojă de savanți care se adună o dată pe an, ca să delibereze asupra a diferite probleme științifice.

În ceea ce privește globul nostru, trecutul și starea sa actuală, acești savanți inițiați știu mult mai multe decât savanții contemporani, reprezentând știința oficială.

În ceea ce privește viitorul Pământului, nici ei nu știu nimic, și ei fac presupuneri.

În afara acestei loji pământene de inițiați, există în Soare (*sic*) o altă lojă a *Marilor Inițiați*, care cunosc multe nu numai despre trecutul Pământului, ci și despre

viitorul său. Dar amândouă lojile sunt doar niște organe ale acestui sublim organism universal de ființe perfecte, mult avansate, care formează *Augusta Fraternitate Universală*.

Aceste ființe perfecte sunt incomparabil mai avansate decât cei mai mari oameni de geniu de pe Pământ, deoarece provin din Primul Principiu mult mai înaintea oamenilor”.

Încă o dată, dacă acesta este adevărul, nu putem decât să deplângem lipsa de înțelepciune, de dragoste și de eficacitate a acestor „sublimi savanți”, care tolerează atâtea monstruoziități în biata noastră viață!

Dumnezeu: două brațe, două picioare

O altă concepție despre Stăpânii Lumii este prezentată de inginerul R.J. Mouton, care își va publica teza într-o carte al cărei titlu va fi: *Revelația Științifică a Sfântului Duh*.

Mouton a ajuns la concluzia că unele texte biblice prezintă o exactitate matematică verificabilă, demonstrând caracterul lor pur divin.

Autorul nu se îndoiește, în pofida tuturor afirmațiilor teologice, că Dumnezeu arată aidoma omului și că își are reședința în cer.

Pentru R. J. Mouton, Stăpânul Universului este deci

Dumnezeu însuși, entitate divină certă, dar formată ca și noi dintr-un corp, un cap și patru membre.

Această imagine despre zeitate ne face să zâmbim, totuși, teologi avizați nu ezită să se hazardeze pe această cale și nu e deloc incredibil ca, peste o mie de ani (poate chiar mai înainte), oamenii să accepte acest Dumnezeu asemenea lor ca reprezentarea cea mai plauzibilă și cea mai științifică a Stăpânului Universului.

Acest Stăpân, total diferit în esența lui de Dumnezeul lui R.J. Mouton, n-ar fi creatorul, ci doar s-ar fi substituit lui.

În plan matematic, este posibil să se explice că creatorul se poate întoarce într-un timp alternativ și să devină creatorul său, realizându-și astfel plenitudinea și poate finalitatea.

În această ipoteză, ne imaginăm – ceea ce este chiar o evidență – că omenirea a cunoscut, pe vremuri, civilizații foarte avansate, nu numai pe Pământ, dar și pe alte planete.

Dumnezeu-osmoză

Personal, sunt convins că omul, sub forma sa fizică actuală, este doar o verigă dintr-o evoluție și în revoluția universului, dar e doar o ipoteză, aproape o

impresie: probabil că adevărul este mai fantastic.

Dacă admitem că niciun sfârșit al lumii nu amenință aventura umană, cel puțin timp de câteva milenii, trebuie să convenim că progresia geometrică crescândă a descoperirilor ne va duce, înainte de anul 3000, la o putere crescândă și terifiantă.

Matematic, în anul 3000, oamenii, dacă își continuă evoluția, ar putea să rezolve orice problemă, să creeze sau să distrugă materia doar prin puterea cuvântului sau a undelor gândirii, fie direct, fie prin intermediul unei mașini.

Ar putea să creeze planete, să modeleze universul, pe scurt, să se substituie lui Dumnezeu, devenind forma sa gânditoare, activă și creatoare.

În fond, esența însăși, potențialul lui Dumnezeu, ar trece în creatură, s-ar concretiza în oamenii care ar deveni astfel niște întruchipări ale zeității.

Masa totală a lui Dumnezeu s-ar micșora deci pe măsură ce omul ar aduna energii esențiale, printr-un fel de vase comunicante.

Astfel, Dumnezeu alfa (inițial) ar tinde spre zero, trecând în oameni din ce în ce mai subtili, hărăziți să devină expresia lui Dumnezeu omega (final).

Oamenii devenind astfel zei și Dumnezeu însuși, putem crede că unul dintre ei va fi mai mult decât ceilalți încărcat de energie și de o calitate mai bună.

Atunci ar deveni șeful, conducătorul celorlalți oameni și și-ar asuma realmente funcția de Stăpân al Lumii.

Acesta ar fi sfârșitul grandios hărăzit destinului nostru, așa cum a fost hărăzit și celui al strămoșilor noștri, în timpuri îndepărtate, pe planeta pe care și-a realizat transmutarea.

De pe această planetă necunoscută, Stăpânul Lumii ne-a „acționat” după placul său, după planurile sale, așteptând să fie detronat de unul dintre noi.

Oare misterioasele OZN-uri vin de la „punctul de comandă universal”?

Impresiile, premonițiile, ba chiar credințele și puterile noastre psihice excepționale, să fie oare niște privilegii acordate de acest Dumnezeu uman, sau indicații secrete, poate interzise, smulse Domnului de vreun bun Lucifer, prieten al pământenilor?

Toate aceste speculații, ar zice filosoful Jean Fourastié, sunt doar niște jocuri pentru oameni mari, deoarece „mintea omenească fabrică zeii care îi plac, fără să-i pese de realitatea lor!”

Stăpânii Lumii, ca și zeii, n-ar fi oare niște fantasme sau ceva necunoscut care sfidează sagacitatea oamenilor?

Accesibilă sau nu, problema va fi totdeauna tentantă pentru niște minți curioase, cu condiția să nu cadă în facilitatea cu care unii empirici imaginează, fabrică și

inventează!

Firește, este mult mai greu să *dovedești* decât să ai „revelații”.

În studiul nostru despre Stăpânii Lumii care, în vremurile străvechi, s-au manifestat pe Pământ, aducem dovezi sub formă de documente, care sunt propriile arhive ale unor civilizații puternice, a căror autenticitate istorică nu poate să fie pusă la îndoială.

Garantăm faptul că documentele cărora le prezentăm fotocopia sunt autentice, iar interpretarea sau traducerea lor a fost făcută cu maximum de obiectivitate.

Capitolul XIII

Cărțile stăpânilor lumii

Manuscrisele mayașlor

Monumentele și manuscrisele vechilor civilizații relatează marile evenimente care jalonează istoria oamenilor: crearea lumii, apoi venirea inițiatorilor celești, potopul, războiul împotriva monștrilor sau a zeilor, descoperirea agriculturii, focului, topirii metalelor etc.

Cele mai vechi dintre aceste documente par să fie *Popol Vuh* al mayașilor-quiche (mexicani), *Cartea lui*

Enoh, Avesta persanilor, *Vedele* hindușilor, manuscrisele din Egipt, Fenicia, Tibet, Etiopia, *Edda* scandinavilor și tăblițele de la Glozel (Allier).

Apoi urmează *Biblia*, manuscrisele sau tăblițele din Asia Mică și, sub un alt aspect, pietrele gravate ale celților, incașilor, hitiților, egiptenilor, inscripțiile din templele din Mexic și manuscrisele maya scrise în general pe hârtie din frunză de agavă.

Este greu de datat documentele de piatră.

Frescele de la Lascaux (Dordogne), biblioteca preistorică de la Lussac-les-Château (Vienne), inscripțiile și obiectele găsite în peșteri sunt în mod incontestabil antediluviene.

Poate că la fel stau lucrurile și în cazul monumentelor din Peru și Bolivia – celebra Puerta del Sol –, în cazul piramidelor din Egipt, megalitilor celtici, dar ar fi hazardat să se fixeze o dată precisă.

Manuscrisele găsite în Mexic sunt numeroase și deosebit de interesante, căci ele relatează sub o formă imagistică evenimente deosebite vechi de douăsprezece mii de ani.

Dintre cele mai cunoscute: Manuscrisul Troano, Codex Borbonicus, Codex Cortesianus, Codex Vaticanus, Chilâm Balâm, Codexul de la Dresda, Codexul Perez...

Ele sunt scrise în ideograme, deși unii istorici folosesc

(greșit) cuvântul alfabet, și au fost traduse doar foarte aproximativ, ideea primând totdeauna asupra textului, dar nu au fost niciodată falsificate, ceea ce le conferă o valoare și o autenticitate inestimabilă.

Redactarea lor, se spune, ia forma unor calendare, folosind un fel de timp care scapă conceptelor noastre europene. Pentru mayași, timpul sacru anulează timpul profan într-o lume mitică, mereu mai prezentă decât lumea reală.

Pentru a interpreta un codex, este deci necesar să lași creierului și imaginației grija să facă coordonarea imaginilor.

Pentru traducerea scrierii mayașilor

Sistemul numeric descoperit în codexuri este la prima vedere de o simplitate copilărească: 1 este definit printr-un punct .; 2 = ..; 3 = ...; 4 =; 5 = o liniuță —; 6 = un punct pe o liniuță —•; 7 = două puncte pe o liniuță —••; etc.

	•	••	•••	••••	—	—•	—••	—•••	—••••	==	==•	==••	==•••	==••••	===	===•	===••	===•••	===••••
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

 = 5
  = 11

Cu aceste elemente se făcea înmulțirea *al cărei semn este un ochi*; dar o astfel de matematică nu se putea preta

la calcule importante.

Totuși, mayașii, deoarece au dat dovadă de o știință astronomică remarcabilă, trebuie să credem că nu efectuau operațiunile în acest mod primitiv.

În plus, trebuie să notăm că întreaga lor civilizație este supusă psihicului, de la artă și știință și până la modul de viață cotidian.

Din aceste considerații decurge faptul că traducerea scrierii și matematicii trebuia să se facă cu al treilea ochi, desemnat prin semnul x al înmulțirii, care înseamnă: stare de super-conștiință sub influența ciupercilor halucinogene.

Sub această influență, totul devenea clar, pătrunzător, ușor, atât o descifrare de ideograme, cât și o înmulțire astronomică sau o problemă de algebră.

Ne putem face o idee despre acest fel de miracol, gândindu-ne la minunata înțelegere între îndrăgostiți, bețivi sau între stăpân și cățelul la care ține: înțelegerea se face în plan psihic.

Basoreliefurile și manuscrisele din vechiul Mexic nefiind traductibile în integralitatea lor decât prin viziune inițiatică, se cuvine să considerăm alfabetul descoperit de Diego de Landa ca fiind incomplet și puțin probant.

Timp de patru secole, arheologii și istoricii au rătăcit fără să sesizeze nici sensul și nici esența scrierii maya,

deși unul dintre caractere era limpede ca lumina zilei: nu era rațional în sensul în care înțelegem acest cuvânt.

În toate manuscrisele sau codexuri, paralele cu scrierea formulată sub formă de ideograme, găsim desene pur grafice, care reprezintă în mod ușor de înțeles ceea ce este fie intraductibil prin jocul ideogramelor, fie ușor exprimabil prin reprezentarea directă.

În clarviziunile lor, preoții percepeau imagini de mașini zburătoare, de motoare, de conducte, de diferite energii, care nu aparțineau limbajului obișnuit.

Au fost deci obligați să deseneze, în felul lor, aceste imagini interzise.

Ca să le facă inteligibile pentru contemporanii lor, ei le-au conjugat cu alfabetul sau cu ideogramele cunoscute, oferind astfel *ideea*, dar au reprodus și cât s-a putut de fidel detaliile care exprimau *forma* obiectului real.

În sute de desene se recunosc cu claritate scene din viața cotidiană, rituri, explicații simbolice ale unor evenimente divine, și numai pe câteva planșe sunt desenate obiecte ciudate, absolut neobișnuite.

Or, aceste reprezentări misterioase au un caracter care le leagă direct de zbor și de călătorie în spațiu cu ajutorul unor mașini, cărora trebuie să li se aprindă reactorul cu duze, care apoi ejectează fluxuri de unde.

Simboluri cunoscute: focul, pasărea, șarpele, cerul, ridicarea pământului, întăresc ideea și descrierea călătoriei aeriene.

Rămâi mut de uimire recunoscând în aceste imagini gesturile tehnicienilor de la Cape Kennedy, rachetele de tip Titan sau Gemini și principiul de propulsie prin reacție. Sub acest nou aspect, Manuscrisul Troano, Codexul de la Dresda, Codexul Cortesianus și Perez dezvăluie un trecut ciudat, marcat de aventura extraterestră.

Insistăm asupra câtorva puncte de mare importanță:

- Nimeni nu știe să traducă manuscrisele mayașe;
- Câteva ideograme au totuși o semnificație admisă de majoritatea americaniştilor;
- Aceste ideograme au totdeauna mai multe sensuri și sunt în general desenate în mod aproximativ. De exemplu, semnul Pământului ridicat dă înaintea de orice o idee de ridicare, de proiectare deasupra Pământului. Pot fi adăugate sau suprimate detalii, chiar și forma cartușului poate să fie modificată, cum e cazul planșei XXVI a Manuscrisului Troano pentru ideogramele situate deasupra șarpelui.

Ideea sugerată este deci totdeauna mai valabilă decât traducerea alfabetică.

Manuscrisul Troano

Prima foaie a acestui manuscris povestește potopul; a fost tradusă de abatele Brasseur de Bourbourg după codul sau alfabetul lui Diego de Landa.



Începutul Manuscrisului Troano

Cum sună în limbaj literal:

„Stăpânul Pământului ridicat în bazinul de apă (este) focul; lavă împinsă din focarul adânc, intrat de nouă (ori sau în nouă locuri). Cel al Pământului ridicat... etc.”

Traducerea lui Henry Schliemann este sensibil diferită, deoarece împrumută sensul cronologic al calendarului maya:

„În anul 6 Kaân, în 11 muluk, în luna Zak, au început

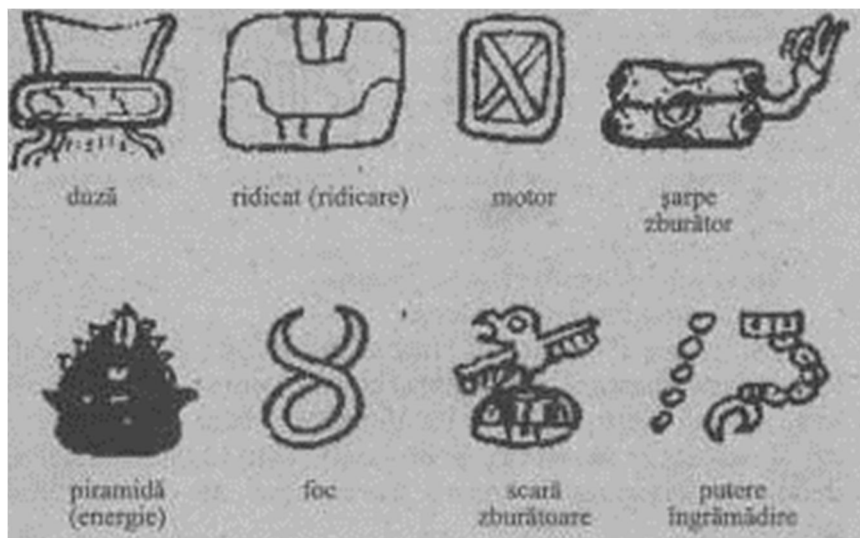
cutremure de pământ îngrozitoare, care au durat fără întrerupere până la 13 chuen. Victimele au fost țările munților de nămol sau țările din Mu.

După ce a fost ridicat de două ori, Mu a fost înghițit de noapte, după ce a fost săpat pe dedesubt în mod neîntrerupt de vulcanii subterani.

Continentalul a fost ridicat și lăsat la loc de mai multe ori...”

Această traducere este arbitrară în ceea ce privește desemnarea lui Mu, Henry Schliemann raportând cataclismul diluvian la dispariția Atlantidei și a continentului Mu, acesta din urmă fiind situat, conform tradiției, în locul deșertului Gobi și în Oceanul Pacific.

Probabil că așa s-a întâmplat, dar ilustrul arheolog a introdus în mod deliberat un nume de loc care nu figurează în textul maya.



Traducerea abatelui Brasseur de Bourbourg ni se pare mai apropiată de adevăr; totuși, ea este controversată, nu în privința ideii, ci în dispunerea și alegerea cuvintelor.

În realitate, este vorba doar de o ceartă între lingviști, fără mare importanță în privința fondului, dar e bine să subliniem că numărul interpretărilor este egal cu numărul interpreților!

Tema rămâne însă aceeași cu imaginile de cutremur de pământ, de erupții vulcanice, de continente înghițite de valuri, ceea ce este foarte reprezentativ pentru un potop universal.

Numai detaliile diferă și arată că o traducere de ideograme e valabilă mai ales pentru o idee generală pe care o sugerează.

Credem că este deci înțelept să ne limităm interpretarea la analizarea imaginilor grăitoare, subliniate de cartușe al căror sens este relativ cunoscut.

Opt cartușe ideografice ne vor servi drept chei. Ele comportă opt simboluri din care cele mai multe aparțin alfabetului admis. Cele ale duzei și motorului ne-au fost sugerate, primul prin identificare vizuală, evident, celălalt datorită poziției pe care o ocupă în toate imaginile în care este reprezentat.

În planșele pe care le reproducem, textul se citește de jos în sus și de la dreapta la stânga. Cifrele 1-2-3 indică desenele mari, numărul 1 începând de jos.

PLANȘA VI



3. Pregătirea rituală a focului. Idee de energie.

2. Concentrarea forței și energiei (piramida) pe semnele de ridicare a Pământului.

Călătorul stă sub o duză din care iese foc (repaus) legat la un organ motor (dreptunghiul cu bare încrucișate).

1. Personajul având deasupra un monstru zburător și o săgeată dă ideea unei călătorii în spațiu.

PLANȘA VII



3. Enormă piramidă de energie și monștri zburători sub duza legată tot la motor.

Deasupra: semn de ridicare a Pământului spre cerul înstelat.

2. Semn de foc și monștri zburători.

3. Foc, energie, monștri zburători și piramide în formă de ogive concentrate sub duză. Simbol repetat de două ori. Duzele cuprind fiecare semnul motorului.

PLANȘA XX



La stânga desenelor, douăsprezece cartușe reprezintă Pământul ridicat în cer.

Peste tot: îngrămădiri de păsări și de aparate ciudate figurând mașini zburătoare. Aproape toate conțin semnul ridicării de pe Pământ. Una, care seamănă cu o locomotivă (cu două semne ale ridicării), pare să albe roși. Alta are, se pare, o cârmă. Ideea generală de zbor în spațiu este exprimată cu claritate.

PLANȘA XXII



2. Forță vărsată (inelele) peste șarpele zburător. Semne zburătoare.

Monștri răsturnați dau poate ideea de imponderabilitate.

1. Pe șarpe, simbol universal al mașinii zburătoare, pregătirea unei forțe de ridicare dovedită cu claritate de tablete.

Numeroase simboluri de zbor, de scări zburătoare și de ridicare în afara Pământului (treisprezece în coloana de pe marginea stângă).

Între cele două desene, ca pe planșa XX, se văd cartușe care sunt simboluri astronomice (stele) și semnul motorului.

PLANȘA XXVI



2. Idee generală: propulsare în spațiu prin reacție. Lanțul care pornește de la monstru înseamnă îngrămădire, adunare de energie și se termină printr-un fel de potcoavă care, în alfabetul Codexului Perez are semnificația de „mare suflu care se destinde”.

Pasila neagră înconjurată de radiații este un simbol de energie concentrată.

1. Șarpele zburător pare încărcat de energia necesară zborului său. Capul lui este menținut la sol de pară ar fi ancorat. Două simboluri ale Pământului ridicat.

Clasarea Planșei XXVI din Manuscrisul Troano pare să indice nu acțiunea, ci ideea încă nerealizată a unei acțiuni care se pregătește. De altfel, nava cu duză și motor nu este reprezentată pe desene.

PLANȘA XXVI bis



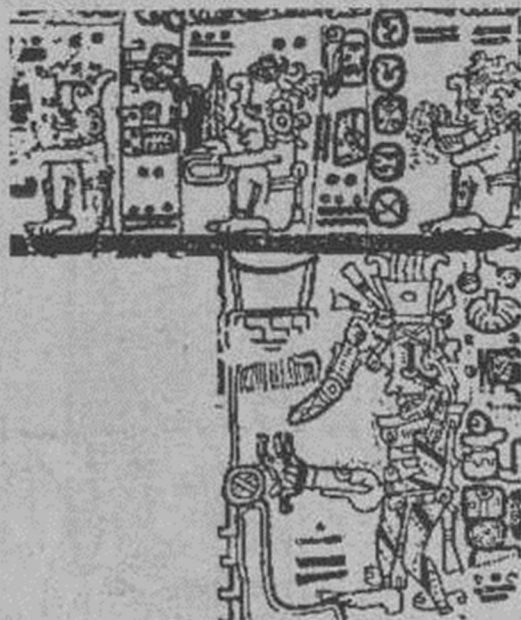
2. Două personaje sunt așezate sub semnul fermentației = împingerea spre în sus.

Cel din dreapta evocă sunetul care se face auzit.

Cel din stânga ține o rachetă cu simbol zburător.

1. Încercare a mașini zburătoare? Personajul seamănă deja cu un astronaut, în combinezon, purtând pe spate un aparat marcat de un simbol pe care nu-l cunoaștem. Ține în mână un sac cu bandulieră, conținând poate proviziile de călătorie.

PLANȘA XXVII



2. Personajele poartă trei simboluri foarte clare: sunetul (ieșind din trompă) = duduțul motorului; săgeata = zborul; piramida = energia.

1. Duză scoțând gaze. Personajul duce focul spre motor (acționează motorul), dar duza nu este încă în funcțiune.

Semnele din jur întăresc în mod vizibil ideea de zbor spațial.

PLANȘA XXVIII



*Aprinderea duzei, punerea în funcțiune a motorului.
Obiectul pe care personajul îl ține în mână stângă este o torță.*

PLANȘA XXIX



Repetiția de punere în funcțiune a duzei și a motorului.

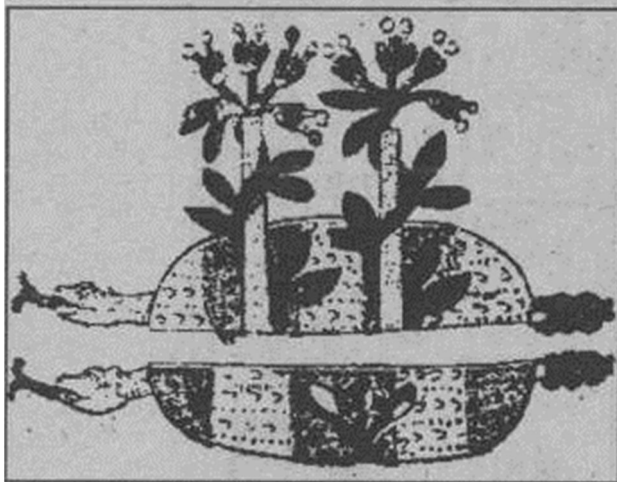
Ca în cazul relației cataclismului unde semnul Pământului ridicat este reprodus de trei ori, repetarea unor gesturi identice (planșele XXVII, XXVIII și XXIX) indică puterea și complexitatea acțiunii.

Desenele care figurează pe celelalte planșe ale manuscrisului nu le putem înțelege.

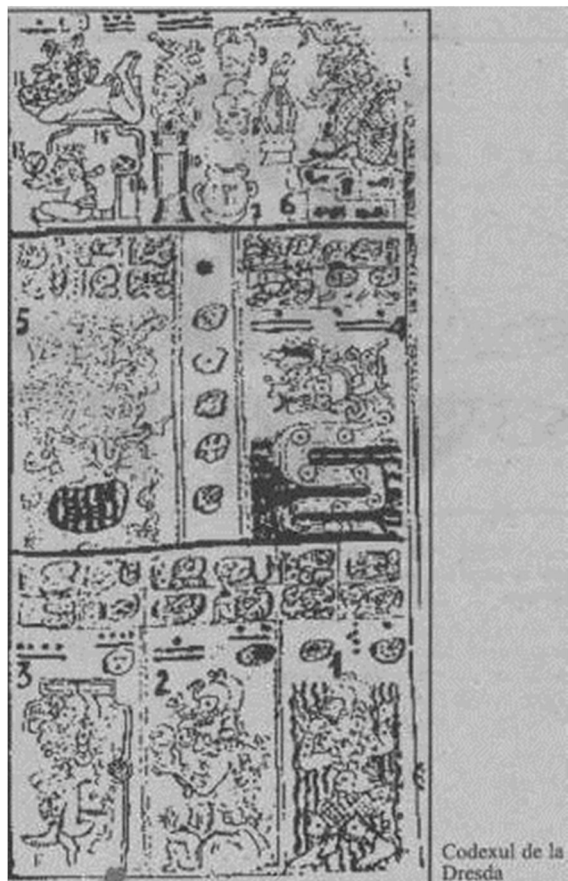
Ele relatează fapte și elemente care se derulează poate pe o altă planetă, dar pe care naratorul le-a reprodus după înțelegerea lui de pământean.

Pentru a le interpreta, ar trebui să fie tradus cu claritate sensul cartușelor, ceea ce nu este posibil în starea actuală a cunoașterii scrierii mayașilor.

CODEX MAGLIABECCHIANO
(Biblioteca din Roma)



*Desen ciudat evocând imaginea unei „sarfurți zburătoare”.
Capetele de șerpi simbolizează nava zburătoare; cozile lor sunt două
torțe aprinse.*



Codexul de la Dresda

Ca majoritatea celorlalte manuscrise mayașe, Codexul de la Dresda este considerat ca fiind un calendar.

În planșa de mai sus, tema călătoriei în spațiu este reluată cu desene analoage celor din Manuscrisul Troano.

Interpretare de jos în sus și de la dreapta la stânga urmând ordinea imaginilor:

1. *Putere (colierul de inele) a focului (unde verticale) care va asigura propulsia.*

2. *Cel care se va ridica deasupra Pământului (simbol între degete) unde locuiesc oamenii (personaj stând pe vine).*

3. *Zbor puternic (inelele) asigurat de duza care scoate foc, legată la motor.*

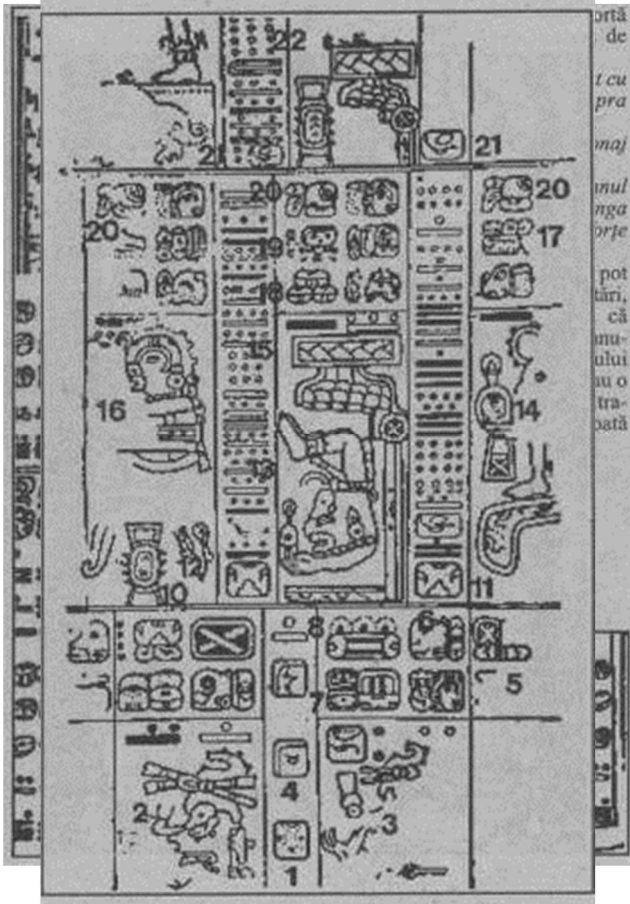
4. *Zbor puternic al șarpelui în poziție de destindere.*

5. *Șarpele zburător conținând propulsia, zburând sus pe cer.*

6. *Urme de picioare = mersul pe Pământ al divinității, în fața căroră se află mai întâi trei simboluri de energie concentrată și de ridicare de la sol, apoi un crater purtând focul jugulat. Deasupra se află pasărea zburătoare pe Pământul ridicat. Cele două personaje din stânga poartă semnul ridicării în afara Pământului. Cel de sus este culcat pe duza din care nu mai iese focul.*

Idee de călătorie oprită.

CODEXUL PEREZ



ortă
de
t cu
pra
maj
mul
nga
orfe
pot
tari,
câ
nu-
ului
nu o
tra-
pată

Codexul Perez

Codexul Perez a fost descoperit în 1863 la Biblioteca Imperială din Paris – Biblioteca Națională de azi –, de profesorul Léon de Rosny, eminent orientalist.

Planșele pe care le reproducem nu au fost traduse niciodată, deoarece îi derutează pe traducători cum e cazul cu unele desene din Manuscrisul Troano.

Atunci, mai bine să adoptăm conspirația tăcerii!

Iată interpretarea noastră, folosind semnele cunoscute pe care le vom marca cu un X și dând un sens mai arbitrar dar părănd logic altor semne sau desene care nu figurează în alfabetul convențional.

1. *Cer. X*
2. *Mașină zburătoare cu pale.*
3. *Lucrul care își va lua zborul.*
4. *Suflu. Planeta Venus. X*
5. *Stăpânul care are puterea aburului care se ridică. X*
6. *Stăpânul foarte puternic al aburului. X*
1. *Puterea Soarelui legată de ideea de scară (înălțare).*
8. *Mare forță folosind lumina.*
9. *Stăpânul foarte puternic al aburului. X*
10. *Ridicarea deasupra Pământului original (alături: semnul motorului).*
11. Și 12. *Obiect terestru ridicat pe cer deasupra munților.*

X

13. Zbor în spațiu – imponderabilitate.

14. Energie închisă într-un vas deasupra unei piramide (energie) cu motor.

15. Duză legată la un motor, provocând imponderabilitatea personajului.

16. Astronaut?

17. Simbol de energie, de scară (înălțare) și al planetei Venus. X

18. Ridicarea Pământului (repetată de trei ori). X

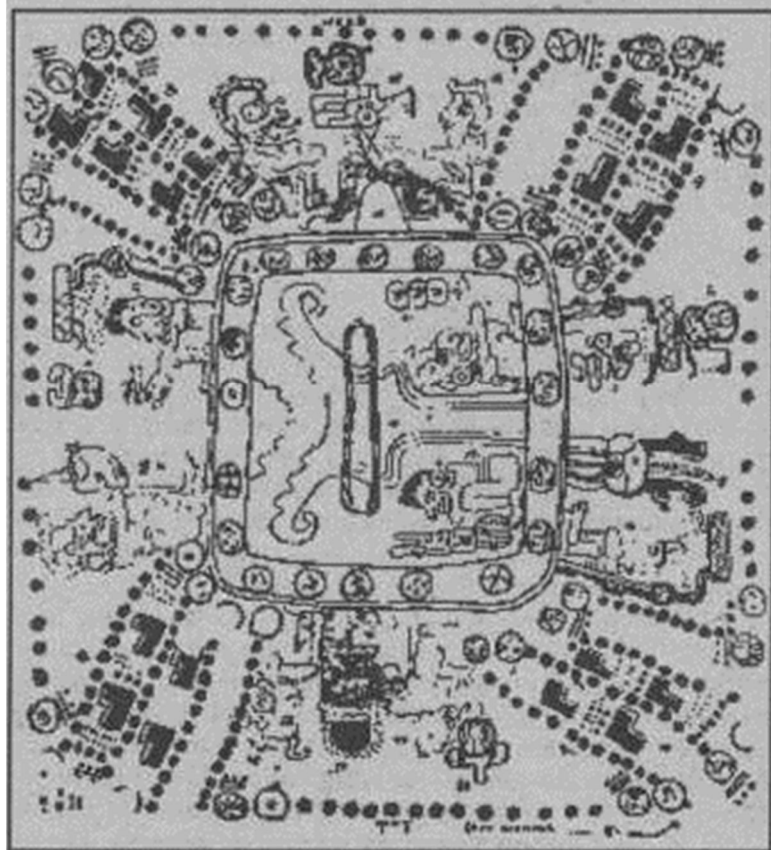
19. Aparat zburând pe cerul înstelat.

20. Eliberare, expansiune. X-X

21. Duză legată la dreapta la un motor și la stânga la un simbol de energie.

Lăsăm cititorului grija de a imagina legătura existentă între aceste semne și simboluri, dar ideea generală este în mod logic cea a unei acțiuni sau a unui proiect de acțiune care se derulează în spațiu printr-un zbor.

CODEXUL CORTESIANUS
PLANȘA VI



1. Codexul Cortesianus este unul dintre cele mai importante manuscrise mayașe; el aparține Bibliotecii din Madrid.

Prima figură reprodusă conferă o idee foarte precisă a unei călătorii efectuate de pe Pământ pe planeta Venus.

În centru, pământeanul stă așezat, având la picioare un simbol care probabil că reprezintă Pământul. Deasupra acestui simbol este o tăbliță care poartă semnul planetei Venus. La dreapta este zeul venusian cu trei semne suprapuse prin care se identifică planeta sa.

Între personaje apare un fel de ciupercă, care se dezvoltă ca o explozie atomică.

În funcție de interpret, traseul, marcat de puncte negre, începe cu semnul lui Venus, stânga jos, și se continuă spre dreapta cu un drum sinuos, dar circular.

Prima stație, în ordinea mersului, îl arată pe călătorul spațial sub o duză. În fața lui este semnul luării zborului de pe Pământ, urmat de o săgeată care întărește ideea.

Celelalte figuri identificabile arată iar personajul sub o duză mai mică (semn de reducere a vitezei?). Apoi astronautul se află în fața unui zeu. Se disting liniile punctate ale conversației lor, sub simbolul înaripat.

Astronautul și-a reluat călătoria deoarece este, mai departe, sub o altă duză, și întâlnește un zeu și mai puternic decât primul, cu un colier de forță în jurul gâtului și ținând un simbol al ridicării de pe Pământ, având deasupra un mic

desen de rachetă spațială. Pare evocată o a treia întâlnire. Ansamblul vorbește cu claritate și nu poate să sugereze nicio interpretare străină călătoriei în spațiu.

2. A doua figură: și aici găsim semnul planetei Venus.

Șarpele este reprezentat în stare de levitație sau, mai exact, propulsat în aer printr-o reacție care iese dintr-o duză și din coadă. Semnificația este destul de bine figurată ca să ne lipsim de orice comentariu.

PLANȘA XIV

Șarpele cu reacție din Codexul Cortesianus



Două revelații ale mayașilor

În strânsă corelație cu Manuscrisul Troano și Manuscrisul de la Lhasa – care relatează, primul, potopul universal, al doilea, un cataclism provocat de căderea „stelei lui Baal” –, iată profețiile a doi inițiați mayași traduse pe baza unor documente hieroglifice.

1. Profeția lui Napuctum

(Profeții sibilnice după Lizana Devocionario de Nuestra Señora de Itzmal – Biblioteca Universală din Mexico)

1. Când va sfârși prin foc această peninsulă, cea care domină deasupra spumei

2. Se va ridica divinitatea triplă, probabil în prezența zilelor ce vor să vină. (Divinitatea dublă = vulcanul care va deveni triplu.)

3. Trebuind să sfârșească prin foc aici pe Pământ, semețul va fi mistuit după legile ciclice gravate pe vechile palate.

4. Cel care îl va vedea va fi cel care îi va spune cuvântul

5. Va plânge durerile lui numeroase.

2. Profeția lui Ahkuil-Chel, preot idolatru

1. S-a sfârșit inscripția ciclului prezent
2. Niciunul dintre voi nu va fi destul de înțelept aici ca să spună adevărul.
3. Nimănui nu-i va fi deci dat să desfășoare rogojina inscripțiilor ciclice.
4. Durerea va veni, va pătrunde, va fi în gât.
5. La nord, ca și la apus
6. Da, va fi peste tot!
7. Niciun preot, niciun profet
8. Nu va fi aici ca să spună cuvântul scrierii sacre
9. Între atâtea prinți
10. Niciunul dintre voi nu (va fi) destul de inteligent în atâtea țări diferite.

Plăcile din deșertul Gobi

În secolul al XIX-lea, niște arheologi au descoperit, în deșertul Gobi, câteva plăci din aur pe care se afla scrisă istoria oamenilor.

Plăcile, al căror text redactat într-o limbă necunoscută din care a derivat limba zend, au fost depuse în mai multe sanctuare unde s-au transformat în cupru.

Iată ce știm despre conținutul lor.

Cu ocazia potopului universal, un șef al regatului continentului Mu, din Asia, i-a lăsat soției sale, singura

care a supraviețuit, niște tăblițe de aur, pe care era gravată istoria omenirii înainte de cataclism.

Aceste tăblițe dezvăluiau existența unor „Stăpâni ai Lumii coborâți din cer” și îi identifica în mod categoric cu niște astronauți originari de pe planeta Venus și steaua Sirius.

Ele cuprindeau și precepte referitoare la sistemul rațional de alimentație, de respirație și secretul curelor de reîntinerire.

Partea lor cea mai secretă, deci cea mai inițiată, nu va fi făcută publică decât la o anumită dată înscrisă în *Arhivele Akașice*.

Fiica reginei din Mu, al cărei nume era Anahita, a dobândit la vârsta de nouă ani capacitatea de a-și „reaminti”.

După instrucțiunile părinților ei, ea a retranscris documentele ancestrale, adăugând mesajul ei personal, scris pe o sută de mii de tăblițe mici sau plăci de aur.

Unele dintre ele au fost descoperite în deșertul Gobi; altele ar fi încă îngropate în locuri alese, în special în Munții Mano din Tibet.

După Swâmi Matkormano, care a trăit și a tradus tăblițele depuse în acel *firdôs*⁷³ din Hawaii, rasa albă, pe

⁷³ *Firdôs* = paradis, cuvânt de origine zoroastriană. *Pairidaez*-ul avestic înseamnă citadelă, incintă fortificată. *Pairi* = gen de viață în armonie cu cosmosul (n. a.).

vremea lui Anahita, s-a împărțit în două ramuri, una urmând mersul Soarelui (spre Occident), cealaltă rămânând în India.

Ramura din care făcea parte Anahita a inventat limba zend, care a dat direct naștere sanscritei.

În urmă cu douăsprezece mii de ani, Sirius, astrul cel mai luminos de pe cerul perceptibil, era foarte aproape de Pământ.

— Pe Sirius, a spus maestrul J. Gheibardit, se reîncarnează „adeptii conștiinței treze”.

Manuscrisul de la Tuen Huang

Într-un manuscris tibetan descoperit în China – prezentăm mai jos fotocopia unei pagini din acest manuscris –, apar revelații uimitoare.

Documentul are o lungime totală de 0,90 m și este lat de 2,25 m.

El conține mai întâi o listă cu vechile principate din Tibet, apoi genealogia regală, cu mult anterioară celei a lui Dalai Lama, deoarece ajunge la Glan-dar-ma, numit U'i-dum-brtan.

Iată extrase din text:

II

„Venus din înaltul cer al zeilor, fiu a șase părinți

Stăpâni Divini, care sălășluiesc deasupra cerului median, a avut trei frați mai mari, trei mai mici, șapte pentru dinastia celor Șapte Tronuri; a fost astfel Khri Nag-Khri bean-po. A venit aici ca o ploaie fecundând Pământul și primul dintre părinții țării...

Mai întâi *a atins Pământul*. Apoi a fost prințul a tot ce este sub ceruri...”

III

„Fiul a șase părinți Stăpâni Suverani, care sălășluiesc deasupra cerului median, a avut trei frați mai mari, trei mai mici, șapte pentru dinastia celor Șapte Tronuri. Filiația dinastiei celor Șapte Tronuri a fost:

Ldé Nag-Khri bean-po. A venit aici ca ploaie fecundând Pământul și primul dintre părinții țării. Acest fiu de zei a domnit asupra țărilor oamenilor. După care, *s-a reîntors corporal în cer*.

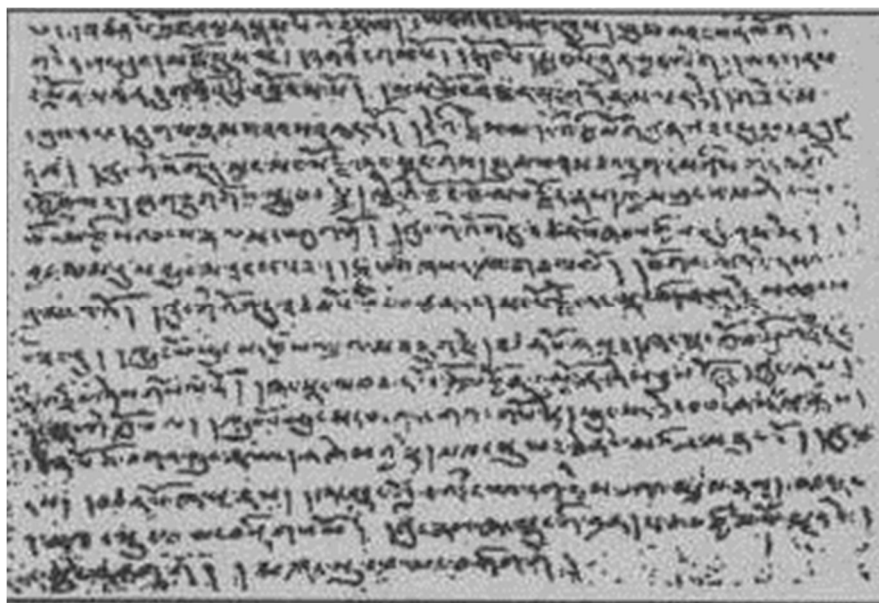
Ldé Nag-Khri bean-po și Guan Mug-Mug⁷⁴ au dat naștere lui Mu-Khri bean-po (sau Mug-Khri bean-po).”

Acest ultim text se exprimă astfel în traducere fonetică:

Iha sras myi gyi rgyal mjad cin bzugs pa las/mnon du

⁷⁴ Această regină este considerată zână (n. a.).

thal byun dgun du gsegs pa/Idde nag khri bean po
dan/gnam



mug mug du b'sos pa'i sras/mu khri bean po mug khri
bean po...

Mai departe se poate citi:

„Numai că, Zeul Ide-bla guin-rgyal tocmai îl luase la
cer pe regele DRI-Gum, când lo-nam a tras de sub șa
Strămoșul Maimuță, care l-a aruncat pe Ide-bla gun
rgyal în mijlocul zăpezilor din Ti-che⁷⁵. Atunci regele
Dri-Gum a fost ucis...”

⁷⁵ E vorba de Kailrsa (n. a.).

Această ultimă relatare ar tinde să concretizeze teza lui Darwin, făcând omul să se tragă din maimuță; totuși, putem la fel de bine să înțelegem că Strămoșul Maimuță este doar strămoșul propriei rase, ceea ce ni se pare că se potrivește mult mai bine cu restul textului, care menționează că primii regi tibetani erau fiii celor „șase părinți Stăpâni Divini”.

În schimb, manuscrisul menționează fără ambiguitate că acești regi tibetani nu erau autohtoni.

Ei au venit din cer (sau de pe o altă planetă), deoarece „au atins Pământul” și îi putem identifica cu Stăpânii Lumii din epoca lor.

Călătoria extraplanetară este acreditată și în paragraful al III-lea, care menționează că Nga-Khri bean-po *s-a reîntors corporal în cer*, ceea ce nu se poate face decât folosind un mijloc aerian de locomoție.

Capitolul XIV

Testamentul secret al lui Schliemann

Troia din Asia Mică – sau Ilion sau Pergam – a fost fondată, se spune, de pelasgii celți, iar zidurile ei puternice ar fi fost construite de Apollo Hiperboreanul și Poseidon.

Vedem deja în această legendă o indicație clară care leagă istoria veche a Asiei Mici de cea a Occidentului

celților și, prin Poseidon, zeul atlanților, de Atlantida.

Homer, în *Iliada* și *Odiseea*, a făcut nemuritor asediul Troiei, în care se înfruntau șefii greci Agamemnon, Ahile, Ulise, Ajax etc. Și fiii regelui Priam, Hector și Paris, acesta din urmă comițând imprudența de a fi răpit-o pe preafrumoasa Elena, soția lui Menelau, regele Spartei.

Orașul a fost cucerit datorită șireteniei lui Ulise (faimosul cal troian), jefuit și ars.

Numeroși locuitori – dar asta este o altă poveste – s-au întors în ținutul strămoșilor lor, numit în zilele noastre Olanda, Belgia, Franța.

În 1871, arheologul și elenistul german Henry Schliemann, fără să țină seama de știința abuzivă și de pretențiile arheologilor clasici, i-a crezut pe cuvânt pe Homer și pe Platon, și a scos la lumina zilei ruinele cetății mitice. Sub Troia lui Priam, el a găsit fundațiile cetății primitive, care era ariană, după cum o dovedește numărul mare de cioburi și mici statuete din pământ ars, care poartă simbolurile religioase ale arienilor, printre altele, zvastica hindușilor.

Cele mai multe vase erau modelate în formă de cucuvea, pasăre de noapte dragă Minervei Glaucopis

(cu ochii verzi), protectoarea Ilionului⁷⁶, și purta, gravate în părți, nasul coroiat, ochii, sânii și buricul zeiței.

Schliemann a găsit și obiecte și arme de silex, argint, aur și cupru.

Armele din cupru de la Troia sunt identice cu armele de bronz din Danemarca preistorică și din cetățile lacustre din Elveția.

Atâtea coincidențe și indicii l-au convins pe savantul german că o înrudire strânsă unea preistoria ariană a Troiei, negată de arheologi, de o altă preistorie considerată tot mitică: cea a Atlantidei⁷⁷.

⁷⁶ Minerva, căreia conjurațiile au dorit să-i șteargă adevăratul caracter, era Ana, *Mater* a popoarelor celtice și o zeiță tipic ariană. În Galia, numele ei era *Belisama* și era însoțitoarea lui Apollo. Alfred Mauray spune despre Minerva că era o „zeiță pelasgică, personificare a spiritului umed” (ca Venus), ceea ce reiese din porecla ei *Tritogenie* (în sanscrită: *trita aptya* = cel care s-a născut din ape). Ea era Menerfa și Mnerfa a etruscilor și era legată de rădăcina *men* (în sanscrită = *manas*). Minerva Glaukopis avea ochii verzi, culoarea planetei Venus, ca și Kukulcan și Quetzalcoatl; ea era Belisama asemenea flăcării (*cometa Venus*), Ishtar și Isis, adică inițiatoarea venită din cer (n. a.).

⁷⁷ În 1872, Henry Schliemann, știind că sultanul Turciei voia să pună mâna pe prodigioasa sa colecție, a *donat-o* Franței, mai exact orașului Paris! Ambasadorul Franței la Atena a fost însărcinat cu negocierile. Piese care dovedeau existența Troiei să fie expuse la Paris... Asta nu era deloc prudent! Prin jocul formalităților administrative, această colecție, unică în lume, dar foarte jenantă pentru „adevărurile istorice”, nu a fost imediat acceptată de Franța, astfel încât sultanul a putut să și-o însușească! Tezele lui Schliemann, foarte eretice, tindeau să dovedească că Grecia, Fenicia, Caldeea etc. au o origine hiperboreană, adică „lumea se născuse în Atlantida”, nu la Summer! (n. a.).

Schliemann ar fi fost asasinat...

Oare Henry Schliemann a fost cu adevărat conștient că este autorul uneia dintre cele mai mari descoperiri din toate timpurile: cea a adevăratei istorii a lumii?

Da, cu siguranță, deoarece, ca inițiatorii, a înțeles că, dacă vorbea, ar fi fost asasinat fără milă, după cum au fost dragonul și Iisus.

Atunci, Schliemann, inițiat prudent, a luat hotărârea să nu dezvăluie esențialul, partea cea mai prețioasă a descoperirilor sale, decât după moarte, adică după ce timpul îi va fi acreditat tezele istorice.

A luat măsurile necesare ca să-și salveze viața, opera și adevărul pe care avea să-l dezvăluie lumii: a ascuns cele mai prețioase piese găsite în urma săpăturilor arheologice, și-a scris mesajul și a lăsat totul familiei, cu o mare sumă de bani, destinată în special asigurării punerii în execuție a ultimelor sale dorințe. Cel puțin aceasta este versiunea nepotului său!

În ciuda tuturor acestor măsuri de precauție, dezvăluirile au fost înăbușite încă de la apariție.

Ba chiar un eminent partizan al Atlantidei, scriitorul A. Bessmertny – deși poate că avea motive întemeiate să fie reticent – a acordat o anumită încredere unei scrisori trimisă lui de Wilhelm Dörpfeld, colaboratorul

lui Henry Schliemann, din 1882 și până la moartea savantului, în 1890:

„După cunoștința mea, H. Schliemann nu s-a ocupat niciodată într-un mod aprofundat de problema Atlantidei, scria Dörpfeld, dar consider ca posibil să fi făcut notițe referitoare la această problemă.

Totuși, nu cred în existența unei opere originale a lui pe această temă...”

Or, documentația pe care o vom prezenta, dacă este autentică, ar dovedi contrariul, că Schliemann considera subiectul Atlantida de interes major. În orice caz, la 20 octombrie 1912, nepotul descoperitorului Troiei, doctorul Paul Schliemann, a publicat în ziarul american *The New American* un articol al cărui titlu era:

„CUM AM GĂSIT ATLANTIDA, SURSA TUTUROR CIVILIZAȚIILOR...”

Iată câteva extrase din articolul lui Paul Schliemann:

Cu câteva zile înainte de moartea sa la Neapole, în 1890, bunicul meu, Henry Schliemann, a dat unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi un plic sigilat pe care scrisese aceste rânduri:

„Să nu fie deschis decât de un membru al familiei mele care, făcând aceasta, se va angaja pe onoarea lui să-și consacre viața cercetărilor sumar indicate în mesaj”.

Cu o oră înainte de a muri, bunicul meu a cerut creion și hârtie. Cu o mână nesigură, el a scris ceea ce urmează:

„Addendă secretă la ceea ce se află în plicul sigilat. Sparge vasul cu cap de cucuvea și examinează conținutul. Se referă la Atlantida. Mormânt la est de ruinele templului din Sais și pe câmpul funerar din valea Chacuna. Important. Vei găsi dovezile exactității tezei mele. Vine noaptea. Adio”.

Acest mesaj a fost și el înmânat prietenului său, care l-a depus la o bancă franceză împreună cu scrisoarea sigilată.

După ce mi-am făcut studiile în Rusia, în Germania și în Orient, m-am hotărât să continuu cercetările ilustrului meu bunic.

În 1906, mi-am luat în sfârșit angajamentul impus și am rupt sigiliul plicului. Înăuntru am găsit fotocopii și diferite documente. Iată primul text:

„Cel care deschide acest plic trebuie să jure cu fermitate că va continua opera pe care am lăsat-o neterminată. Am ajuns la concluzia că Atlantida nu a fost doar o țară imensă între America și coastele occidentale ale Africii și Europei, ci și că a fost leagănul întregii noastre civilizații... În materialele pe care le-am adunat, vor fi găsite documente și note, articole și toate dovezile care, după părerea mea, au legătură cu această problemă. Oricine examinează aceste documente își

angajează onoarea în a continua cercetările mele și a face tot posibilul ca să ajungă la un rezultat definitiv. În primul rând, va trebui să folosească mijloacele pe care i le pun la dispoziție; apoi, nu va trebui să omită să spună că eu sunt adevăratul promotor al acțiunii. La Banca Franței se află depusă o sumă care va fi înmânată celui care va prezenta chitanța și această sumă va fi suficientă ca să acopere cheltuielile cercetărilor. Fie ca Atotputernicul să favorizeze această importantă misiune.

Semnat: Henry Schliemann

Regele Chronos al Atlantidei

Un alt manuscris al bunicului meu suna astfel:

„În 1873, în timpul săpăturilor mele de la Troia (Hissarlâk), când am scos la lumină, din stratul al doilea, celebrul tezaur al lui Priam, sub acest tezaur am descoperit un vas de bronz de o formă deosebită.

În acest vas erau câteva cioburi de argilă, diferite obiecte mici de metal, monede și obiecte pietrificate din os. Câteva dintre aceste obiecte și vasul de bronz purtau o inscripție în hieroglife feniciene. Inscripția era: De la regele Chronos al Atlantidei”.

Un document marcat cu litera B spunea:

„În 1883, am văzut la Muzeul Luvru o colecție de obiecte provenind din săpăturile făcute la Tiahuanaku, în America Centrală⁷⁸. Am remarcat cioburi de ceramică exact de aceeași factură și din același material, precum și obiecte din os pietrificat perfect asemănătoare cu cele pe care le găsisem în vasul de bronz din Tezaurul lui Priam.

Asemănarea dintre aceste două serii de obiecte nu putea să fie întâmplătoare. Vasele din America Centrală nu prezentau scris fenician și nici alte inscripții. M-am grăbit să examinez din nou speciemenele mele personale și am fost convinși că inscripțiile făcute de o mână străină erau mai recente decât obiectele însele.

Mi-am procurat câteva fragmente provenite de la Tiahuanaku și le-am supus unui examen chimic și microscopic. Acest examen a stabilit în mod incontestabil că cele două serii de ceramică, atât cele din America Centrală precum și cele de la Troia, erau din același fel deosebit de argilă, care nu se află în vechea Fenicie și nici în America Centrală.

Analiza obiectelor a stabilit că metalul era compus din platină, aluminiu și cupru, aliaj care nu se găsește nicăieri în vestigiile din trecut și care este necunoscut azi. Am ajuns deci la concluzia că aceste obiecte, provenite din două ținuturi atât de depărtate unul de altul, erau făcute din aceeași

⁷⁸ Este evident vorba de Tiahuanaco, Bolivia, în America de Sud (n. a.).

substanță și aveau probabil aceeași origine. Dar obiectele însele nu sunt nici feniciene, nici americane.

Ce trebuie să credem? Că pe vremuri, din același punct de origine, au ajuns în două locuri diferite unde au fost găsite?

Inscripția de pe obiectele mele dezvăluia acest punct de origine: Atlantida. Această descoperire extraordinară m-a încurajat să-mi continui cercetările cu o nouă energie.

Sulul de papirus

Am găsit la muzeul din Sankt Petersburg un sul de papirus, foarte vechi, datând din timpul domniei faraonului Sent din dinastia a doua, cam de pe la anul 4571 î.e.n. Acest papirus spune că faraonul a trimis o expediție spre Occident ca să găsească urmele țării Atlantida, de unde veniseră, cu trei mii trei sute cincizeci de ani înainte, predecesorii egiptenilor, care aduceau cu ei înțelepciunea patriei lor.

Expediția s-a întors după șase ani, fără să fi putut găsi nici acest popor și nici supraviețuitori capabili să ofere informații despre ținutul pierdut.

Un alt manuscris de la același muzeu spune că Manethon, istoric din Egipt, dă o durată de treisprezece mii nouă sute de ani domniei înțelepților din Atlantida. Papirusul plasează această perioadă la începutul istoriei Egiptului, care ar ajunge astfel la aproape șaisprezece mii de ani...

O inscripție descoperită lângă Poarta Leilor de la Micene

spune că Misor, din care descindeau egiptenii, era fiul zeului egiptean Thot, care era fiul emigrat al unui preot atlant logodit cu o fiică a regelui Chronos. Din acest motiv, el a trebuit să fugă și, după lungi peregrinări, s-a instalat în Egipt. El a construit primul templu de la Sais și a împărtășit și celorlalți înțelepciunea patriei sale de origine.

Această relatare este foarte importantă și am ținut-o secretă. Va fi găsită printre documente, marcată cu litera D."

Pot să reproduc sfârșitul acestui document prețios:

„O tăbliță, provenind din săpăturile mele de la Troia, este un tratat medical al unui preot egiptean despre vindecarea cataractei și a abceselor viscerelor prin mijloace chirurgicale. Legături existau de secole între Creta și Egipt.

Într-un manuscris spaniol, păstrat la Berlin, am găsit aceeași relatare pe care autorul o obținuse de la un preot aztec din Mexic, pe care el însuși o găsise într-un vechi document maya.

Mai trebuie să remarc faptul că nici egiptenii și nici mayașii, creatori înaintea aztecilor ai civilizației din America Centrală, nu erau mari navigatori. Nu au avut niciodată în porturile lor ambarcațiuni în stare să traverseze Atlanticul.

Trebuie să credem că nici fenicienii nu au putut să fie intermediarii între cele două continente.

Totuși, analogia între civilizația maya și civilizația egipteană este atât de mare, încât nu o putem considera

întâmplătoare. Nu există hazarduri de acest gen. Singura explicație este că, conform legendei, a existat cândva un mare continent care stabilea o legătură între ceea ce numim vechea și noua lume. Era Atlantida, de unde au plecat coloniști spre Egipt și America Centrală.”

Vasul cu cap de cucuvea

După această expunere, doctorul Paul Schliemann scrie că a respectat cerințele bunicului său și că a întreprins călătorii și cercetări.

„Am pornit mai întâi în căutarea colecției păstrate la Paris. Vasul cu cap de cucuvea era excepțional de vechi, un obiect foarte deosebit pe care am citit cu caractere alfabetice feniciene: De la regele Chronos al Atlantidei.

Am ezitat mult timp înainte de a-l sparge, căci mi-a trecut prin minte că ultima scrisoare a bunicului meu, scrisă în ultimele clipe dinaintea morții, ar fi putut să se datoreze unei slăbiri explicabile a facultăților mintale.

În cele din urmă, am spart vasul și nu am fost deloc surprins să găsesc o placă cu patru colțuri, făcută dintr-un metal alb asemenea argintului, pe care erau gravate figuri ciudate și semne care nu semănau cu niciun fel de hieroglife sau scrieri cunoscute de mine. Aceste semne figurau pe fața plăcii. Pe revers era gravată în feniciană veche această frază:

provenind din templul cu ziduri transparente.

Cum intrase în vas acea tăbliță de metal? Gâtul era prea îngust ca să fi putut fi introdusă astfel. Dacă vasul provenea din Atlantida, atunci și plăcuța venea tot de acolo.

Examinarea a stabilit că literele scrierii feniciene fuseseră gravate după aceea, adică după trasarea figurilor de pe aversul plăcii. Cum s-a putut face asta? Nu știu.

În colecție am mai găsit și alte obiecte importante care, conform notelor bunicului meu, proveneau tot din Atlantida.

Printre aceste obiecte, se afla un inel din același metal ciudat ca și plăcuța, precum și un elefant cu un aspect ciudat, din os pietrificat, un vas arhaic și alte câteva lucruri pe care deocamdată nu le pot enumera. În plus, am găsit schița hărții folosită de navigatorul egiptean plecat în căutarea Atlantidei.

Despre celelalte lucruri nu pot să spun nimic, conform cerinței bunicului meu. Vasul cu cap de cucuvea, vasul arhaic, vasul de bronz și inelul poartă inscripția feniciană. Ea nu se află pe elefant și pe celelalte piese.

Oricalc atlant

„M-am dus mai întâi în Egipt și am început săpături în jurul ruinelor de la Sais. Am muncit mult timp fără niciun rezultat, dar într-o zi am întâlnit un vânător egiptean care mi-a arătat o colecție de monede vechi, găsite în mormântul unui preot din prima dinastie. Nu mică mi-a fost mirarea

descoperind în colecția lui două piese de aceeași factură și din același material cu monedele albe din vasul de la Troia! Nu era ăsta un progres?”

Paul Schliemann și-a continuat prospectările pe coasta occidentală a Africii și a revenit la Paris să stea de vorbă cu un arheolog, căruia bunicul său îi lăuda colecția în testament. Acest arheolog avea și el un exemplar de vas cu cap de cucuvea.

„A fost de acord, scrie Paul Schliemann, să-și deschidă vasul, în interesul cercetărilor mele.

Am găsit o monedă de aceeași mărime și din același material ca și cele trei exemplare aflate în posesia mea. Singura diferență era legată de dispoziția scrierii hieroglifice. Aveam astfel cele cinci verigi ale unui lanț...

Am plecat apoi în America Centrală, în Mexic și în Peru. Am explorat câmpul funerar și am scotocit prin orașe. În piramida de la Teotihuacan din Mexic am găsit monede făcute din misteriosul aliaj alb, dar purtând alte semne gravate...

Și am ajuns la traducerea unui manuscris maya, piesă din celebra colecție Le Plongeon: Manuscrisul Troano. Poate fi văzut la British Museum. Și iată traducerea:

În anul 6 Kan, în 11 muluk din luna Zak, au început cutremure de pământ îngrozitoare, care au durat fără

întrerupere până în 13 chuen. Au fost victime țările din munții de mâl din țara Mu.

După ce a fost ridicat de două ori, Mu a fost înghițit de valuri în timpul nopții, după ce fusese minat pe dedesubt, în mod neîntrerupt, de vulcanii subterani.

Continentalul a fost ridicat și reșezat de mai multe ori.

În sfârșit, globul a cedat și zece națiuni au fost smulse și distruse. Ele s-au prăbușit împreună cu cele șaiszeci și patru de milioane de locuitori, cu opt mii de ani înainte de scrierea acestui document”.

Steaua lui Baal

Printre cărțile originale ale foarte vechiului templu budist de la Lhasa există un manuscris caldeean datând cam de la anul 2000 î.e.n. Iată ce putem citi:

„Când steaua lui Baal a căzut în locul unde acum nu mai este decât apă și cer, cele șapte orașe s-au cutremurat și s-au clătinat cu turnurile lor de aur și templele lor transparente, așa cum ar face niște frunze de copac în bătaia furtunii.

Un torent de foc și fum s-a ridicat din palat. Hohotele muribunzilor și gemetele mulțimii au umplut aerul. Poporul s-a refugiat în temple și în citadele. Atunci, înțeleptul Mu, marele preot al lui Ra-Mu, s-a ridicat și a zis:

— *Nu v-am prezis ceea ce se întâmplă acum?*

Bărbații și femeile, îmbrăcați cu hainele cele mai de preț și purtând noian de pietre scumpe, implorau:

— *Mu, salvează-ne!*

Mu răspunse:

— *Veți muri toți, cu sclavii și comorile voastre. Din cenușa voastră se vor naște popoare noi. Dacă aceste popoare uită că trebuie să domine lucrurile materiale, nu doar ca să se înalțe spiritual, ci și să nu se înjosească datorită lor, vor fi lovite de aceeași soartă.*

Flăcările și fumul au înăbușit apoi vorbele lui Mu. Țara și locuitorii ei au fost ciopârțiți și înghițiți imediat de abis.”

Ce semnificație pot să aibă aceste două relatări, găsite una în Tibet și cealaltă în America Centrală, care povestesc cataclisme identice și amândouă se referă la țara Mu?

Dar dacă aș vrea să spun tot ce știu, nu ar mai exista niciun mister.

(Sfârșitul articolului.)

Dezvăluiri interzise

Acesta este esențialul dezvăluirilor făcute de doctorul Paul Schliemann în 1912. Articolul său a provocat o mare curiozitate în mediile arheologice, dar, nu se știe din ce motiv, nu a existat nicio urmărire și

autorul nu a vrut să mai adauge nimic dezvăluirilor deja făcute.

Ce s-a întâmplat?

Paul Schliemann, după cum scrie Wilhelm Dörpfeld, a vrut oare să-și înșele contemporanii?

Să fi fost victima unui complex de inferioritate și a voit să-și creeze o reputație științifică în armonie cu numele prestigios pe care îl purta? S-au făcut tot felul de presupuneri despre valoarea documentelor propuse.

Două indicii ar tinde să acrediteze mistificarea:

1. Papirusul vechi de șase mii de ani – domnia faraonului Sent – care figura în Colecțiile muzeului din Sankt Petersburg pe la anul 1893. Nu se cunoaște niciun papirus atât de vechi.

2. Manuscrisul lui Manethon, de la același muzeu. Din punct de vedere istoric, Manethon nu a lăsat niciun document din a sa *Istorie Universală a Egiptului*, singura operă care i se cunoaște, în afara împrumuturilor făcute de vechii autori.

Un alt punct poate să pară și el suspect: traducerea Manuscrisului Troano, ale cărui ideograme sau hieroglife dau mare bătaie de cap celor care vor să le descifreze.

Și de ce doctorul Paul Schliemann a dispărut brusc de

pe scena pe care dorea să dea spectacolul?

În mod incontestabil, acest caz este plin de ciudăţenii, dar şi indicii care susţin autenticitatea documentelor şi descoperirilor.

Dacă Paul Schliemann ar fi fost un mistificator, ar fi dat dovadă de o naivitate incredibilă, de o stângăcie lamentabilă pornind un atac oprit atât de brusc.

Ce putea să spere de la această veleitate derizorie?

Şi acest stângaci să fi inventat un text în care transpare subit o ameninţare mortală, de care Henry Schliemann fusese pe deplin conştient?

Pentru că, dacă omul de la Troia a dorit să aşteptăm o jumătate de secol ca să-i continuăm opera, asta înseamnă că ştia că, în timpul său, inamici puternici; necruţători, cei care i-au sabotat săpăturile arheologice, i-au denigrat descoperirile şi au făcut ca Franţa să piardă Tezaurul regelui Priam, ştia deci că aceşti inamici – Conjuraţia – l-ar doborî sau i-ar zădărnici eforturile.

Acest aspect al problemei merită să fie luat în considerare.

Pe de altă parte, documentele, adevărate sau false, publicate de *The New York American*, dovedesc cunoştinţe extraordinare şi am zice chiar iniţiatice.

Ele lasă să se subînţeleagă existenţa unei adevărate centrale a secretului păstrat în Fenicia, lucru acreditat

de Sanchoniathon care, și el, a găsit în templele feniciene o istorie a lumii redactată într-o scriere misterioasă, care a suscitât aceleași interdicții, aceeași cenzură ca și documentele din 1912.

Or, ceea ce scria Sanchoniathon se potrivește perfect cu ceea ce ar fi scris Henry Schliemann!

Ai crede că Schliemann s-a inspirat din Sanchoniathon sau *au folosit aceleași surse*.

În ceea ce privește monedele de metal alb necunoscut, compus din platină, aluminiu și argint – poate faimosul oricalc al atlanților –, acestea sunt atât de puțin îndoielnice, încât un arheolog – dintre aceia care sunt numiți „amatori” –, Christos Mavrothalassitis, a găsit replicile lor în Africa de Nord și mai ales în insula Djerba!

În sfârșit, apropierea făcută între Tiahuanaco-Fenicia-Egipt se înscrie perfect pe linia tezei noastre și a noilor teze exprimate de arheologii neconformiști.

Un ultim punct merită toată atenția noastră. Henry Schliemann, doctorul Paul Schliemann și arheologul Christos Mavrothalassitis își îndreaptă descoperirile spre un adevăr ocult unic: Atlantida, leagănul civilizației noastre.

Ciudatul Christos Mavrothalassitis

Henry Schliemann a crezut în Homer și a descoperit Troia. Christos Mavrothalassitis a crezut ce-i spunea tatăl său, navigator mediteranean, și are azi una dintre cele mai frumoase colecții de ceramică etruscă datând de trei mii de ani și chiar mai vechi, dar și monede atlante care ar fi mai vechi decât potopul.

Poate că a descoperit anticul Poseidonis.

În 1922, navigând în largul coastei Mării Biban, în partea de sud a golfului Gabes, tatăl lui Christos a oprit ambarcațiunea de două sute opt zeci de tone și a avut o lungă discuție cu oamenii de la bord, scafandri ca și el.

Christos avea atunci doisprezece ani. Și-a auzit tatăl vorbind de Platon, de un oraș înghițit de valuri pe care îl reperase împreună cu scafandrii lui chiar sub ambarcațiune.

Bătrânul marinar spunea cu fermitate:

— Aici se află Poseidonis!

Timp de douăzeci și cinci de ani, Christos a brăzdat Marea Mediterană, deci o cunoștea mai bine decât oricine, și curiozitatea sa îl făcea să stea cu urechea ciulită la tot ce avea legătură cu continentul fabulos descris de Platon.

În 1947, el a găsit un document vechi reprezentând insula Djerba cuprinsă în pământul Africii, dar

înjurată de un canal care se pierdea în deșert.

Christos își amintea că tatăl său susținea că Djerba era punctul terminus al drumului care ducea de la Atlantida la Mediterană, atunci mare închisă spre Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar).

În sfârșit, hazardul miraculos care l-a pus pe Henry Schliemann pe urmele atlanților și a monedei lor de oricalc s-a repetat exact și cu arheologul de la Djerba.

Într-o zi, un bătrân ermit berber s-a împrietenit cu el și i-a dezvăluit locul unde se afla cimitirul „primilor strămoși ai rasei noastre”.

Era în Tripolitania; informațiile erau precise, marcate pe un plan, și Christos, după o noapte și o zi de navigat pe mare, a atins locul indicat.

A găsit punctele de reper descrise de berber și a început să sape în nisip.

După două zile, scotea la iveală morminte unde se găsea o ceramică analoagă cu cea de la Tiahuanaco și din colecția lui Schliemann, dar, pe lângă ceramică, Christos a găsit și obiecte de o valoare mult mai mare: *monede albe, dintr-un metal necunoscut.*

Se repeta miracolul de la Troia, ca și cum Christos Mavrothalassitis, printr-o misterioasă hotărâre a destinului, ar fi devenit succesorul lui Henry Schliemann și moștenitorul său spiritual.

Monedele de oricalc

Când ermitul berber a aflat rezultatul fericit al expediției – și după ce a primit partea lui de monede și ceramică – a mai făcut și alte dezvăluiri și a indicat locul altor morminte și ale unor temple atlante.

Christos, la rândul lui, culesese destule informații ca să reînvie istoria antediluviană a întregii Mediterane.

Indiferent de prietenia lui față de noi, nu a putut să ne dezvăluie totalitatea secretului care îl leagă de ermitul deșertului.

Știm totuși că necropola atlantă se află la Tripolitania. Acolo a găsit Christos ceramica și monedele din metal alb, totul aflându-se în siguranță într-o bancă din Marsilia.

Dar a făcut săpături fructuoase și în Benghazi, în Egipt și chiar în Djerba.

— Documentele pe care le dețin la Marsilia, ne-a spus el, mi-au adus câteva certitudini. De exemplu, știu că apele Mediteranei au urcat cu 41, 30 metri după potop. Cunosc cu exactitate drumul maritim atlant care, prin Africa, lega Atlanticul de Mediterana. Dețin harta geografică a Atlantidei și această hartă este din epoca Atlantidei!

L-am întrebat pe prietenul nostru cu o mare mirare:
— Vrei să spui că deții documente scrise datând de douăsprezece mii de ani?

Christos a dat din cap și a făcut complice cu ochi il.

— Ați văzut documentele mele: monedele de oricalc!

Și era adevărat! Aceste monede rarisime, unice, sunt adevărate documente gravate, reprezentând scene din viața atlanților, istoria lumii antice într-un fel:

Ele au suferit de șederea îndelungată în nisipul deșertului, dar nu sunt oxidate. Totuși, relieful s-a atenuat și detaliile se pot remarca numai cu lupa.

Elena și racheta spațială atlantă

Una dintre aceste monede reprezintă niște cai și știm că aceste animale erauenerate de atlanți și de ultimii lor supraviețuitori: celții.

Pe o monedă *în formă de potcoavă*, se vede distinct capul animalului purtând căpăstru și zăbale, ceea ce dă peste cap cunoștințele noastre în această privință.

Pe celelalte, prietenul nostru Christos a identificat desene fantastice legate de energia atomică și de cucerirea spațială.

O monedă, găsită la Djerba de fiica lui mai mică, Elena, prezintă pe avers o adevărată rachetă spațială, cu baza sa evazată și ogiva prevăzută cu un fel de

radar. Pe revers, se vede un habitacul de astronaut cu antene. Capul călătorului în spațiu este clar desenat în interiorul cabinei spațiale.

Christos Mavrothalassitis pregătește o carte despre *Atlantida în imaginile rămase de la atlanți*. Monedele sale din metal alb, inoxidabil, despre care avem toate motivele să credem că sunt din oricalc atlant, povestesc istoria unei civilizații care cunoștea cel puțin calul, hamul, zăbala și aparate identice cu rachetele noastre spațiale. Această civilizație se dezvoltă într-o țară mare situată în Atlantic, între Africa, Europa și America.

Sigur, prietenul nostru Christos e posibil să se fi înșelat în interpretările sale, dar poate să arate mărturiile care îi sprijină în mod deosebit teza. O monedă care reproduce imaginea geografică a Atlantidei este făcută din două metale: unul alb pentru mare și celălalt roșu precum cuprul pentru continent. Ciudat... ciudat...

Arheologii francezi nu sunt interesați de descoperirile lui Christos; în schimb, arheologii germani îl presează să le vândă prețioasa colecție, așa cum americanii îl presează pe Emile Fradin să le vândă (pe bani buni!) colecțiile, și mai prețioase, ale muzeului de la Glozel!

Am pierdut deja tezaurul de la Troia... Până când va rezista patriotismul lui Christos Mavrothalassitis și

Emil Fradin?

Tezaurul atlantiilor se află la Marsilia, în loc sigur. Ar putea să constituie obiectul unei expoziții extraordinare, dar prietenului nostru Christos – care totuși și-a riscat de o sută de ori viața ca să-și constituie colecția – îi este frică!

Îi este frică să nu fie furat, dezonorat, ucis poate!

Iar această teamă care îi chinuia pe Sanchoniathon, Henry Schliemann, Paul Schliemann, Emile Fradin, pe toți marii descoperitori în fond, această teamă este justificată: *nu trebuie, cu niciun preț, ca adevărul istoric al oamenilor să fie făcut public.*

În acest scop au fost deja masacrați milioane de oameni, au fost arse tone de manuscrise, curățate hectare de pergamente... Ce contează viața unui om când devine incomod?

Totuși, Christos Mavrothalassitis își pregătește cartea... la fel cum Paul Schliemann pregătea dezvăluirea propriilor sale descoperiri!

Capitolul XV Ciudățenii

O mulțime de anomalii îi încurcă tare mult pe cercetătorii care studiază istoria civilizațiilor.

Oamenii care trăiau în urmă cu patru mii de ani nu

cunoșteau roaba, mașina cu abur și, totuși cunoștințele lor științifice le depășesc uneori pe cele din secolul XX.

Oare au studiat o știință paralelă cu a noastră? Acționau prin magie? Le fuseseră comunicate secretele cunoscute de Strămoșii Superiori? Misterul este total.

În situl arheologic de la Cayonu, în sud-estul Turciei, s-au descoperit obiecte din cupru ciocănit la cald (ace, cârlige, răzuitoare). Aceste obiecte ar data de aproximativ nouă mii de ani!

Muzeul din Atena păstrează un ceas astronomic vechi de cinci mii cinci sute de ani, pe care pescarii l-au tras la suprafață în plasele lor în anul 1955. Acest ceas, care se întoarce cu ajutorul unei chei, indică lunile, orele când răsare și apun Soarele și stelele, fazele Lunii și mișcarea planetelor.

La Belsheba, în Israel, au fost scoase la lumină cuptoare din oțel special construite pe la anul 5000 î.e.n.

Profesorul E. F. Gautier notează că în cartea de algebră a lui Bourlet se găsesc mici probleme luate dintr-un manual chinezesc, care datează din mileniul al II-lea î.e.n. Aceste probleme presupun cunoașterea pătratului ipotenuzei, a cărei descoperire i-a revenit lui Pitagora.

Mayașii au inventat fotbalul

Sifonul, care în Europa a fost cunoscut abia în secolul al XVI-lea, era folosit de incași pentru lucrările lor de irigație.

Abatele Brasseur de Bourbourg a reprodus, în cărțile sale despre vechea Americă, scrisoarea unui arheolog care se minuna de „statuile de aur și argint, dintr-o singură bucată, goale pe dinăuntru, lungi și subțiri” pe care le fabricau indienii.

„Am avut una în mână, putem citi, care era un fel de mumie. Nu se vede nicio sudură; am văzut pești din fontă, ai căror solzi erau amestecați cu aur și argint.

În plus, indienii se pricepeau foarte bine la arta emailării, pe care a căutat-o atât de mult Bernard Palissy”.

Practic, cauciucul nu este folosit decât din anul 1736, dar cei care au cucerit Peru, în secolul al XVI-lea, au putut să vadă cu mirare obiecte indigene făcute din acest material: mingi, seringi, sandale, brățări etc.

În cartea sa *Istoria orașului Santo-Domingo* (1730), abatele Charlevoix, vorbește de baloanele din material tare, elastice și ușoare, care foloseau la jocurile indienilor maya, cu câteva secole înainte ca englezii să fi „inventat” fotbalul.

Prietenul nostru Gregori B.⁷⁹, „restituatorul” religiei Soarelui Inca în buletinul pe care îl editează, dezvăluie faptul că în vechiul imperiu din Peru, savanții aveau cunoștințe mai avansate decât în Europa.

Foloseau așa-numitele *quilpi*, care în spaniolă se traduc prin *anteojos con espejuelos curvos*, adică oglinzi din sticlă concave și convexe, adică: instrumente de optică pentru văzut la distanță.

Lămpile cu cuyo

Chirurgii incași făceau operații, de exemplu la cutia craniană, cu puncte de sutură de o precizie perfectă.

Acum știm că își făceau lumină și *luminau interiorul țesuturilor umane* cu ajutorul unei lumini pătrunzătoare produsă de o insectă numită cuyo.

Aceste cuyo erau niște viermi lucitori, care emiteau un fel de raze X ce nu erau periculoase. Lumina pe care o produceau era de culoare verde și Gregori B. Scrie, referindu-se la legendele legate de Tiahuanaco, că „mama noastră Orejona, venind de pe planeta Venus, la bordul unei astronave mai strălucitoare decât soarele, a adus cu ea acești cuyo luminoși”.

⁷⁹ Îl considerăm pe Gregori B., alias Beltran Garcia, un mare inițiat. El ne-a dovedit de nenumărate ori cunoștințele sale uimitoare (n. a.).

Detaliu uimitor, acești viermi lucitori, lungi de patru-șase centimetri, secretă niște enzime care se numesc *luciferină* și *luciferază*!

Iar planeta Venus, a cărei personificare în Occident este Lucifer!

De două mii de ani, alchimiștii și ocultiștii caută zadarnic secretul misterioaselor lămpi veșnice despre care a vorbit Maspero, dar încașii au depășit toate așteptările cu lămpile lor cu viermi luminoși domesticiți, care lumineau veșnic și, în plus, lumina lor avea proprietatea să treacă prin corpurile opace.

Intensitatea unei astfel de lămpi permitea să se vadă până la șaiszeci de metri, ceea ce este o foarte frumoasă performanță!

Misterul pietrelor „frământate”

La Amélie-les Bains (Pyrénées-Orientales), niște roci așezate într-o grădină publică constituie o enigmă.

Din gresie foarte tare, ele poartă amprenta unor mâini, niște mâini mici foarte bine conturate, care par să fi fost imprimate în piatră, ca și cum ar fi fost pământ maleabil.

— Imposibil! replică raționaliștii. O mână din carne și pase nu poate, prin presare, să pătrundă în piatră.

La Zazliai, în Lituania, o stâncă din granit este venerată, pentru că poartă urmele unor pași, cărora li se atribuie o origine miraculoasă.

— Legendă! spun iar raționaliștii.

În muzeul de la Cochabamba, în Bolivia, pot fi văzute niște blocuri de granit purtând într-un mod foarte aparent amprente de mâini cât se poate de clare. În mod incontestabil, niște mâini s-au așezat pe acea piatră și s-au afundat în ea la fel de ușor ca un picior în noroi.

„Sunt *pietre atinse*, spune savantul-conservator Dick Ibarra Grasso. Este imposibil să se explice cum anume s-a produs miracolul, dar avem dovada în fața ochilor: niște mâini au frământat granitul, lăsându-și amprente.

Desigur, fenomenul scapă rațiunii, dar este rațional să admiți un lucru evident”.

Gregori B., care cunoaște o mie de secrete uimitoare – dar nu le spune tuturor –, a binevoit să ne ofere explicația acestor pietre.

— Vechii constructori, zice el, cunoșteau o plantă cu ajutorul căreia făceau gresia cea mai dură, granitul și

dioritul complet maleabile. Pietrele de construcție erau tăiate într-o masă moale, aceste pietre întărindu-se apoi la soare.

În Peru se pot vedea numeroase pietre cu amprenta unei mâini sau a unui picior.

Piatra lui Asmodeu

Asmodeu este considerat în literatură demonul iubirii voluptuoase.

Bietul Asmodeu! Această reputație proastă i se trage cu siguranță din faptul că era un „ase”, zeu arian, ca și Azazel, dar nu asta e problema.

Născut din Tubal-Cain, fiul lui Lamech, el a imaginat primul, spune tradiția, forjarea fierului.

Legenda mai spune că a vrut să-l detroneze pe Solomon, dar până la urmă a fost învins, ceea ce era moral.

Evreii îl considerau prințul demonilor și al impurității, și ca exemplu al abilității sale nemaivăzute, ei spuneau că, constrâns de Solomon să lucreze la construirea templului din Ierusalim, el i-a terminat construcția fără să folosească nici ciocan, nici secure și niciun instrument de metal, „folosind doar o *anumită piatră*, care tăia celelalte pietre precum taie diamantul sticla”.

Din păcate, secretul acestei pietre miraculoase, ca și cel al plantei care făcea granitul maleabil, s-a pierdut în negura legendei!

Flaconul de la Baalbek

Acest flacon misterios, dotat cu puteri la fel de extraordinare ca și piatra lui Asmodeu, a făcut mare vâlvă pe la anul 1900, cel puțin în mediile ocultiste.

Acest flacon, închis ermetic, prezenta aspectul unei mase ovoide și părea să conțină un lichid.

Fusese găsit într-o necropolă, la Kerak, lângă Baalbek, unde se mai pot încă vedea ruinele templului închinat lui Baal.

M. Eddet, proprietarul terenului, avea acolo o crescătorie de viermi de mătase, căreia voia să-i consolideze fundațiile.

La o anumită adâncime, muncitorii au scos la iveală o piatră enormă, servind drept ușă unei săli boltite. Au deplasat piatra, au pătruns într-un mormânt și au găsit o tavă din aur masiv pe care se afla acest flacon.

În jurul tăvii erau dispuse în mod simetric urne și mormântul dădea impresia că fusese construit doar ca să adăpostească flaconul misterios.

Urnele conțineau monede de aur, pe care le-au luat muncitorii, dar Eddet a putut să păstreze flaconul și l-a

dat spre examinare lui Maspero.

Eminentul egiptolog a declarat că era vorba de o piesă unică, datând din epoca lui Iisus Hristos, astfel încât Eddet a făcut câteva fotografii înainte de a depune obiectul într-o bancă din Beirut.

De atunci nu se mai știe ce s-a întâmplat cu flaconul, dar zvonurile spun că el ar conține fie sângele lui Iisus, fie piatra filosofală!

Puterea invizibilului

În ultimii ani, în Franța și America au fost experimentate ciudatele proprietăți ale invizibilului asupra subconștientului.

În Statele Unite, în cursul. Unei emisiuni televizate, s-a proiectat, în ritmul de o imagine la patru secunde, o reclamă publicitară fantezistă, deoarece era vorba de o experiență, recomandând folosirea săpunului de toaletă de culoare roșie.

Aceste imagini erau intercalate într-un film normal, un western, căruia telespectatorii îi percepeau derularea cu douăzeci și patru de imagini pe secundă.

Se știe că persistența imaginii pe retină este de cincisprezece imagini pe secundă, adică, sub cincisprezece imagini emise pe secundă, ochiul nu mai reține continuitatea mișcării.

De aceea ritmul camerelor de luat vederi este de minimum șaisprezece imagini pe secundă, și se turnează cu douăzeci și patru din motive de siguranță.

În aceste condiții, este evident că, dacă un film comportă un procentaj de douăzeci și trei de imagini care se referă la intrigă + o imagine cu reclama cu săpunul roșu = douăzeci și patru de imagini, totul va părea normal ochiului, care va vedea cele douăzeci și trei de imagini ale scenariului, dar va rămâne insensibil la cea de a douăzeci și patra.

În schimb, subconștientul va înregistra imaginea izolată, invizibilă, și, printr-o motivație inconștientă, telespectatorul va fi sensibil la reclamă, ceea ce s-a și dovedit, deoarece în perioada experienței, vânzarea de săpun roșu a crescut în mod notabil în SUA.

Astfel a fost demonstrată transmiterea prin televiziune a unei publicități invizibile, dar presiunea fantastică și imposibil de discernut asupra liberului arbitru, deci de a dirija opinia maselor.

Poate că același fenomen se poate realiza și cu sunetul, sau poate că va fi într-o zi.

Cavorita antigravitație

H.G. Wells, ca și Jules Verne, a fost un mare inițiat care a perceput, proiectându-se în viitor, realizări

științifice dintre care unele s-au concretizat deja.

În cursul unei cine, prietenul nostru Melchior de Lisle a amintit povestea „cavoritei”, acel aliaj inventat de Wells (*Primii oameni pe Lună*) care, formând un ecran în fața gravitației, i-a permis profesorului Cavor să-și ia zborul spre satelitul nostru.

Există în Statele Unite un grup care deține spații și un ziar și care se consacră descoperirii faimosului aliaj!

La sfârșitul secolului trecut, grupul a crezut că vestita cavorită a fost depășită de o invenție care a făcut mult zgomot, dar care acum pare hărăzită uitării: aparatul lui Keely.

Keely duce în mâini zece tone

În 1887, o experiență senzațională pentru acea epocă a fost făcută într-un laborator din Philadelphia în fața a doisprezece magnați ai industriei miniere.

Un inventator necunoscut, pe nume Keely, a reușit, în câteva secunde, să dezintegreze blocuri de cuarț aurifer în contact cu o mică mașină ținută în mână.

Fiecare bloc astfel atins se transforma în praf impalpabil, în mijlocul căruia se puteau distinge cu ușurință fragmentele de aur.

Experiența a fost repetată în natură, la Catskill Mountains, cu același succes, astfel încât magnații au

cumpărat mine părăsite, ceea ce a avut repercusiuni asupra pieții aurului.

Aceasta a fost informația care a ajuns în Franța în secolul al XIX-lea și care, dacă nu a interesat mediile științifice, a emoționat cel puțin mediile teozofice, deoarece revista *Le Lotus*, organul Societății Teozofice din Franța, în numărul din septembrie 1888, a consacrat cazului un studiu important, din care reproducem punctele principale.

Keely era un personaj misterios, reticent, relativ puțin versat în științele exacte, dar probabil cu mult mai mult în cunoașterea și practicarea supranaturalului.

Avea multe invenții și niște puteri personale deosebite. Se spune că înfășura un fir pe un cilindru de fier, cântărind câteva tone, apoi lega acest fir la o mașină inventată de el. Când trecea curentul, Keely „ridica cilindrul cu un singur deget și îl transporta la fel de ușor ca pe un dop de pluta”.

„Transporta, spune cronicarul R. Harte în revista *Le Lotus*, cu o singură mână, un aparat care furniza forța a cinci sute de cai, de la un capăt la altul al atelierului său, fără să facă nici cea mai mică zgârietură pe podea.

Inginerii uimiți au declarat că nu ar fi putut să facă acest transport fără o macara, ceea ce ar fi însemnat darea la o parte a acoperișului atelierului.

Cu ajutorul a trei fire așezate de-a curmezișul lentilei unui microscop, Keely a făcut puterea de mărire a acestui microscop egală cu cea a marelui telescop al Observatorului din Lick.”

Să fi descoperit Keely acea forță misterioasă, *vril*⁸⁰, care se află în eul nostru necunoscut?

Atitudine ciudată

În martie 1888, doctorul Franz Hartmann s-a dus din Italia la Philadelphia la invitația lui Keely.

Inventatorul i-a acordat doar două scurte întrevederi și i-a explicat principiul invenției sale, cu cuvinte al căror sens îl cunoștea numai el, astfel încât doctorul Hartmann a recunoscut că nu a înțeles nimic.

În cursul celei de a doua întrevederi, anturajul inventatorului l-a sfătuit pe vizitator „să nu-l întrerupă pe Keely cu întrebări, ci să se așeze la picioarele lui să-l asculte!”

Explicația a fost și de data aceasta extrem de confuză. Keely a vorbit de „forță eterică – *prima materie* a alchimiștilor –, de acord de masă, sumă și substanță a acestor forțe elementare care corespund undei

⁸⁰ *Vril* ar fi energia atomică cu putere dezintegratoare pe care ar fi cunoscut-o atlanții (n. a.).

vibratoare...”⁸¹.

În sfârșit, Keely l-a primit la el pe doctor și i-a arătat „dezintegratorul”, în lipsa miracolelor anunțate.

„Modul în care funcționa aparatul, scrie doctorul Hartmann, m-a convins că domnul Keely era în stare să facă să se învâртеască o roată cu ajutorul sunetului.”

Chiar acceptând această declarație, trebuie să mărturisim că dovezile furnizate erau departe de a justifica isprăvile miraculoase certificate de unii „martori” anonimi!

În fine, se cuvine să amintim părerea confratelui nostru Gautier-Walter despre acest caz ciudat:

„Invenția lui Keely era autentică, ne-a declarat el, dar, așa cum sunt revelațiile inițiaților, era prematură și, în consecință, ea a fost contracarată de hotărârea celor patru Stăpâni ai Lumii, care locuiesc în palatul din deșertul Gobi, în locul unde se afla, pe vremuri, Insula Albă...”

Motorul Keely

Oricum ar fi, este interesant să adăugăm dosarului acestui caz, în care nimic absolut fals nu a fost dovedit,

⁸¹ Vorbitul într-un jargon pe jumătate spiritualist și pe jumătate științific care nu spune nimic, dar care poate masca ignoranța subiectului față de ceilalți, este ceva propriu șarlatanilor (n. a.).

caracteristicile aparatului al cărui nume este *dezintegrator vibrator*. Putea să fie ținut în mână și revista *Le Lotus* îl descrie astfel:

„Este un inel gol circular, suspendat de un cârlig, care conține în interior optsprezece rezonatori. Pe suprafața lui se pot vedea ace sau tije vibrante, dispuse circular și în ordine descrescătoare pe trei rezonatori exteriori, legați între ei prin fire metalice.

În mijloc este menținut un al doilea inel, zis tambur, conținând, vizibile cu ochiul liber, două rânduri circulare de țevi gradate precum cele ale unei orgi.

Exact în centru se află un disc care se rotește cu foarte mare viteză.

În partea de jos a aparatului este fixat un mic glob, gol pe dinăuntru, de unde pornește firul conducător al forței; acest fir e format din argint, aur și platină.

Dezintegratorul se încarcă ciupind o singură dată cu unghia unul dintre acele-diapazon, iar forța dezvoltată este ca să zicem așa infinită.

Acest aparat poate să dezintegreze orice materie”.

Levitația sfinților

În zilele noastre, un cercetător din Toulouse – pe care ne ferim să-l asemuim cu doctorul Keely –, Jean Goujon, face cercetări asupra antigravitației și levitației.

Jean Goujon își axează cercetările asupra proprietății surselor de unde coerente emițătoare (de exemplu: membrane de difuzor), când toate punctele suprafeței lor vibrează în fază.

Numeroase experiențe îi permit să afirme că astfel de surse creează în jurul lor un câmp de atracție, identic cu câmpul gravitațional.

Ar fi prea lung să explicăm matematic această teorie, dar, în rezumat, se ajunge la această formulă: o suprafață de un metru pătrat, vibrând cu o viteză de vibrație liniară de 350 m/s poate să ridice cinci tone.

Pornind de la acest cvasipostulat, Jean Goujon atacă problema care l-a obsedat pe profesorul Cavor al lui Wells și pe inginerul Keely: levitația.

Cum să expui în câteva rânduri principiile unei astfel de cercetări fără să fii cumplit de eretic în ochii cititorilor de formație științifică? Iată, totuși, ce am reținut din expunerea lui Jean Goujon:

„Dacă se suprimă printr-un ecran potrivit transmiterea undei sonore coerente spre sol, rezultanta este dirijată în sus și tinde să facă ansamblul să decoleze...

O combinație simultană de unde sonore, electromagnetice și de *unde primare* ar trebui să poată provoca levitația sau agravitația...”

Această teorie – pe care nu o putem dezvolta – ar

explica forța misterioasă a levitațiilor observate la sfinți și magicieni.

După Jean Goujon, subiectul nu ar acționa din interiorul propriu, ci din exterior, prin efectul unei „unde-suflet”, ceea ce îi va contraria foarte tare pe raționaliști!

Agravitația și Marcel Pagès

Doctorul Marcel Pagès este tehnicianul specializat în agravitație cel mai renumit din lumea cercetătorilor.

După doctorul Umberto Bonfiglioli, secretar general al Centrului European pentru Cercetări asupra Gravitatiei, niciun cercetător nu a mers atât de departe ca Marcel Pages în studierea problemei.

Cercetătorul a fost atras mai întâi de forțele conjugate ale giroscopelor și forța centrifugă care crește cu pătratul vitezei, dezvoltând tensiuni enorme într-o masă aflată în rotație...

El a lucrat la această problemă împreună cu inginerul Émile Drouet și, în 1921, au făcut să zboare un disc prin agravitație.

Teza lui Jean Goujon a făcut parte la vremea ei din preocupările lui Marcel Pagès, care a considerat totuși că, dacă rezultatele sunt sensibile în aer, efectele în vid cer punerea în acțiune a unor puteri enorme...

Probabil că, în viitor, agravitația va face perimate sistemul cu elice și cu reacție.

Și, totuși, se pare că aparate antigravitaționale străbat deja spațiul nostru aerian: e vorba de enigmaticele obiecte zburătoare neidentificate.

Capitolul XVI

Suntem extraterestri

La 1 ianuarie 1968, ar fi trebuit să aflăm adevărul despre misterul OZN-urilor care circulă în atmosfera noastră.

Presat de opinia publică, președintele Johnson a deblocat o sumă importantă pentru Comisia Condon. Rezultatul nu a mulțumit pe nimeni. Da, ceva se vede pe cer dar nu s-ar putea spune ce anume, și astfel de percepții sunt cât se poate de potrivite ca să solicite imaginația, să suscite fantasme și să discrediteze autenticitatea fenomenului.

A priori este greu admisibil că niște civilizații cu mult mai avansate decât a noastră se joacă cu noi de-a v-ați ascunselea.

Dacă între două planete s-ar realiza o legătură, ea ar avea un caracter rațional, științific, nu stupid... doar dacă nu cumva caracterizăm stupidă o formă pe care nu putem să punem mâna.

Sugestie

În mulțimea de ipoteze pe care le putem formula despre obiectele cerești neidentificate, își are locul și cea a unor grupuri de comando, destinate să ne pregătească pentru o venire mai mult sau mai puțin apropiată a unor extraterestri.

Am putea să atragem atenția că pregătirea este lungă, deoarece durează de secole. Dar ce valoare poate să aibă această obiecție?

Noțiunea noastră de timp terestru sau galactic este poate complet diferită de cea care guvernează stelele îndepărtate.

Dacă insecta pe care noi o numim efemeră este dotată cu o conștiință dezvoltată, e posibil să-l privească cu o mare milă pe entomologul care, o zi întreagă, adică jumătate din viața insectei, o studiază la microscop!

Am putea privi problema și sub alt aspect. O călătorie, chiar și cu viteză superluminică, între două planete aflate una de alta la o distanță de mii de ani-lumină, este poate o aventură considerabilă, infinit de costisitoare și de hazardată, având foarte puține șanse de reușită. În acest caz, contactele, din motive care ne scapă, ar avorta la nivelul atmosferei noastre sau poate chiar la sol.

Unii comentatori spun că extraterestrii se află printre noi, dar într-un univers multidimensional care nu coincide niciodată cu lumea noastră cu trei dimensiuni.

Ar fi deci invizibili, în afara perceperii de către simțurile noastre, totuși omniprezenți și capabili să ne ajute, prin sugestie de exemplu, ghidând cercetările savanților, inspirând artiștii și scriitorii.

Deși au putere, ar fi prea puțin doritori să se integreze în lumea noastră inferioară și ne-ar folosi ca agenți producători ai unor anumite forme de energie necesare subzistenței lor, așteptând ca nivelul nostru intelectual să ne permită să devenim egali lor.

Oare în acest sens cei din vechime îi numeau Veghetori, Vigilenți, Stăpânii Lumii?

Ne aflăm încă în stadiul somnului sau al sugestiei exterioare după cum pretind unii filosofi?

Dacă adevărul despre extraterestri ar fi de acest ordin, ne-ar fi greu să înțelegem natura și sensul fenomenului înregistrat actualmente.

Ce rost au acele lumini, acele deplasări luminoase pe cer și – poate – acele aterizări, dacă vizitatorii veniți din spațiu nu acționează decât în lumea invizibilă?

Pe vremuri, când au venit pe Pământ, nu s-au prezentat ca niște exploratori fricoși, reticenți, fugind la cea mai mică pală de vânt. Dimpotrivă, și-au făcut o intrare răsunătoare în viața socială și au adus elemente

pozitive de civilizație și de știință.

Oamenii secolului XX, dezamăgiți, nu mai știu ce să facă cu bunul lor simț în această aventură confuză, illogică, în care mărturiile cele mai sincere se amestecă cu cele mai puțin plauzibile.

Totuși, aceste timpuri de incertitudine au fost trăite de multe popoare.

În urmă cu douăsprezece mii și cinci mii de ani, astronauți au venit pe Pământ, și în această privință nu există nicio îndoială, dar de trei mii de ani obiectele cerești au bântuit neîncetat cerul într-un mod misterios.

Unele au aterizat clandestin, altele, celebrii nori, au jucat, fără să aterizeze, un rol de o mare importanță, dar niciun extraterestru nu pare să fi dorit să-și manifeste în mod public existența printre noi.

Problema noastră coincidând cu cea a strămoșilor noștri, considerăm că studierea OZN-urilor din vechime poate să aducă o oarecare ordine în confuzia în care ne aflăm.

Papirusul lui Tulli

În dosarele răposatului profesor Alberto Tulli, fostul director al muzeului egiptean de la Vatican, monseniorul Gustavo, fratele profesorului, a găsit un papirus în stare proastă, datând din Imperiul de Mijloc,

pe care l-a dat la tradus prințului Boris de Racheweltz, egiptolog eminent. Ținând cont de lacune, papirusul conține o relatare ciudată.

„...În cursul lunii a treia a iernii a anului 2, la ceasul șase al zilei, scribii din Casa Vieții au văzut un cerc de foc pe cer. (Deși) nu avea cap, răsuflarea gurii sale avea un miros neplăcut. Corpul său avea lungimea și lățimea unui baston și nu avea glas.

Inimile scribilor au fost umplute de teroare și de confuzie, și s-au aruncat cu fața la pământ... (lacune)... s-au dus să-i comunice toate astea Faraonului. Maiestatea Sa a ordonat... (lacune)... a fost examinat... (lacune)... și a reflectat la ceea ce se întâmplase și care a fost înregistrat pe papirusuri la Casa Vieții. După trecerea câtorva zile, aceste lucruri (cercuri de foc) au devenit mai multe ca niciodată pe cer. Străluceau mai puternic decât razele soarelui și se întindeau până la limitele celor patru stâlpi ai cerului... (lacune)...

Atotputernică era poziția acestor cercuri de foc pe cer. Armata s-a uitat la ele cu Faraonul în mijloc.

Era după masa de seară. Apoi cercurile de foc au urcat mai sus pe cer spre sud. (După care) pești și păsări au căzut din cer. A fost un miracol necunoscut de la fondarea acestei țări (Egipt)! Și Faraonul a ordonat să se aducă tămâie ca să facă pace pe Pământ... (lacune)... și ceea ce se întâmplase, Faraonul a ordonat

să fie scris în analele Casei Vieții... (lacune)... ca să se păstreze veșnic în amintire.”

Este posibil să fim acuzați că dăm mai mare crezare mărturiilor din trecut decât celor din secolul nostru!

Recunoaștem că așa stau lucrurile, dar trebuie să recunoaștem că autenticitatea este cu mult mai mare atunci când este sancționată de edictul unui faraon sau când suscită înscăunarea unui zeu, decât atunci când e vorba de niște extraplanetari anonimi care debarcă într-un lan de lavandă!

Bârne strălucitoare și oameni zburători

Pliniu cel Bătrân vorbește (*Istoria naturală*, cartea a II-a) despre „trei Luni” apărute în timpul consulatului lui Domitius și Faunius, de „sori nocturni”, de „scuturi arzând”, și „de stele care se deplasau în toate sensurile, nu fără să provoace tulburări atmosferice violente”.

El mai amintește și de „bârnele strălucitoare”, care au apărut cu ocazia înfrângerii navale ce i-a costat pe lacedemonieni imperiul Greciei.

Nu este absurd să credem că aceste aparate zburătoare au favorizat poate o tabără în detrimentul celeilalte; de câte ori nu a adus „norul” Domnului victorie sau noroc clanului evreilor!

Celelalte relatări sunt mult mai nesigure.

Tradițiile indienilor din Minnesota și din Canada, relatate de George Hunt William, spun că, înainte de sosirea europenilor, care fără zgomot, de formă rotunjită, aterizau pe lacurile lor.

La sosirea cuceritorilor, aviatorii au dispărut cu mașinile lor, nu fără să spună că se vor întoarce.

Acești aviatori s-au înșelat sau i-au înșelat pe indienii naivi, căci, din secolul al XVI-lea, nu au mai dat niciun semn de viață, doar dacă nu cumva îi identificăm cu frații Wright, pionierii aviației în 1907.

Nu avem, în Europa, documente despre aviația din timpurile preistorice, sau cel puțin anterioare secolului al XVIII-lea, dar știm că aceste documente nu sunt rare în Asia și că sunt foarte multe în America Centrală.

Lespedea de la Palenque reprezintă, într-adevăr, o rachetă cu reacție! Trebuie să fii aidoma lui Toma Necredinciosul ca să nu fii de acord cu asta și să nu recunoști duze și aparate zburătoare în codexurile și manuscrisele mayașe.

Aceste dovezi neîndoielnice ale unei interferențe între călătorii interplanetari și vechea civilizație mexicană ne îndeamnă să dăm o oarecare crezare legendelor americane.

Colonelul A. Braghine, autorul unui remarcabil studiu despre Atlantida, scrie:

„Am văzut în San Salvador, în America Centrală, într-o colecție particulară, un talger de argilă împodobit cu desene care reprezentau oameni zburând deasupra palmierilor, în niște mașini ciudate din care ieșeau flăcări și fum.

În cazul în care aceste desene nu sunt ilustrarea unei povești locale, trebuie să admitem că o rasă necunoscută din America preistorică a asistat la primele încercări făcute de om ca să zboare...

O americanistă bine cunoscută, doamna Osborne, este de părere că acest talger este deosebit de vechi...”

Nimburi ciudate

Unul dintre prietenii noștri, André Castou, vorbindu-ne despre nimburi și despre aureole, ne-a atras spre cele mai îndepărtate timpuri ale evreilor.

Dicționarul definește *nimbul* astfel: „din latinescul *nimbus* = nor; în grecește = *nephele*. Cerc de lumină pus de pictori și sculptori în jurul capului sfinților și personajelor divine”.

O altă definiție, absolut identică în adevărul său vizual: nimb = farfurie zburătoare pusă de pictori și sculptori în jurul capului sfinților și personajelor divine, ca să reprezinte semnul venirii lor din spațiul ceresc.

Nu avem nimic de reproșat acestei explicații, foarte corectă în fiecare detaliu. Dar să continuăm.

Nimb = *nimbus* vine de la grecescul *nephos*, *nephele* și din sanscritul *nabha*. Etimologia este aceeași și în cazul lui *nor*, acel obiect ceresc zburător *neidentificat* care îi îndruma pe evrei și era tot timpul prezent când se manifesta Dumnezeu.

Nimbul, norul, este, etimologic, „norul zeilor”, acela care îi transporta de pe Pământ în Cer, atât în *Biblie* cât și în *Vede*, *Avesta* și manuscrisele mayașe.

Apollo era reprezentat cu un nimb în jurul capului.

Coincidență ciudată: astronauții moderni, în publicațiile pentru copii, sunt desenați cu acest nimb, figurând astfel casca de plexiglas. Premoniție sau alegorie?

Și coincidențele se accentuează și mai mult cu ciudatul *nephilim* din *Biblie*, a cărei etimologie este aceeași cu cea a nimbului = din grecescul *nephele*.

Ciudații nephilim

Acei *nephilim* din *Biblie* sunt traduși prin „giganți”. După ce „copiii lui Dumnezeu”, sau „îngerii”, sau astronauții, și-au luat ca soții pe fiicele oamenilor, *Geneze*, în capitolul al VI-lea, versetul 4, adaugă:

„Uriași (*nephilim*) erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau viteji care au fost în vechime, oameni cu nume”.

Înțelegem foarte bine. Acei *nephilim*, prin încrucișare cu fetele frumoase din Armenia, Iran, Caucaz, Munții Stâncoși și Anzi (au aterizat în mod ciudat în apropierea principalelor puncte unde se afla petrol pe glob), au dat naștere unor copii mai puternici și mai inteligenți decât copiii autohtoni.

Numai că traducerea lui *nephilim* prin „giganți” este foarte relativ exactă.

După Vaschalde, *nephilim* înseamnă gigant sau *miraculos*, sau ființe miraculoase, adică ființe care făceau miracole.

Și acești *nephilim* probabil că s-au întors pe Pământ în urmă cu cinci mii de ani, în perioada fenicianului Baal, căci Moise i-a admonestat pe evrei în legătură cu ei (*Deuteronom*, XXXII, 16-17).

„L-au întărâtat la gelozie adorând dumnezei străini și l-au mâniat prin urâciuni.

Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau,

dumnezei nou veniți de curând, de care nu se temuseră părinții lor.”

Înțelegem mânia bunului Moise. Trebuie să ascundă identitatea vechilor zei, acei *niphilim* veniți de pe o altă planetă, și să facă să fie adorat Dumnezeu unic, imposibil de cunoscut, abstract. Și iată că sosesc Baal și Astarte! Iar evreii, la fel ca popoarele din Asia Mică, frapați de această apariție neașteptată de inițiatori extraterestri, încep să li se închine lor.

Le oferă sacrificii acestor *dumnezei nou veniți de curând* de care – lucru evident – nu se temuseră părinții lor!

Acești nou-veniți sunt și ei tot niște *niphilim* străluciți, făcători de minuni, dar sunt „noi”.

Asta e! De ce să adori alți dumnezei când ai unul și «bun!

Un astronaut numit Azazel

În cele din urmă, convertiți la Dumnezeul unic pe care li-l impunea Moise, evreii s-au folosit de toate șireteniile ca să-i combată pe „nou-veniți” și pe adoratorii lor, primii dintre ei fiind Azazel și filistinii.

I-au discreditat în *Biblie*, ceea ce era un mijloc sigur de a-i face antipatici, și au făcut din ei adepții

diavolului⁸².

Adevărata identitate a lui Azazel este dată de *Cartea lui Enoh* după aterizarea îngerilor-astronauți:

„Iată numele șefilor lor: Samyaza... Urakabameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Daviel, Azkeel... Asazel, Arazeal” (VII, 9).

Extratereștrii au coabitat cu frumoasele pământence, le-au învățat vrăjitoria și descântecele.

„Azazel i-a mai învățat pe oameni să facă săbii, cuțite, scuturi, platoșe, oglinzi...” (VIII, 1).

Azazel era deci principalul inițiator al oamenilor, dar a fost și marele seducător, cel care le-a făcut pe femei cochete și adultere și, pe drept sau nu, evreii l-au considerat ca fiind vinovat de deteriorarea moralei și în consecință de potopul care a venit ca o pedeapsă.

Pentru instituirea unei divinități unice, trebuie deci eliminat „elementul de dezordine”, ceea ce au și făcut,

⁸² Zeii unei religii vechi sunt totdeauna numiți „diavoli” de noua religie. Cazul cel mai tipic este cel al zeilor hinduși și iranieni. Bunul zeu Indra din *Vede* devine demonicul Andra din *Avesta*; *devas* (genii bune) din religia lui Brahma s-au transformat în *daevas* (demoni) în religia lui Zoroastru. Tot așa, la evrei și la creștini, grozavul Azazel și unul Satana au fost numiți demoni (n. a.).

dar cu unele scrupule, deoarece Azazel, la ceremonia Ispășirii, va fi singurul care va beneficia, împreună cu Dumnezeu, de ofranda unui țap.

Evreii aveau toate motivele să-l văduvească pe îngerul-astronaut de aureola de zeu, dar au greșit vrând să-l șteargă din istoria civilizației. Asta este greșeala lor.

Timp de milenii, vor fi devorați de un complex de culpabilitate și își mărturiseau păcatele, aducând un anumit omagiu celui denigrat. Este foarte important să spunem că Azazel este în mod autentic numele celui căruia evreii îi cereau iertare păcatelor.

În *Thora*, se spune că Țapul ispășitor va fi trimis *la* Azazel. Or, cuvântul ebraic tradus prin „la” înseamnă *pentru* sau *destinat lui*, ceea ce redă sensul adevărat al ceremoniei. Era deci vorba într-adevăr de o ispășire, de recunoașterea unei datorii.

Filistinii și Baal

Alți dușmani ai evreilor erau filistinii, Baal și Ishtar, zei ai Feniciei și ai asiro-babilonienilor.

După enciclopedești, „filistinii sunt foarte prost tratați în *Biblie*, ceea ce se explică foarte natural prin apărarea curajoasă cu care se opun evreilor; nimic nu e mai demn de ură în ochii cuceritorilor decât un popor

dușman din cauza servituții cu care i se opune”.

Filistinii, ca și evreii, erau arieni, din care se trăgeau prin pelasgi, dar continuau să adore zeii strămoșilor lor, exact cei care trebuiau să fie făcuți să dispară în profitul unui Dumnezeu unic. Atunci, așa cum făcuseră în cazul lui Azazel, evreii i-au acuzat de toate crimele pe zeii inamici: Dagon (inițiator identic cu Oannes), Baal, Moloh etc.

De aici, în *Biblie*, acea ură de nestins față de „Steaua” care, la popoarele din Asia Mică, nu reprezenta niciodată Soarele, ci Astrul prin excelență.

Mereu diabolica Venus!

Și vechile civilizații, cea a egiptenilor și a grecilor, au urzit, ca și evreii, o conspirație de tăcere sau de calomnie în jurul astronautului Azazel și a lui Baal, pentru a aduce propriilor strămoși titlul uzurpat de primii inițiatori.

Suntem extratereștri

Știm că planeta Venus este patria de origine a astronautilor din anul 5000, dar de unde venea primul grup de comando, cel al lui Azazel?

De unde ieșiseră oamenii prediluvieni, care au fondat Atlantida și Mu?

Se trăgeau oare din maimuțe, așa cum spun

specialiștii în preistorie? Aceștia nu găsesc verigi care să lege omul de un strămoș animal. Dacă le-ar fi găsit, am fi știut, și muzeele nu ar fi scăpat ocazia să prezinte dovezile. Puteți să căutați la Paris, la Saint-Gennain-en-Laye, la Eyzies, la Berlin, la Londra, la Tokyo. Nu veți găsi nimic.

În schimb, se găsesc cu duiumul verigi care leagă majoritatea animalelor de strămoșii lor; crocodilul de șarpe, șarpele de pește, câinele de lup, porcul de mistreț, cocoșul de pasăre, buretele de vegetal... și o putem ține tot așa cu filiațiile!

Dar pentru om: nimic! Totuși, specialiștii în preistorie pot să prezinte câteva verigi, aproape singurele care sunt autentice: *cranii relativ recente de oameni mai inteligenți decât noi*, deoarece volumul cutiei craniene de 1600 cm³ este mai mare decât al nostru, a cărui medie este de numai 1555 cm³!

Omul onest va deduce următoarele:

1. Că nu avem ca strămoș un animal cunoscut;
2. Că tipul nostru actual ar putea să descindă dintr-un om vechi mai evoluat.

Da, asta ar trebui să gândească un om onest, dar nu și un specialist în preistorie!

Pe de altă parte, deoarece lumea există de o perioadă de timp pe care ne vine greu să o concepem, suntem nevoiți să admitem că dacă oamenii fosile nu există pe

Pământ, înseamnă că există în altă parte!

Ipoteză eretică, care ne-ar fi dus direct pe rug cu câteva secole în urmă!

Totuși cele mai vechi tradiții ariene au spus asta de nenumărate ori: oamenii albi vin de pe o altă planetă, ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că celții, hindușii, scandinavii, evreii, germanicii, grecii, egiptenii, arabii se trag din extraterestri.

Sanchoniathon a scris: „Zei strămoșilor noștri erau *muritori*, oameni”, or, cei mai vechi zei sunt Aryaman vedic, care era un zeu pețitor, și Airyaman avestic, care era vindecător.

Străinii arieni

Acești zei erau strămoșii arienilor, cărora le dăm numele de albi, nu pentru a simplifica sau a generaliza, ci pentru că ni se pare arbitrar și rasist să stabilim între oameni de aceeași culoare deosebiri care, în mod ineluctabil, stârnesc război, ură și spirit de segregatie.

Pentru lingviști, substantivul *ari* (de la Aryaman) este o problemă nerezolvată. El înseamnă *străin* după M. Thieme, spune Georges Dumézil, directorul Școlii de Înalte Studii.

Cuvântul *arya* (cu accent tonic pe finală) = străin.

Hindușii se numeau ei înșiși ârya, iar iranienii, arya.

Aryanul hindușilor este în mod incontestabil airya al Avestei iraniene și, se crede, ir sau iron al irlandezilor, alainii sau osseții din Caucaz.

Or, acești muritori, care erau strămoșii noștri, nu erau născuți pe Pământ.

Textele sacre hinduse spun:

„Calea lui Aryaman este calea care merge de la o stea la Pământ.” Tradițiile lituaniene precizează că această stea se afla în Calea Lactee.

În *Taittiriya Samhitâ* LI-3-14-t-v (Keith), se poate citi:

„Ye te' ryaman bahavo devayânâh
panthânah râjan diva a caranti
tebhîr no deva mahi çarma yaccha
çam na edhi dvipade çam catuspade”

(Căile tale numeroase, o, Aryaman, unde merg zeii, și care, o, rege, vin din cer etc.)

Această stea din care vin strămoșii noștri arieni era și sălașul „sufletelor care reveneau în lumea Părinților, pe Drumul lui Aryaman”.

Asta ne depărtează de o planetă Venus plasată între Pământ și Mercur, dar, în epoca în care a venit

Aryaman, nu știm deloc unde se afla Venus, dacă era, în acel moment, o cometă sau o stea din Calea Lactee.

Mai târziu, alți vizitatori din spațiu au venit în India, să să-și regăsească poate compatrioții din grupul de comando Aryaman, dar de data asta, era vorba de venusieni: nâsatya sau așvin (cavalerii cerului) „care au adus din cer lumina dimineții și a serii”, adică Venus Lucifer și Venus Vesper.

Sosirea acestor așvini a coincis cu cele ale zeilor venusieni din Asia Mică și din America, și știm că a avut loc în urmă cu cinci mii de ani.

Sute de texte vechi nu lasă să subziste nicio îndoială asupra acestor imixtiuni extraplanetare, și considerăm că problema actuală a obiectelor cerești neidentificate ar trebui să fie studiată în lumina datelor istorice pe care le deținem în această privință.

Asta și face un cercetător, André Castou, care locuiește în Normandia.

Ideea lui André Castou

La prima vedere, ideea lui André Castou este destul de uimitoare, dar mai bine să judecați singuri.

„Există două feluri de OZN-uri, scrie Castou: cele mari și cele mici, în care se află giganți și pitici.

OZN-urile nu vin să vadă ce se întâmplă pe Pământ,

ci se spionează reciproc.

Un ozn enorm este pilotat de Pan în persoană; iar șeful micilor OZN-uri – cele mai numeroase –, de Gwyon (sau Korrig Piticul).

Există un antagonism între giganți și pitici. Pan are alături de el pe Silenus, Saturos, Azazel și monștrii antici.

OZN-urile care îl transportă pe Pan lansează lumini fulgerătoare roșii, în mijlocul cărora se vede lucind puternic o sferă de foc de culoare arămie.”

André Castou își bazează teza pe identitatea de descriere a giganților și piticilor din mitologie și a piloților de OZN-uri văzuți în zilele noastre.

Petrecându-și nopțile observând cerul, el vede un număr de OZN-uri care scapă observației oamenilor care dorm.

Mai este necesar să spunem că teza lui André Castou întâmpină cea mai violentă opoziție atât din partea „ozeniștilor”, cât și a clanului advers?

Căci, cum ar putea niște ființe mitologice, deci inexistente – străbătând spațiul de câteva milenii – să se integreze într-o aventură al cărei caracter științific depășește deocamdată cunoștințele noastre cele mai cutezătoare?

E ca și cum am zice că în curând vom vedea pe

pajiștile noastre galopând centauri și „centaurițe”, că la Saint-Tropez sirenele vor veni să le pună în umbră pe frumoasele noastre, că la gara din Poitier un Sfinx va pune întrebări încuietore călătorilor de pe ruta Paris-Bordeaux...

Se consideră deci că André Castou are halucinații.

Dar mai există o explicație. André Castou este un medium și vorbește prin alegorii, nu exprimând gândirea sa conștientă, ci mai curând pe cea a unei entități care „îl acționează”.

Piticul Gwyon

Ceea ce spune André Castou are toate șansele să fie fals în literă, dar în spirit are o rezonanță de adevăr miraculos.

Pan, Azazel, Gwyon sunt doar niște reapariții din aventura originară, când Stăpânii Lumii, probabil din cauza formei navelor lor intergalactice, au fost identificați cu niște șerpi zburători sau cu dragonii.

Cu piticii, elfii, korriganii, reprezentați de Gwyon, tema și premoniția continuă cu aceeași rigoare.

În mitologia celtică, Gwyon este piticul inițiat, personificare a științei umane, inventator „al mijlocului de perpetuare a gândirii în timp și spațiu”. Este originar din Calea Lactee, pe care strămoșii noștri o

numeau Orașul lui Gwyon sau Ker-Gwyon, și tatăl său ar fi fost *Don*, care sălășluiește în constelația Casiopeea. Toate aceste detalii constituie poate indicii.

Gwyon este deci un personaj analog cu Azazel, cu Prometeu, astronaut și inițiator ca și ei, dar *mult mai mic*.

Numai în asta constă diferența.

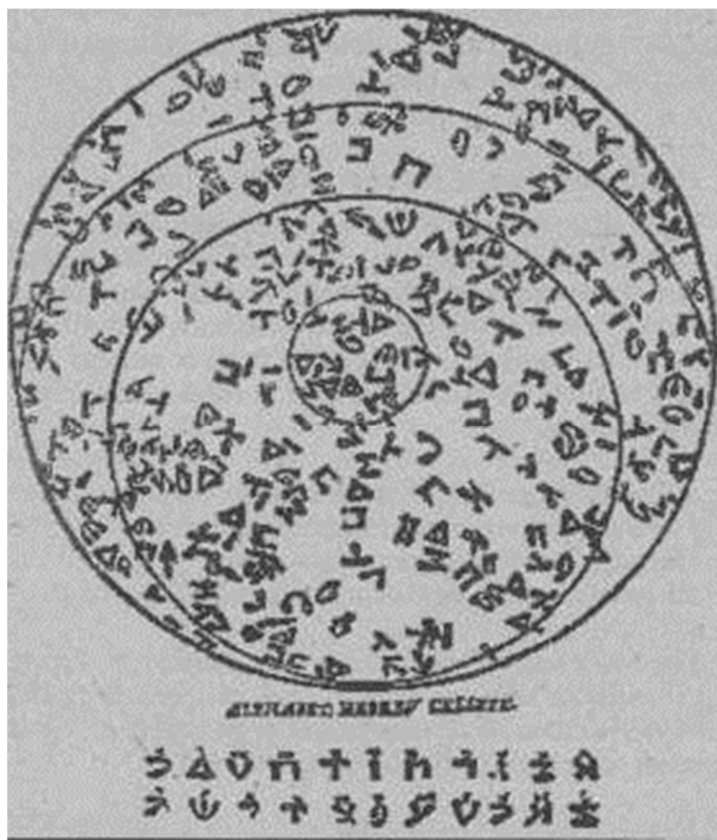
Diferență de proveniență, de rasă poate, și care ar putea să fie cuprinsă în explicația războiului dintre Atlantida și continentul Mu.

Atlanții erau niște ființe „înalte”, iar locuitorii continentului Mu erau „mici”, deoarece găsim în Insula Paștelui statui de giganți. Or, după cum indică statuile din Corsica și din Sardinia, inamicului victorios i se opune nu efigia învinșilor, ci cea exagerată a învingătorilor.

Oamenii mici de statură din Insula Paștelui au sculptat deci giganții din rasa inamică, nu reprezentanții propriei lor rase.

Scrierea cerească

Încă din zorii timpurilor cunoscute, oamenii au pretins că citesc semnele de pe cer.



Într-o carte veche, intitulată *Citirea stelelor și a tot ce este în aer*, cronicarul Jacques Gaffarel prezintă o teză amuzantă. El dădea stelelor forme de litere ebraice, pe care apoi le îmbina în cuvinte și în fraze coerente!

Această metodă empirică nu prezintă deloc garanții în zilele noastre, dar are cel puțin rolul de a sugera o experiență care ar consta în a fotografia traseul mai mult sau mai puțin capricios al obiectelor cerești luminoase.

Traseul ar putea să constituie o învățătură, dacă se

dovedea a fi un semn și poate chiar un desen sau o literă oarecare.

Nu putem să nu ne gândim la zend și la sanscrită care derivă, se zice, din limbajul necunoscut adus de pe o altă planetă de strămoșii noștri arieni... sau din scrierea ebraică, dacă a fost cu adevărat inspirată de „îngerii”.

Nostradamus și rachetele siderale

Nostradamus, care a fost poate un clarvăzător, a avut intuiția călătoriilor spațiale, căci oferă o relatare sibilină într-un catren care contrazice prezicerile clarvăzătoarei americane Joan Dixon. După Nostradamus, o „surpriză de noapte” îi va împiedica pe ruși să ajungă la planeta Marte.

Iată catrenul în care Rusia este în mod simbolic reprezentată prin urs:

*Le grand Ours bientôt aura atteint
Par magique machine, mondes lointains.
Oncques ne vit la grand Mars serrer
Surpring de nuit, le Pieux Precenser.*

Dar Nostradamus face aluzie și la aterizarea-surpriză a unui invadator, venit din cer în ziua eclipsei de soare,

În iulie 1999, și care va aduce spaimă și consternare. Această prezicere figurează în Centuria X, catrenul 72.

*L'an mil neuf cent nonante neuf sept mois
Du ciel viendra le Grand Roy d'effrayeur
Ressusciter le Grand Roy d'Angoulmois
Avant après Mars régner par bonheur.*

Înainte... după... după... înainte! Oare planeta Marte ne va contacta mai înainte ca noi să ajungem la ea? Sau călătoria interplanetară se va produce după venirea unui mare Rege al spaimei?

Mlaștina gravitației

La dosarul OZN-urilor vom adăuga o teorie care a fost formulată în 1793 de matematicianul francez Lagrange.

Bazându-se pe calcule, Lagrange găsisese că unele puncte din spațiul interplanetar puteau foarte bine, în atracția universală, să reprezinte valoarea zero.

În aceste puncte sau „mlaștini gravitative”, în număr de cinci între Pământ și Lună, atracțiile globului nostru și satelitului său s-ar compensa perfect, astfel încât corpul intrat în această capcană ar căpăta imobilitatea statică a unui adevărat echilibru, în mijlocul vârtejului

universal.

Această teză nu este admisă de savanții moderni, totuși nu este exclus ca astfel de universuri închise să poată exista în cosmos și să servească drept baze, locuri de refugiu sau relee unor călători ai spațiului.

Omuleții din Tibet

Trăim o epocă dramatică, totuși bogată în lucruri fantastice.

A venit timpul revelațiilor care îi vor uimi pe oameni și le vor revoluționa credințele.

Printr-o coincidență ciudată – dar chiar să fie coincidență? –, descoperirile cele mai ciudate sunt făcute în două țări unde au înflorit civilizațiile dinaintea potopului: America și Asia Orientală.

Rachete spațiale în Tibet? Aceasta este informația provenită din Japonia, care a fost relatată de revista germană *Das vegetarische Universum* și revista belgiană BUFOI.

În 1965, un arheolog chinez, profesorul Tsum-Um-Nui, publica la Beijing un articol intitulat *Nave spațiale în urmă cu douăsprezece mii de ani*⁸³.

În urmă cu douăzeci și cinci de ani, în peșterile din

⁸³ Exact data pe care am fixat-o și noi pentru potopul universal (n. a.).

Baian-Kara-Ula, situate în regiunea muntoasă care separă Tibetul de China, niște arheologi au scos la lumină niște tăblițe cu scriere de forma unor discuri plate și rotunde – în formă de farfurie –, decupate printr-un procedeu necunoscut în rocile de granit.

După grote urmau morminte aliniate într-o ordine perfectă.

Specialiștii în preistorie au identificat scheletele ca fiind ale raselor Dropa și Ham, ai căror indivizi măsoară în jur de 1,30 m, neputând să fie clasati în nicio categorie existentă. Această rasă este total diferită de cele ale chinezilor, mongolilor și tibetanilor.

Vechi legende chineze menționează existența unor oameni de rasă galbenă, mici de statură, slabi, „care veneau din nori” și care, din cauza urâteniei lor extreme – aveau niște capete extraordinar de mari și corpuri fragile – au fost la început ținuți la distanță, apoi masacrați „de oameni suiți pe cai rapizi” (probabil mongoli).

Analiza scheletelor de la Baian-Kara-Ula indică o vechime de douăsprezece mii de ani.

În această privință, primele rapoarte arheologice vorbesc „de o rasă dispărută de maimuțe”. Această aserțiune, referindu-se la niște ființe care și-au săpat mormintele și au lăsat un material important în obiecte de piatră, a părut atât de neverosimilă, încât unul

dintre autorii tezei, arheologul Ci-Pu-Tei, a fost atacat violent în presă.

Ci-Pu-Tei a pretins că discurile cu scriere putuseră să fie aduse în grote de ființe civilizate mai vechi decât populația Dropa.

Dropa au aterizat în urmă cu douăsprezece mii de ani

În 1965, profesorul Tsum-Um-Nui a reluat studiul problemei și a făcut descoperiri stupeficante.

În grotile de la Baian-Kara-Ula au fost găsite șapte sute șaisprezece farfurii de piatră care, precum discurile noastre din vinil, au o gaură în mijloc.

De la această gaură pornește un șanțuleț dublu în formă de spirală, care se termină la margine, ceea ce accentuează și mai mult asemănarea cu discurile noastre.

Academia de Preistorie de la Beijing, după o muncă migăloasă, a elucidat misterul farfuriilor, dar dezvăluirile aduse de ele erau atât de importante, încât profesorul Tsum-Um-Nui a fost autorizat abia recent să facă o scurtă relatare.

Era vorba de o scriere crestată care povestea odiseea unor navigatori ai spațiului într-o epocă în care, conform datelor clasice, era imposibil să fi putut exista rachete siderale.

Iată traducerea publicată de profesorul Tsum-Um-Nui:

„Populația Dropa a coborât din cer cu glisoarele lor aeriene.

De zece ori, până la răsăritul soarelui, oamenii, femeile și copiii s-au refugiat în grote. În sfârșit, au înțeles prin semne că vizitatorii veniți din cer aveau intenții pașnice și dropa s-au putut apropia de ei...”

Alte texte, atribuite de data asta populației Ham, reproduc un fel de plângere, unde e vorba de „nave aeriene, distruse în cursul unei aterizări în munții ostili” și de imposibilitatea în care se aflau astronautii de a-și construi altele noi, neavând nici materialul și nici drumurile necesare pentru această operațiune.

Discuri care vor vorbi curând

Dar dezvăluirile „farfuriilor” de piatră nu se opresc aici. Savanții chinezi, cu precauție, examinează particule prelevate din ele. Discurile ar conține un important procentaj de cobalt și de metal; puse la oscilograf, discurile declanșează un ritm uimitor de vibrații, ca și cum ar fi încărcate cu o forță electrică considerabilă. Se crede că transformarea lor într-un tip de undă încă necunoscută ar putea să constituie un

mesaj mai prețios decât cel al scrierii.

În sfârșit, o altă descoperire, care susține teza călătoriei interplanetare, complică și mai mult problema: pe pereții grotelor de la Baian-Kara-Ula, au fost descoperite desene gravate, reprezentând răsăritului Soarelui, Luna și stele, legate de o figurare a Pământului printr-un nor de puncte care marchează calea folosită de astronauții din anul 12.000.

Dar nu s-a spus totul despre acest mister pasionant.

Republica Populară Chineză, care ține secrete piramidele titanice de la Shansi și documentele găsite în mănăstirile de la Lhasa, sechestrează din motive politice pietrele vorbitoare ale astronauților tibetani.

Pe cerul nostru zboară obiecte enigmatice, pe pământ se ridică monumente cărora nici măcar nu le cunoaștem destinația, în pământ se află construcții care nu aparțin nici unei civilizații cunoscute...

Misterul este peste tot și, în acest moment, nici știința și nici istoria noastră nu-l pot elucidă.

Cu toate acestea, omul încearcă explicații care îi satisfac nevoia de curiozitate și, în pofida opoziției, a tăcerii sau a dezaprobării acelor care nu vor ridicarea vălului, încearcă să cunoască prin efracție ceea ce natura nu dezvăluie decât în doze mici.

Documentele vorbesc, inițiații rup sigiliile tăblițelor ascunse în sanctuare... Curând omul va ști mai mult

despre trecutul său necunoscut.

Anexă

Descifrarea scrierii maya

În anul 1830, lordul Kingsborough, un miliardar britanic, a publicat în întregime conținutul unui codex, o autentică scrierea maya păstrată la biblioteca din Dresda, Germania. Este vorba de 3,60 m de hârtie de scoarță, îndoită ca acordeonul și plină cu sute de glife și mici desene! Numai că enciclopedia în care figura codexul costa o mică avere și nu era deloc un *bestseller*! În 1843, exista un singur exemplar în Statele Unite, ceea ce înseamnă că numărul celor care puteau să-l cerceteze era mai mult decât redus.

Or, cu cât e mai mare numărul savanților care studiază o scriere veche, cu atât sunt mai mari șansele ca unul dintre ei să descopere soluția enigmei. O enigmă care se anunța greu de abordat, deoarece nu exista nici cea mai mică pistă de pornire. Codexul de la Dresda, expediat în Europa de conchistadori, nu purta nicio inscripție în spaniolă care ar fi putut să ajute la descifrarea lui. Champollion avusese piatra de la Rosetta, un fragment de bazalt negru având pe el, unul lângă altul, același text scris în greacă și în egipteană.

Datorită acestei inscripții bilingve, părintele egiptologiei a reușit în 1822 să descifreze codul hieroglifelor.

Totuși, cheia descifrării scrierii maya exista. Ea se afla la Biblioteca Regală de Istorie din Madrid. Și ea va fi descoperită de un abate francez, părintele Charles Étienne Brasseur de Bourbourg, care va da peste el în 1862. Acest prelat a petrecut opt ani din viață într-un mic sat din Guatemala unde a învățat *quiche*, una dintre cele douăzeci și opt de limbi mayașe. Fascinat de acești indieni, el a tradus din quiche în franceză cartea lor sacră, *Popol Vuh*, precum și o culegere din poeziile lor.

El spera să găsească și alte documente interesante la biblioteca din Madrid... Și iată că i se aduce un manuscris datat 1566 și intitulat cu sobrietate *Raport despre treburile din Yucatan*. Autorul său era un anume Diego de Landa, călugăr franciscan, care se considera a fi fost un prieten al „indigenilor” în timpul cuceririi Americii.

Brasseur de Bourbourg a răsfoit lucrarea și a avut un șoc. Acolo, negru pe alb, Diego de Landa trecuse literele latine având în fața lor glifele mayașe corespunzătoare lor! Cu acest abecedar, traducerea Codexului de la Dresda ar fi trebuit să fie simplă ca bonjur! La întoarcerea sa la Paris, Brasseur de Bourbourg a început prin a edita manuscrisul lui

Landa, pentru a-l pune la dispoziția și altor cercetători. Apoi s-a apucat de traducerea codexului pe care avusese norocul să-l descopere la Madrid. Dar a fost decepționat. Niciun cuvânt nu-i amintea de limba quiche! Să fi fost false informațiile franciscanului?

La o mie de kilometri de acolo, în orașul Dresda, un bibliotecar german, Ernst Förstemann, va ști să folosească mai bine manuscrisul lui Landa. În loc să insiste asupra alfabetului, atenția i s-a îndreptat spre calendar. Căci raportul, foarte bogat, conținea și numele zilelor și lunilor mayașe și glifele lor asociate.

Cu ajutorul postum al prelatului spaniol, Förstemann va descoperi că acei indieni foloseau nu unul, ci două calendare: unul normal, de 365 de zile, plus un calendar religios de 260 de zile. Ca să ajungă la o astfel de precizie în privința duratei exacte a unui an, trebuie să-ți dai seama că poziția stelelor pe cer este exact aceeași la un interval de un an. După toate aparențele, mayașii erau astronomi excelenți: Codexul de la Dresda conținea câteva tabele astronomice care permiteau prezicerea eclipselor de Lună sau traseul anual în spațiu al planetei Venus!

În pofida a șapte ani de studiere a codexului, bibliotecarul german nu a putut, totuși, să facă niciun progres în ceea ce privește scrierea propriu-zisă. După multe dezbateri, paleografii au ajuns la concluzia că

alfabetul lui Landa era inutilizabil.

Ca să se facă un pas înainte, era nevoie de mai multe texte. Cu cât există mai mult text, cu atât sunt mai multe șanse să fie reperat același semn într-un context și în locuri diferite, ceea ce permite să se deducă, dacă nu sensul său exact, cel puțin valoarea gramaticală: verb, substantiv, adjectiv etc. Or, în acea perioadă, existau în total doar trei codexuri în lume: unul la Madrid, altul la Dresda și al treilea, foarte deteriorat, descoperit la Paris într-un... coș de hârtii de la Biblioteca Națională! Trei texte maya: destul de puțin! Dar existau multe altele gravate pe monumente! Însă trebuia mers după ele. Văzut din Europa, și chiar din Statele Unite, Yucatanul e cam departe și deloc ospitalier! Trebuia să suporti căldura și umezeala, țânțarii și malaria, fără a mai pune la socoteală războiul care stătea să izbucnească în regiune.

Diplomatul britanic Alfred Maudslay își va asuma toate aceste riscuri. Între 1881 și 1887, el s-a deplasat de șapte ori în Yucatan pe cheltuiala lui și a vizitat Tikal, Copan, Palenque, Quirigua, Yaxchilan. El a fotografiat și desenat monumentele și inscripțiile lor, a făcut mulaje după sculpturi și stele. Toate acestea, publicate în 1889, vor relansa cercetările. Astfel, un amator norocos, Joseph Goodman, și-a dat seama că majoritatea inscripțiilor de pe monumente conțin date

și a reușit să le convertească în propriul nostru calendar, folosindu-se de vechi cronicile spaniole de pe timpul cuceririi. Datele fondării orașelor sunt indicate cu cifre romane și cu sistemul de numărare al indienilor!

În 1905, datorită lui Goodman, mayașii intră, în sfârșit, în istorie. De cealaltă parte a Atlanticului, cercetările asupra scrierii maya progresaseră ușor. Paul Schellas, un coleg al lui Förstemann, a identificat pe Codexul de la Dresda un mare număr de divinități și le-a descifrat numele. Puțin câte puțin, o idee se va contura în rândul comunității specialiștilor: mayașii erau un popor profund religios, condus de preoți-astronomi obsedați de scurgerea timpului. Mulțimea de date de pe monumente, calculele astronomice complicate și liota de divinități din codex constituie o dovadă zdrobitoare.

Deoarece nu se puteau citi glifele care însoțeau imaginile și statuile, această idee falsă va prevala prima jumătate a secolului XX. Revoluția va veni de la Est, din Rusia sovietică. Din biroul său de la Institutul de Etnologie din Leningrad, tânărul Iuri Knorosov s-a ambiționat să spargă codul maya. Specialist în limbi vechi, el a studiat hieroglifele egiptene precum și ideogramele japoneze și chineze. În aceste două sisteme de scriere, semnele au când valoare de cuvânt,

când valoare de silabă. Or, alfabetul lui Landa avea câteva glife care desemnau aceeași literă. Ciudat! Să fi confundat călugărul spaniol litera cu silaba? Pornind de la această ipoteză, Knorosov va reuși să descifreze câteva cuvinte necunoscute din codexul de la Dresda.

Knorosov a publicat aceste rezultate în 1952 într-o revistă sovietică. Numai că puțini „mayaniști”, specialiști în civilizația maya, citeau în rusă la acea epocă. Întreaga disciplină era dominată de americani, având în frunte o „gură mare” cu o cultură enciclopedică: Eric Thompson. Acesta era convins că glifele vehiculau idei complexe, în special concepțiile religioase ale mayașilor despre univers. Knorosov greșea! Or, tot ce spunea savantul american era literă de evanghelie în Statele Unite. Nimeni nu îndrăznea să-l contrazică în mod deschis, de teamă să nu fie ridiculizat sau dat la o parte de colegii săi. Rezultatul: descifrarea glifelor a stagnat, împreună cu interpretarea frescelor și sculpturilor. Pe la începutul anilor șaizeci, Thompson – și un mare număr de mayaniști după el – se crampona încă de mitul preoților cumsecade și adoratori ai timpului. Ironia sorții: lovitura decisivă îi va veni de la o apropiată a sa, Tatiana Proskuriakova. Studiind datele gravate pe statui și pe stele, ea și-a dat seama că toate se înscriu în durată unei vieți omenești. Atunci ea a presupus că era

vorba de date de naștere, de urcare pe tron și de moarte ale suveranilor. Bingo! Ipoteza s-a dovedit a fi exactă.

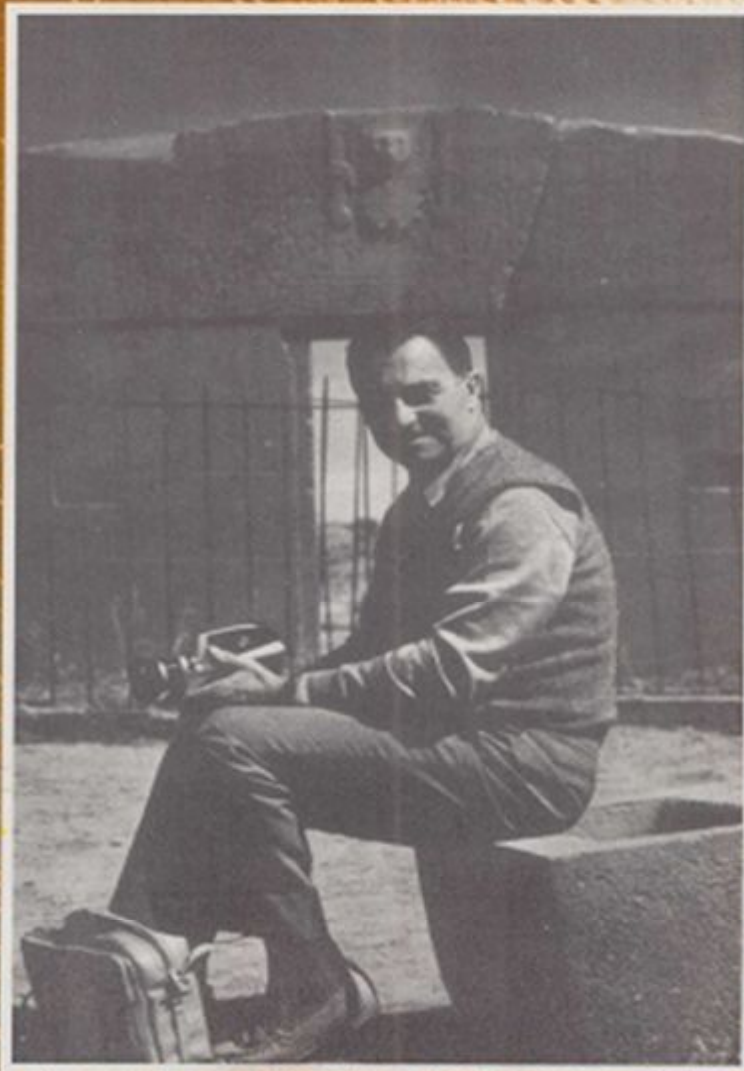
În pofida acestui succes remarcabil, descifrarea propriu-zisă se va târăgăna până la moartea lui Thompson, survenită în 1975. Atunci vor intra în scenă lingviștii și, pornind de la ipoteza lui Knorosov, vor face lectura să avanseze cu pași de uriaș. Azi, din cele o mie de semne repertoriate, patru sute de semne silabice au fost descifrate, precum și șaptezeci-optzeci la sută din cele șase sute de logograme (glifele care au valoare de cuvânt). În lumina scrierilor, interpretarea imaginilor și statuilor lăsate de mayași va fi cu totul răsturnată. Cercetătorii știu acum că orașele mayașe erau conduse de suverani atotputernici, care se luptau între ei ca să-și satisfacă zeii. Se pare că vărsarea de sânge juca un rol esențial în religia lor, după cum dovedesc nenumăratele scene de sacrificii sau mutilări. Fără descifrarea glifelor, înțelegerea acestor scene ar fi fost imposibilă. Cu siguranță că, în următorii ani, citirea inscripțiilor care au mai rămas de descifrat ne va aduce o mulțime de informații despre una dintre cele mai vechi și mai fascinante civilizații americane.

Campion la atletism, scufundător marin din 1930, căutător de comori, globe-trotter, jurnalist, arheolog, Robert Charroux a ajuns să studieze istoria oamenilor departe de cărările bătătorite și de știința tradițională. Călătoriile sale de cercetare în țări cu vechi civilizații, descoperirea unor documente milenare, strângerea a numeroase indicii, toate l-au ajutat să stabilească un adevărat catalog al insolitului terestru, care constituie însăși substanța cărților sale: *Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans*, *Le livre des secrets trahis*, *Le livre des maîtres du monde*, *Le livre du mystérieux inconnu*, *Le livre des mondes publiés*, *Le livre du passé mystérieux*, *L'énigme des Andes*. Robert Charroux a murit în 1978.

8



MISTERELE
UNIVERSULUI



ISBN 973-9439-95-0

Editura LUCMAN